

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ

Člen baletu NDM

Nikolas Sotiriou

a mistrová dámské krejčovny

Iva Koplová

OPERA

MOJŽÍŠ A FARAON: Rossiniho biblická opera ožívá v mocném Egyptě

ČINOHRA

VELRYBA: Hunterovo drama o tize, vině a lidské křehkosti

BALET

NEJEN MOZART! Baletní večer s hudebními ikonami ve světové premiéře

MUZIKÁL

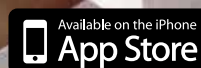
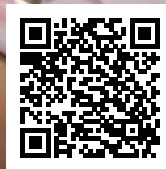
TAK SE NÁM STALO...
Když život píše muzikál

KDYŽ SE TI NĚCO Povedlo

není dobré se odměnit?

KAROLINA

ZAČNI STAŽENÍM

SLOVO ŘEDITELE DIVADLA

Vážení a milí přátelé,

107. sezóna je již za svou polovinou. POŘÁD SE NĚCO DĚJE! Jediná velká baletní premiéra letošní sezóny přináší do repertoáru našeho divadla dvě světoznámé, v Ostravě dosud neuvedené, doslova legendární choreografie Jiřího Kyliána. Obě spojuje hlavně hudba W. A. Mozarta a uvidíte je v druhé polovině představení inscenace *Nejen Mozart!* Obě byly inspirací pro celkovou dramaturgii tohoto složeného tanečního večera, ve kterém zní převážně Mozartova hudba. Ale – jak název napovídá – nejen ona. Protože... a to se dozvíte ze dvou krátkých choreografií renomovaných choreografů. Jsou jimi Angelin Preljocaj a Eric Gauthier. Součástí večera je i rozsáhlá taneční kompozice na hudbu jedné z posledních a nedokončených Mozartových skladeb – *Requiem*. Její dokončení znemožnila jeho předčasná smrt ve věku pouhých 35 let. Choreografie *Requiem* francouzské choreografky Ley Bessoudo Greck vznikla přímo pro náš soubor a nás čeká její světová premiéra. V minulé sezóně pro nás Lea vytvořila velmi působivou choreografii *Šárka* na hudbu Bedřicha Smetany, kterou jsme uváděli v rámci inscenace *ČISTÁ RADOSTance*.

V Ostravě se dílo Jiřího Kyliána v nastudování našeho baletního souboru poprvé objevilo v roce 2013 jako závěrečná část inscenace *Návraty domů*. Šlo o Kyliánovo ztvárnění části klavírního cyklu Leoše Janáčka *Po zarostlém chodníčku*. Byl to jeden z prvních počínů tehdy nové šéfky baletu NDM Lenky Dřímlové. Během třinácti sezón jejího vedení se náš baletní soubor vypracoval mezi renomovaná taneční tělesa. Několikrát hostoval s velkým úspěchem v zahraničí (Německo, Polsko, Itálie, Korea, Izrael). Na jeho repertoár se díky Lenčině úsilí dostaly poprvé v jeho historii choreografie významných světových tvůrců, včetně dalších děl Jiřího Kyliána.

S koncem této sezóny – po již zmíněných třinácti sezónách – se Lenka Dřímlová rozhodla předat vedení souboru mladší generaci. Ostravu ani ostravský balet však rozhodně neopouští a i v následující sezóně bude intenzivně spolupracovat se svou nástupkyní, choreografkou Leou Bessoudo Greck.

Život je jako rozbité zrcadlo – buď se v něm poznáš, nebo se pořežeš. Tak zní podtitul nového muzikálu autorské dvojice Tomáše Vůjtky (libreto a písňové texty) a Zdeňky Krále (hudba), který ve světové premiéře jako svou jedinou novou inscenaci letošní sezóny připravuje soubor muzikálu. Muzikál nese název *Tak se nám stalo...* a vznikl na námět Gabriely Petrákové, která je zároveň jeho režisérkou. Příběh tří kamarádek z Ostravy, které sledujeme od jejich dospívání v 80. letech minulého století, čerpá v mnohém z jejich osobních zážitků. S koncem této sezóny se Gabriela rozhodla opustit nejen pozici šéfky muzikálového souboru, ale i Ostravu. Rozhodla se svou další životní kapitolu spojit s jiným městem a jiným divadlem. Tak svůj nový domov a pracovní působení přesouvá přes 400 kilometrů západním směrem až do daleké Plzně. *Tak se nám stalo...* bude rovněž jejím rozloučením s Ostravou, ve které prožila velký kus života a odvedla pro naše divadlo skvělou práci na vybudování našeho muzikálového souboru.

POŘÁD SE NĚCO DĚJE! Sezóna 2025/2026 ještě zdaleka není u konce. Třetí dubnovou sobotu přibude do repertoáru činohry *Velryba*. A o tři týdny dříve, v sobotu 28. března, naopak v opeře *Florentský slaměný klobouk* naposledy sežere kůň pana Fadinarda (omylem, pochopitelně) slaměný klobouk jedné cizí dámy. Členové baletu pak v úterý 14. dubna v Divadle „12“ naposledy za doprovodu hudby Johanna Sebastiana Bacha otevřou a definitivně zavřou *Okno*. POŘÁD SE NĚCO DĚJE!

V pátek 20. března 2026 v 15.46 začíná jaro! Nové pučení, nová naděje a kdo ví, co ještě?

A nová sezóna! © Tu Vám poprvé představíme na konci měsíce března! POŘÁD SE NĚCO DĚJE!

Důvodů k návštěvám našeho-Vašeho divadla je opět víc než dost. Těšíme se na Vás!

Srdečně

Jiří Nekvasil

**MUZIKÁL ELISABETH
MÍŘÍ NA CD DÍKY DÁRCŮM
NA PLATFORMĚ HITHIT!**

Děkujeme všem dárcům a partnerům divadla, kteří dali na platformě hit hit dohromady přes 811 000 korun a umožnili tak vznik nahrávky muzikálu o osudech rakouské císařovny Sisi. Muzikálový soubor NDM se raduje, *Elisabeth* míří na CD!

PREMIÉRA

BŘEZEN – DUBEN 2026

BALET

5. března 2026 / Divadlo Jiřího Myrona

Choreografie Jiří Kylián –
Angelin Preljocaj – Eric Gauthier –
Lea Bessoudo Greck

NEJEN MOZART!

ČINOHRA

18. dubna 2026 / Divadlo Antonína Dvořáka

Samuel D. Hunter

VELRYBA

MUZIKÁL

23. dubna 2026 / Divadlo Jiřího Myrona

Tomáš Vůjtek – Zdeněk Král

**TAK SE NÁM
STALO...**

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ (založeno 1919)

Národní divadlo moravskoslezské se sídlem v Ostravě je největším a nejstarším profesionálním divadlem v Moravskoslezském kraji a zároveň největší kulturní institucí zřizovanou statutárním městem Ostrava. Je nepřehlédnutelným centrem kulturního, duchovního, intelektuálního a společenského života občanů Ostravy a širokého okolí. Jako jediné na Moravě má divadlo čtyři umělecké soubory – operu, činohru, balet a muzikál, které hrají pravidelně na třech stálých scénách: v Divadle Antonína Dvořáka, Divadle Jiřího Myrona a Divadle „12“.

Široce rozkročená ambiciózní dramaturgie všech čtyř uměleckých souborů je vedena systematickou snahou oslovit co nejširší divácké spektrum všech generací a zájmů. Od klasického českého a světového repertoáru přes objevnou dramaturgii a současnou tvorbu až k experimentálním dílům a projektům mnohdy na hranicích žánrů. Svou úroveň se dnes Národní divadlo moravskoslezské řadí ke špičce českého divadelního umění, což dokládají jak ocenění na divadelních festivalech, tak zájem domácích i zahraničních inscenátorů, choreografů i sólistů, kteří zde hostují.

Společně s Ostravským centrem nové hudby je Národní divadlo moravskoslezské pořadatelem festivalu NODO (Dny nové opery Ostrava / New Opera Days Ostrava). Několikadenní festival poskytuje co dva roky prostor pro realizaci nových operních děl současných skladatelů. Poprvé se festival NODO konal v roce 2012, kdy se setkal s velkým zájmem účastníků i médií.

Divadlo Antonína Dvořáka

Divadlo bylo postaveno v novobaročném stylu podle návrhu vídeňského architekta Alexandra Grafa v roce 1907. Do roku 1919 v něm hrál pouze německý soubor a čeština v této budově zazněla poprvé až v roce 1919, kdy zde začalo hrát Národní divadlo moravskoslezské. Během druhé světové války utrpěla budova bombardováním a byla nutná rekonstrukce.

V roce 1948 bylo divadlo přejmenováno na Divadlo Zdeňka Nejedlého a v 50. letech došlo ke změně vnějšího vzhledu: novobaroční prvky byly nahrazeny sloupovou řadou v průčelí, kterou můžeme vidět dodnes. Od roku 1990 nese tato budova název Divadlo Antonína Dvořáka. Při rekonstrukci v letech 1999–2000 došlo také k uzavření loubí před hlavním vstupem, které je dnes součástí interiéru.

Dominantními barvami interiéru jsou červená, bílá a zlatá. Divadlo Antonína Dvořáka je domovskou scénou souboru opery, hrají zde i soubory činohry a baletu. Hlediště divadla po rekonstrukci na přelomu tisíciletí pojme 517 diváků.

Divadlo Jiřího Myrona

Původně český Národní dům byl postaven v roce 1894 podle projektu Josefa Srba v novorenesančním stylu. V letech 1908–1919 zde působilo první stálé české ostravské profesionální divadlo. Když bylo v roce 1919 založeno Národní divadlo moravskoslezské, přesunulo se zpět do budovy Městského divadla. Po okupaci Československa se do Městského divadla vrátili Němci a Češi se přesunuli do Národního domu, který musel být zásadně zrekonstruován.

Po druhé světové válce byla budova přejmenována na Lidové divadlo (1945), od roku 1954 nese název Divadlo Jiřího Myrona. Zásadním datem byla noc ze 6. na 7. prosince 1976, kdy divadlo vyhořelo. Po rozsáhlé rekonstrukci a dostavbě bylo opět otevřeno v roce 1986. Na podzim roku 2017 započala další rozsáhlá rekonstrukce DJM, která byla dokončena na jaře 2019.

Dominantní barvou interiéru divadla je okrová a hlediště disponuje kapacitou 615 diváků. Divadlo Jiřího Myrona je domovskou scénou souboru muzikálu, účinkuje zde rovněž činoherní a baletní soubor.

Divadlo „12“

Divadlo „12“ je od 100. sezóny komorním divadelním prostorem Národního divadla moravskoslezského. Slavnostní otevření se uskutečnilo dne 16. září 2018. Scéna se nachází v areálu budov Divadla Jiřího Myrona na třídě Čs. legií 12 v prostorách, kde dříve bývala Občanská záložna.

Divadlo tvoří dva prostory – mimo divadelní sál je to také divadelní bar Ve Dvanáctce. Autorem architektonické studie byl architekt Jiří Stejskalík. Toto divadlo pro 60 diváků nabízí velmi intimní atmosféru a jedinečný intenzivní kontakt mezi hercem a divákem. Je místem pro inscenace a aktivity všech souborů NDM i pro další experimentální divadelní projekty na pomezí žánrů.

OBSAH

- 6 Domov není místo, ale lidí kolem tebe
- 7 Do práce se pořád těším
- 10 Návštěvníci z divadelní budoucnosti
- 12 Stalo se před 100 lety

13 OPERA

- 15 Biblický příběh a grandiózní Rossiniho hudba
- 16 Rozhovor s dirigentem Davidem Švecem
- 18 Prokofjevova moderní opera o posedlosti a vášni
- 20 Bienále festivalu NODO přinese světové premiéry a mezinárodní tvůrce
- 22 Slavné opery opět na repertoáru

23 ČINOHRA

- 25 Nevinnost ve světě přetvářky
- 26 Komu patří náš život?
- 28 Ztvárnění Charlieho na jevišti je výjimečnou výzvou
- 30 Znovu na scéně: intenzivní, současná a úspěšná *Méde*a

31 BALET

- 33 Večer choreografií na hudbu Mozarta
- 34 Tanec bez hudby? Ano, i to je balet

Ve všech třech našich divadlech vás uvaděčky a uvaděči přivítají v nových uniformách, sladěných s barevnou identitou loga Národního divadla moravskoslezského. Poděkování patří šikovným švadlenkám z krejčovny NDM pod vedením Magdy Samlíkové, vedoucí výroby kostýmů, které oděvy ušily podle návrhu kostýmní výtvarnice Hany Kellar Knotkové.

- 36 Mozartova hudba je plná lehkosti, ale zároveň v sobě nese krutost
- 38 Osobní zpověď čtyř tanečníků v nové inscenaci

39 MUZIKÁL

- 41 Rocková opera slaví 10 let
- 42 Rozhovor s Tomášem Vůjkem a Zdeňkem Králem
- 44 Návod na divadelní průšvih
- 45 40 let od československé premiéry

46 Z ARCHIVU

- 46 Z jeviště do éteru
- 48 Ostravský Fanfán Tulipán

50 NDM EXTRA

- 50 Připravujeme pro vás koncerty i prohlídky zákulisí
- 51 Noc divadel 2026: oslava odvahy a absurdní pravdy
- 51 Výstava Jany Farmanové DO DIVADLA V ŽUPANU

52 ATELIÉR NDM

- 52 Křehká, a přesto syrová reflexe Dostojevského světa
- 53 Jarní setkání v kavárně Národní dům

56 PROGRAM BŘEZEN A DUBEN 2026

Buďte s námi i ve virtuálním světě...

Národní divadlo moravskoslezské

ndm ostrava

Národní divadlo moravskoslezské

ndm.ostrava

www.ndm.cz

NIKOLAS SOTIRIOU

Nemůžeš ležet doma na gauči a čekat, že se z tebe stane hvězda

Už umíš vyslovit slova Řek a Řecko?

(*opakuje bez zaváhání*) Řek a Řecko. Myslel jsem, že to vyslovujete „Ereko“, ale pletl jsem se. Je to těžké, ale pro Řeky možná ne tolik, protože máme řadu podobných hlásek.

Než jsi přišel do České republiky, byl jsi ve Švýcarsku a Německu. Kde se ti líbilo nejvíc?

O tom jsem nikdy nepřemýšlel. Švýcarsko je úžasné, úplně jiné než kterákoli země, ve které jsem kdy byl. Odešel jsem tam, když mi bylo čtrnáct, takže všechno tehdy bylo hrozně intenzivní. Jsou tam ale velmi konzervativní. Německo je otevřenější, taneční komunita je mnohem větší a nabízí více příležitostí. Švýcarsko má lepší kvalitu života, ale občas je to jako život robotů. Což třeba pro mě, člověka ze Středomoří, není úplně ono. Řekové mají rádi i trochu chaosu.

A co Česká republika?

Češi mají specifické myšlení a chtějí, aby všechno perfektně fungovalo. Česká republika mě posunula v mnoha směrech, dospěl jsem tady. Přišel jsem nejen na to, jak se umět o sebe postarat a jak být zodpovědným tanečníkem, ale jak být v jistém

smyslu i lepším člověkem. Ze všech těchto zemí jsem nejvíc vyrostl v České republice. I proto, že jsem starší a víc si uvědomuju věci kolem sebe. Ostrava ze mě udělala to, kým jsem teď, a jsem jí za to velmi vděčný. Jsem tady druhou sezónu a fakt vidím ten rozdíl. Ostrava si se mnou dala práci a dala mi čas na růst. Moje srdce proto teď patří jí.

Myslíš si, že kdybys vyrůstal v Řecku, poblíž své rodiny, byl bys jiný?

Rozhodně. Možná bych byl více macho a měl užší pohled na svět. Díky Švýcarsku jsem ale mnohem otevřenější, dokážu vnímat možnosti a umím si z nich vybrat. Kdybych zůstal v Řecku, tolik možností bych neměl. Vidím to na kamarádech. A mimochodem – od chvíle, kdy jsem odešel z domova, se se mnou spousta lidí přestala bavit, kvůli závislosti jsem přišel o dost přátel. A přesně v takových chvílích poznáš, kdo je fakt kámoš a kdo ne.

Máš šanci Čechy opravdu poznat, když v souboru je jen jedna česká tanečnice...

Mimo divadlo se s nimi ale ve městě potkáváme často a rádi se s nimi bavíme, většina z nich je hodně otevřená a hovorná.

Přijde mi, že když tady člověk žije, potřebuje českého kamaráda. Nejen proto, abych věděl, kde mají dobré pivo. (*Směje se.*) Ale aby tě podpořil, pomohl, ukázal ti, co a jak. Jo, je důležité mít vedle sebe Čecha.

Co třeba českou přítelkyni?

Jo! Snažím se fakt poctivě, ale české holky jsou poněkud konzervativní, takže to není úplně lehké. Na druhou stranu, my cizinci můžeme mít výhodu v tom, že ony už můžou být z těch dokonalých blondáček lehce znužené. A když se objeví kluk s tmavými vlasy a knírkem, tak si řeknou: wow, ten je ale hodně jiný! (*Směje se.*)

Která role tě v Ostravě nejvíc ovlivnila nebo zasáhla?

Bez váhání můžu říct, že nejvíc mě zasáhla *Wings of Wax (Křídla z vosku)* od Jiřího Kyliána. Není to role v klasické inscenaci, spíš v tanečním kusu, ale obrovsky mě to posunulo, ten rozdíl fakt cítím. Silná je i rozpolcená postava Ďábla v *Louskáčkovi*. Na jedné straně macho, na druhé velice jemná, skoro až ženská poloha. Tyhle dva světy musíš spojit dohromady, což pro mě byla velká výzva. Snažil jsem se nebát, jít až na hranu, dokonce ji překročit a ukázat kontrast mezi dobrým a zlým. Právě v rolích Ďábla a Boba Cratchita mám pocit, že můžu být na jevišti nejvíc sám sebou a ukázat, kdo je Niko doopravdy.

Proč jsi vlastně odešel z Řecka?

Protože Řecko své umělce nepodporuje. Umění tam není bráno jako plnohodnotná profese. Umlělci nejsou vnímáni jako někdo se skutečným povoláním. Neviděl jsem tam budoucnost ani možnost růstu. A přitom by umění v Řecku nemělo být druhořadé – vždyť Řecko je především o kultuře, jídle, tanci. Už v deseti letech jsem mámě řekl, že chci odejít, protože pokud se chci jako tanečník posunout dál, musím hledat příležitosti jinde. Máma mě podpořila: sama je baletní pedagožka. Táta byl známý hudebník. Pocházím z chudé rodiny, která obětovala strašně moc, aby mi dala šanci vyrůst nejen jako tanečníkovi, ale hlavně jako člověku. Zažívali jsme i chvíle, kdy to u nás doma bylo fakt hodně těžké. Občas nám nefungovala elektřina, někdy nebylo na jídlo. Právě to mě naučilo být vděčný za všechno, co dneska mám.

Švýcarsko, kam jsi odešel studovat, je ale jedna z nejdražších zemí...

Když jsem ve čtrnácti letech odjížděl do Švýcarska, měl jsem na účtu přesně nula euro. Obraceli jsme se na sponzory, nadace, i na Onassisovu nadaci, která je největší v Řecku: prosím, nemohli byste pomoci malému Nikovi? Odpověď byla všude stejná: ne, peníze dát nemůžeme. Zkusil jsem

Pokračování rozhovoru na straně 8

IVA KOPLOVÁ

Krejčovnou jsem byla od první chvíle uchvácená

Kdy jste si naposledy řekla: nemám co na sebe?

Skoro každý den. Jsem sice od řemesla, ale na garderobu vůbec nedbám, až mi kolegyně nadávají.

Jak to řešíte? Jdete do obchodu, anebo si něco ušijete?

Jdu do obchodu. Šiju pro všechny ostatní, ale pro sebe mě to nebaví. Když už si něco musím ušít, jsem z toho nervózní a ani se mi to nechce moc zkoušet.

V obchodě se určitě neubráníte tomu, abyste se podívala, jak je to ušité...

Záleží jak ve kterém obchodě, a někdy jsem mile překvapena. Ale spíš zkoumám střihové konstrukce, občas nad tím stojím a říkám si: jak to udělali?

Nikdy jste si na sebe nešila?

Samozřejmě když jsem byla mladá, tak přes týden jsem hodně pracovala a v pátek, v sobotu se chodila bavit. A to každý týden muselo být něco nového. Dneska mě fascinuje, že z tehdejšího platu ve výši dvanácti stovek jsem byla schopná si za sedm set koupit boty. (*Směje se.*)

Kde jste pro nové oblečky pořád brala inspiraci? V módních časopisech?

Moje maminka je taky švadlenka, z generace, kdy pár jejich kamarádek emigrovalo, v cizině se vdaly, a tak mohly

přijet na návštěvu. A vozily francouzské časopisy, kde na jedné stránce byl krásný kostýmek nebo šaty a na druhé stránce, tak jak to dostáváme v návrzích od výtvarníků, ústřižky látek i s přesným popisem. Francouzsky jsme samozřejmě nerozuměly, ale látky jsme si osahaly a věděly. Jako holka jsem v tom pořád listovala, kamarádky se na to chodily dívat – ty střihy, materiály, to bylo nádherné!

Krejčovské porno...

Ano. Ano! Pak jsme sháněly bony a chodily nakupovat do Tuzexu. Oni tam měli dobré i závěsy, záclony, z toho se taky dalo leccos na sebe pořídit.

V čem je pro vás podstata krejčoviny?

V radosti, že se díky ní lidi cítí dobře. Je krásné, když přijdou a šťastně nás objímají, to mě úplně dojmá. Dneska už si koupíte téměř cokoli, ale díky švadlenkám mají zákazníci něco netradičního, co si vysnili, a ono se to zhmotnilo. Ale švadlenek ubývá.

Myslíte, že díky průmyslové nadprodukcí individuální krejčovina úplně vymizí?

Bojím se, že časem vymřeme. Je to tak špatně ohodnocená práce, že ji nikdo nechce dělat. A v divadle, kde jsou tabulkové platy, nemám mladým ani co nabídnout.

Znáte všechny materiály na světě? Nebo víte o nějaké látce, že existuje, ale zatím jste ji neměla v ruce?

To jste mě zaskočila, ale nic mě nenapadá. My toho tady známe opravdu dost, už když vidíme návrh, tak většinou tušíme, z čeho to asi bude. Výtvarníci kolikrát chtějí, ať jim i poradíme, když mají k návrhu nevhodně přiřazený materiál, který jim neudělá efekt, který zamýšleli.

Z čeho všeho už jste šily kostýmy?

Snad ze všeho. Z koberců nebo z plastových kousků spojovaných kroužky. Nebo nedávno, na předávající *Médey*, pan výtvarník řekl: zrcátkový kostým. Namítala jsem: vždyť se o to pořežou! Nakonec to je speciální lesklá folie, ze které v dílnách nařezali kolečka a my jsme je – aby šly ohýbat ruce a aby se plošky nepřekrývaly – nalepovaly na látku. Když pak na postavu Glauké na generálce zasvítily, tak jsme všichni udělali užaslé: aaaach!!!

Jaký je hlavní rozdíl mezi oděvy a kostýmy?

Záleží kus od kusu. Kostýmy do činohry jsou šité zakázkovým způsobem, včetně vypořádání. Když si ho vezmete do civilu, tak ostatní nepoznají, že je z divadla. Kostýmy do muzikálu nebo baletu třeba na první pohled vypadají civilně, ale způsob zpracování je jiný. Pro garderobiérky musí být velmi jednoduché do nich zasáhnout. V případě, že by si je musel obléct někdo jiný, musí být schopny věc během dvou hodin upravit na jiné tělo. I samotné oblékání je mnohdy velmi zjednodušené – některé převleky i s botama jsou v řádech vteřin. V běžném životě se asi taky v saku nebudete válet po zemi a v semišových kalhotách lézt po kolenou. Na jevišti běžně. Proto se účinkujících ptáme, co v kostýmech dělají, ať je tomu přizpůsobíme. Stalo se, že jsme ušili úzkou dlouhou sukni a sólistka si v ní měla kleknout k umírajícímu partnerovi. Měla vysoké podpatky a pak už nebyla schopna vstát a odejít z jeviště.

Pamatujete si na první setkání s divadelní krejčovnou, ve které jste už přes dvacet let?

Zrovna se šilo pro výtvarnici Elišku Zapletalovou, která mě pak do všeho tady uvedla a se kterou jsem velmi ráda spolupracovala. Na figurínách visely kostýmy a bylo to jako pohádka. Kolegyně dodnes vzpomínají: když jsi procházela dílnu, byla jsi jak blázen. (*Směje se.*) Jo, byla jsem naprosto uchvácená.

A moment, kdy jste si řekla, že divadlo je místo, kde chcete zůstat?

Asi hned. Přišla jsem jako řadová

Pokračování rozhovoru na straně 9

i církve: nic neslibujeme. A já si říkal: no jasně, kdybych chtěl být fotbalistou, tak by prachy přišly hned...

Tak kdo ti nakonec pomohl?

Pomohl mi bůh. Díky baletní škole v Basileji se stal zázrak a našli jsme sponzory – bohaté starší lidi podporující děti, které mají podle nich budoucnost. A oni se rozhodli pomoci právě mně. Do Švýcarska jsem přijel s prázdnýma kapsama, ale ve chvíli, kdy jsem tam vkročil, mi je vrchovatě naplnili. Nic jsem ale nedostal jen tak. Absolvoval jsem předváděčky baletu i současného tance, musel poslat videa, fotky. A oni ve mě uvěřili. Viděli mladého tanečníka s talentem a potenciálem, do kterého má smysl investovat. Takový lidský bitcoin. Pojila se s tím ale dost velká zodpovědnost. Musel jsem mít pořád dobré známky i chování. A samozřejmě, že se našli i tací, kteří se mi ze závisťi posmívali. Nenechal jsem si to líbit, kvůli čemuž jsem měl občas problémy. Závist mě provázela od počátku a je tu pořád. Proto je tak důležité zažít různé situace, nejen to, co známe z domu. Něco navíc tě vždycky posílí. A jednoho dne možná dostane na vrchol.

Řecko je kolébkou kultury, jeho mytologie zásadně ovlivnila celý kulturní svět. Jsi hrdý na to, že tě nějaká linka pojí třeba s Múzou tance Terpsichoré? Nebo dávné časy už nejsou součástí tvého každodenního života?

Právě tohle byl třeba jeden z důvodů, proč mě ve Švýcarsku šikanovali; byl jsem na Řecko strašně hrdý. A je to ve mně, v nás pořád a nutí mě to přemýšlet: proč vlastně tančím? Proč tančili tehdy oni? Proč to pro ně bylo tak důležité? Dneska každý den tančíme, děláme kroky..., ale často ani nevíme, jaký to má vlastně smysl? Když se ale vrátím k mytologii, tanec měl spoustu významů. Tančilo se na oslavu bohů, kvůli smrti, rituálům, obřadům. Z vděčnosti za život. Tanec byl způsob, jak něco vyjádřit nebo vytvořit. Všechny řecké tance jsou v kruhu. A když dlouho tančíš v kruhu, dostaneš se do extáze. Do pocitu, kdy jsi extrémně šťastný nebo se přiblížíš hranici umožňující vstup do jiného světa. Dneska máme pocit, že nejdůležitější jsou peníze a práce. Ale podle mě je nejdůležitější užívat si to, co děláme, a navodit si v sobě tuhle přirozenou extázi. Dneska kdo zvedne nohu výš a udělá víc piruet, je nejlepší tanečník. Kdo je velký a silný, je nejlepší partner. Mám pocit, že tím trochu ztrácíme samotný smysl tance.

Kdy sis poprvé uvědomil, že tvoje tělo není jen soukromou záležitostí, ale pracovním nástrojem?

Hodně brzy. Už ve škole jsem pochopil, jak je v našem oboru těžké najít práci kvůli

výšce. Neustále jsem slyšel: jsi moc malý, nehodíš se nám. Což dost leze na mozek. Od malička jsem proto věděl, že to bude tvrdé a že musím být hodně silný, abych to ustál. Spousta velkých a slavných souborů po světě – třeba Pařížská opera, Královský balet nebo Berlínský státní balet – chce dvoumetrové tanečníky. Ostrava mě přijala takového, jaký jsem. Ostravské divadlo mi dalo šanci, nechalo mě růst a naučilo mě přijmout vlastní nejistoty. Zároveň je třeba si přiznat, že nemůžeme všichni tančit všechno. Když se řekne „princ“, většina lidí si představí vysokého blondáka. To je realita našeho světa. Jsou role, které ti sednou, a jiné, které ti prostě nikdy nedají. Což je v pořádku a někdy tě to dokonce posune dál, protože o sobě získáš jasnější představu. A fakt, že se z těla stane objekt, může být i zábava. Focení, různé projekty – najednou sám sebe vnímáš jinak.

Stydlíš ses někdy?

Jo, párkrát jo. Porovnával jsem se s kolegy nebo si nebyl jistý před nově přichozím choreografem. Jako pořád je to výzva, pořád... Na druhou stranu, jako člověk se nikdy necítím méněcenný, ani když jako tanečník pochybuju. A v našem oboru to ani nejde. Když je tanečník stydlivý, nikam se nedostane. Zní to tvrdě, ale v téhle práci se prostě nemůžeš „schovávat“, jinak nezaujmeš. Třeba když jsem byl obsazený do duetu z *Ptáka Ohniváka*, který jsme dělali v Myronu, bylo to pohybově něco, co jsem nikdy předtím nezažil. Říkal jsem si: tohle asi nedám, není to můj styl. Tak nezbylo než bojovat a makat. A výsledek byl krásný. A o to jde – být schopný opustit svou komfortní zónu a jako umělec vyzkoušet všechno.

Jak moc kostým ovlivňuje tvůj výkon na jevišti a prožívání role?

Strašně moc. Je to jedna z nejdůležitějších věcí. Když se v kostýmu necítíš dobře, promítne se to i do toho, jak je ti samotnému se sebou uvnitř. A to je na jevišti hned znát. Byly chvíle, kdy jsem měl skvělý kostým a na jevišti jsem se cítil výborně. Byl jsem šťastný, silný a sebevědomý, mohl jsem zářit. Ale byly i situace, kdy mi kostým neseděl a to se pak odrazilo na odvedení role. A protože tanec není o tom, co na jevišti říkáme, ale jak vypadáme, je to pro baletního diváka naprosto zásadní vjem.

Patříš tedy k těm, kteří o svém kostýmu diskutují?

Ne, to zase ne, nejsem vybíravý. Když je kostým moc velký nebo těsný, je jasné, že se musí upravit. Ale jinak jsem v tomhle pokorný. Je to moje práce. Já o těchhle věcech nerozhoduju; každý

má svoji roli a tohle je práce někoho jiného. Mimochodem – naše rodina má vlastní značku baletního oblečení, která nese mé jméno. Babička šije kostýmy pro baletní školy v Řecku a já v tom jedu s ní. A Ostravou se to celé posunulo dál. Lidi odsud začali kupovat naše věci, navíc jsem se domluvil s baletním studiem a dodáváme dresy dětem. Vznikla spolupráce, ze které mám fakt radost.

Tanečníci mají krásná těla, svaly, vypadají velice esteticky. Jsou často narcisové?

(*Rozesměje se.*) Strašně moc. Fakt hodně.

A ty?

Přál bych si, abych byl. Měl bych to v životě jednodušší. V tanečním světě je narcismu hodně. Dokonce i mezi mými nejbližšími kamarády. A upřímně, dost mě to štve. Takové to: já jsem skvělý, lepší než ty, vypadám úžasně... A já si říkám: to je tak hloupé, to je tak strašně malé – mentálně i lidsky. Tahle soutěž mi přijde úplně zbytečná. A většinou jsou narcisté ti, kteří trpí největší nejistotou. Od dětství v sobě mají něco nevyřešeného, a když pak vyrostou a začne se jim dostávat uznání, mají potřebu všem pořádně ukázat. Do určité míry se to dá pochopit. Když v mládí hodně zkusíš, máš potřebu si něco dokazovat. Ale mělo by to být aspoň trochu zdravým způsobem. Na druhou stranu, všechny velké hvězdy tlačilo dopředu to „něco“ v nich. Nemůžeš ležet stydlivě doma na gauči a čekat, že se z tebe stane hvězda.

Kdo jsi, když sundáš kostým a nikdo se nedívá?

Pořád jsem ten malý Niko, kluk, který hodně obětoval, aby mohl dnes dělat to, co dělá.

Vlastně jsem nad tím nikdy nepřemýšlel. Ono je dost těžké se soustředit sám na sebe, protože v téhle profesi člověk skoro nikdy není sám. Neustále na tebe působí ostatní – doteky, energií. Když svleču kostým, většinou si jen řeknu: to bychom měli, a teď do další práce! Člověk si málokdy udělá čas, aby přemýšlel jen o sobě. V naší profesi je strašně jednoduché ztratit sám sebe ve všech těch rolích a velmi těžké udržet si vlastní charakter. Smrt mého otce mě ale hodně změnila. Pokaždé, když vstoupím na jeviště, tančím pro něj. Rád si představuju, že je někde tam nahoře, dívá se na mě a tahle představa dává mému tanci mnohem hlubší smysl. Když dotančím, cítím se zase jako dítě, jako ten kluk, který je vděčný za všechno, co od lidí kolem dostal. Snažím se pořád být ten Niko, kterého všichni znají a mají rádi. (at)

švadlenka, pak si mě paní mistrová vytáhla na stříhačku. Po dvou letech od nástupu jsem začala dělat mistrovou. Mám v dílně výborná děvčata. Když jsem začínala, tak mě neuvěřitelně podpořila. Každá má jinou povahu, jiné zájmy, i to šití mají jiné. Občas něco zaskřípe, ale mají se všechny navzájem rády a je obdivuhodné, jak si pomáhají. A když tu náhodou byl někdo, kdo nezapadl, tak ho kolektiv přirozeně vyloučil sám. Jsem na ně pyšná a do práce se pořád těším, i když jsem tu od rána do večera a mnohdy musíme i o víkendů. Zábavně tady taky je, jak má každá účinkující ke kostýmům jiný přístup. Některá se na nové šaty těší, jiné se kostým nelíbí a nechce si ho vůbec obléct. Podívá se na věšák a řekne: až budete mít něco jiného, tak mě zavolejte. A odejde. To jsou zajímavé psychologické zkušenosti.

Vždyť kostým je součástí role, ne volitelná záležitost...

Samozřejmě. Když u nás dělala paní Eva Urbanová, tak měla mít vyloženě škaredý kostým, plešatou paruku a měla být dost zmalovaná. Říkám jí: my se omlouváme, ale to nemá být slušivé. A ona byla úžasná: nejsem tady jako věšák na šaty, já mám zpívat. A co mám na sobě, je součástí charakteru, s tím se musím popasovat sama.

Oblékla si ho ta dotyčná „odmítačka“ nakonec?

Nakonec ano. Po mnoha intervencích. Jednou sólistka zase pořád hledala „blechy“. Šla to nejzkušenější švadlenka, z mého pohledu to bylo v pořádku. Nicméně chcete a musíte vyhovět, aby nebyl problém v generálkovém týdnu. Když ale paní přišla asi po osmé, tak kolegyně, která kostým šila, ho hodila na zem a začala po něm ze zoufalství dupat. Na druhou straně řada účinkujících má dobré připomínky, které pomůžou. To se pak kostým předělává i několikrát. Jo, a kdysi prý jedna sólistka přímo na sobě demonstrativně roztrhala kostým, který nechtěla. (Směje se.)

Vyhověla jste někdy účinkující za zády výtvarníka?

Ano, když jsem věděla, že to pomůže psychicky a nebude to vidět. A většinou jsem se potom stejně výtvarníkovi přiznala. Pocit herce na jevišti je prvotní. Můžeme je vysunout do nekomfortní zóny, ale musí s tím souhlasit. Stává se taky, že kostým na člověku nevypadá tak jako na návrhu, a sám výtvarník je z toho rozpačitý. Někteří pak ve stresu utrousí slova, která nás dostanou a raní. Kdysi jsem pak seděla doma a byla z toho smutná, ale dneska už

se tím nezatěžuji. Tak jste to chtěli, tak to tak máte. S kostýmem se dá vždycky něco udělat, spravit, přestříhat.

Stříhání je vyšší disciplína. Dokážete ustříhnout úplně cokoliv?

Teď jsem 14 dnů přemýšlela nad tím, jak ustříhnout kostým, který je na pohled úplně banální. Pak jsem se vzbudila o půl třetí v noci a jasně viděla, jak to udělám. Ležela jsem s otevřenýma očima a říkala si: jak je možné, že tě to nenapadlo? Ale nejlepší nápady mám ve vaně. Když si s něčím nevím rady, napustím si vanu, ležím, dívám se do kachlíček a napadne mě to. Stojí to teda strašně peněz, vzhledem k tomu, jak je dneska voda drahá. (Směje se.)

Vnímáte lidské tělo spíš jako lékař, nebo jako estét?

Všimnu si, když někdo zhubne anebo přibere, podle toho, že mu nesedí kostým. Já naše účinkující dámy kolikrát potkám v civilu a neznám obličej. Já znám postavu, vím, jak vypadá v kostýmu. A i když se mi tu svlékají, nevšímám si těla jako těla, ale sleduju siluetu, vnímám je od krku dolů. Takže hlavně jako lékař; estét nastoupí, až když vidím, že kostým sedí a sluší.

Na rozdíl od zákazníků v salónu se s účinkujícími mnohdy dostáváte do intimních chvilěk úplně nahoty. Styděla jste se na začátku?

Než jsem nastoupila do divadla, tak jsem v práci úplně nahotu nikdy předtím nezažila, to je pravda. Ale stud jsem neměla. Pro účinkující je většinou „donaha“ tak přirozené, že ony přijdou a samy se zeptají, jestli si mají nechat spodní prádlo.

Co jste se díky práci v divadelní krejčovně dozvěděla sama o sobě?

Že jsem schopná velké tolerance a dovedu vycházet s lidma. Vystřídá se tady hodně povah a charakterů, ale všechny ráda vidím. Dcera, která pracuje ve fundusu kostýmů, říkala, že je zajímavé, jaká jsem empatická a tolerantní a mám pochopení, a že doma to tak teda nebylo. (Směje se.) A taky jsem zjistila, že jsem asi introvert. V práci mě to nabije, a když přijdu domů, v tichu sedím a koukám třeba tři čtvrtě hodiny z okna, jak po stromě skáčou ptáci. A mám úplně vypnutou hlavu.

Co by se muselo stát, aby se vaše práce nepovedla? Co je noční můrou?

Máte zvláštní otázky. Vždycky se to musí povést a premiéra musí být. Samozřejmě, máte-li v inscenaci 180 kostýmů, nemůžete je mít všechny na tisíc procent, vždycky někde něco vidíte. Kousek křivě, posunutý šev. Výtvarník to nevidí. Herečka to nevidí.

Vy ano. Světla „sežerou“ hodně, ale na to nemůžeme sázet. Hláškou „Z páté řady to nikdo neuvidí“ se neřídíme.

A když se stalo, že jsem měla půl dílny nemocné, tak se děvčatům šití vozilo domů. Nikdy se nestalo, že kostýmy na premiéru nebyly. U mě na dílně ani smrt neomlouvá. (Směje se.)

Chodíte na premiéry a dokážete si je užít?

Teď už na premiéry nechodím, spíš na reprízy; jsou inscenace, které vidím po čtvrté, po páté, a jsem dojatá, jak jsou krásné. Ráda chodím na balet, obdivuji tanečníky. Kolikrát jsou jim kostýmy kladeny takové překážky, a oni to všechno dokážou. Mají to určitě nejtěžší. A když vidím ty jejich zničené nohy nebo jaké mají modřiny... Pro mě je fascinující, že tak křehcí lidé dělají tak těžkou a na sílu náročnou práci. A ještě je to baví a dělají to s láskou. Taková *Carmen*! To je podle mě jedna z našich nejkrásnějších věcí. A když pak procházím fundusem, říkám si: ježíš, my jsme tak šikovné, co všechno lidské ruce dokážou! Vidím ty kostýmy, vím, kdo je měl na sobě i kdo je navrhoval. Výtvarník, co tam se mnou byl naposledy, utrousil: hledej a nečum! Nekochej se! (Směje se.) Před dvěma lety jsem si říkala: já nepůjdu do důchodu, já tady umřu...

Když zavřete dveře krejčovny a jdete domů, kým jste?

Já nevím, ježíš, jak vás to napadne, takové otázky? Neřekla bych, že jsem jiná. Pravda je, že já i doma o práci přemýšlím. Nezavřu dveře dílny s tím, že za nima mě to už nezajímá. Možná jedině, jak to tady všechno všem organizuju, tak doma jsem tichá a klidná. A nemám potřebu něco řídit. Kolegyně se baví o tom, že pořád něco řeší, dětem životy – a já nevím, co moje děti dělaly poslední dny, když mi to neřeknou.

Jakou cenu jste za práci v divadle zaplatila? Řekla byste svému mladšímu já, aby do toho šlo znova?

Tak víte co, vždycky se to na rodině podepíše, že? Děti vyrostly trochu samy. Ale – krejčovské salóny mizí a já bych si vlastní firmu nepořádila, je to velká zodpovědnost. Být zaměstnaná někde u pásu a šít montérky, to by mě nebavilo. Tady mám volné pole působnosti. Jak říká jeden pan výtvarník: já si to sice namaluju, ale co s tím uděláte, to už je na vás. Navíc v civilu je ten rejstřík omezený, maximálně vybočí plesové nebo svatební šaty. Ale tady šijeme kosmonauty, zájčky, strašidla, princezny... Takže kdyby nebylo divadlo, asi bych se musela zabít. (Rozesměje se.) (at)

NÁVŠTĚVNÍCI 2026

integrated
systems
europe
3-6 FEB 2026 • BARCELONA

Název tohoto článku vám může evokovat bezesporu slavný československý science fiction televizní seriál z roku 1983, ve kterém se „návštěvníci“ z budoucnosti zjeví v městečku Kamenice, aby pomocí místního výzkumu zachránili svou současnost, která se nachází v roce 2484...

Dovolím si vám předložit rychlou reportáž z naší návštěvy „městečka“ Barcelona, kdy jsme my spíše navštívili budoucnost, která na nás dýchla v podobě těch nejnovějších trendů v divadelních technologiích. A tak – když na jiném místě tohoto časopisu budete číst o otevření Divadla Jiřího Myrona po rekonstrukci v roce 1986, kdy tato divadelní budova disponovala tím nejnovějším, co tehdejší technické výdobytky přinášely – my jsme již v oné pomyslné budoucnosti a hledáme, co by naše divadelní inscenace přivedlo do ještě větších technických kouzelských.

„Samostatně sleduje světové trendy ve svém oboru, podle potřeb provozu

NDM, navrhuje a provádí průběžnou modernizaci technických a programových prostředků.“ To je ta kouzelná věta v náplni práce každého umělecko-technického pracovníka NDM, která každého z nich doslova žene po tom nejnovějším, co ve svém oboru může najít. Pravda, někdy se úplně netrefí a je z toho taková menší minela. Ale naštěstí máme spousty opravných procesů. Navíc – jistě to znáte – kdo nic nedělá, nic nezkaží.

Mnoho nových trendů lze najít v „domácích“ podmínkách: internet a všechny mobilní technologie jsou mocnou zbraní ve vyhledávání horkých novinek. Ale stejně nakonec, když vím, co hledám, vždy to najdu. Ale co když je něco, o čem ještě nevím? Nevím o tom, že TO existuje, netuším, jak se TO jmenuje... A od toho jsou odborné výstavy, sympozia a školení.

Mohlo by se zdát, že takových akcí je hodně, ale úplně tomu tak není. Zkusím

jmenovat pár míst, kde se popisované akce nacházejí: Berlín, Frankfurt nad Mohanem, Las Vegas, Amsterdam, Londýn, Barcelona. V minulosti byl pomyslným centrem Frankfurt, leč ten nám zrušili a Las Vegas je daleko. Jeli jsme tedy do Barcelony.

Může to vypadat jednoduše, zkrátka se sebereme a vyjedeme. Nicméně divadelní provoz je neúprosný. Hrajeme (a chceme hrát) pro vás téměř každý den, což možnosti trochu omezuje. Letos se vyjet povedlo pěti kolegům, takže konečné číslo návštěvníků ISE Barcelona (Integrated Systems Europa) se zastavilo na čísle šest. Detaily v podobě vstupenek, registrací, letenek, jízdenek, ubytování, domluvy schůzek s těmi, které jsme vytipovali jako ty nejzajímavější, to vše jsme v klidu přenechali našim produkčním technikům a vyrazili na akci.

Představa, že devět výstavních hal stihneme projít za jeden a půl dne, vzala rychle za své. Operativně se rozcházíme

Ukázka videopřenosu
Foto Otakar Mlčoch

a každý jde po své odbornosti, což může vypadat jako vhodné řešení. Není tomu tak. V mnoha případech vidíme mezioborová řešení nových divadelních technologií. Například jdete na prezentaci reproduktorů a součástí této prezentace je vynikající řešení videoprojekce. Ale váš kolega z multimédií je tou dobu úplně jinde. A přesto tento kolega najde jiné vychytávky, které naše divadlo musí mít, abyste vy, diváci, měli to nej!

Bez zbytečných slov – raději rychlá anketa mezi „návštěvníky“ z našich řad:

Popište největší novinky, přínosy, cokoliv z výstavy

Josef Pácha, mistr zvuku DAD: „Mám jednoznačně vybrané nové ozvučení DAD, nový systém datových přenosů mezi pracovišti, potřebuji to už zítra!“

Miroslav Bláha, vedoucí multimédií: „Proč pořád používáme ty staré systémy sledování herců. Vždyť tady máme jasné lepší a nové řešení, které integruje zvuk, světla a videoprojekce! Ten nový systém potřebuji už zítra!“ Poznámka: nejstarší systém automatického sledování herců na jevišti pomocí reflektorů máme z roku 2024 – pokrok je neúprosný...

Peter Ďuriš, specialista IT pro divadelní technologie: „Potřebujeme to všechno, kdy

a dlouhý...“ Poznámka: ano, seznam je dlouhý...

Technický šéf NDM **Otakar Mlčoch**: „*„Dábel je skrytý v detailech. To množství krabiček – převodníků, možností komunikace – nový systém intercomu (dorozumívání mezi jednotlivými složkami divadla), inovativní způsob videoprojekcí, nová řešení řízení jevištních technologií, nové trendy v oblasti baletních podlah, mezioborové scénické efekty... Ach jo. Potřebujeme to všechno!“* Poznámka: jedná se o detaily v systémových

Školení
Foto Otakar Mlčoch

to přijde?“ Poznámka: přesný seznam všeho je na stole, ale zabral by polovinu časopisu...

Jan Kaspřík, mistr osvětlení DAD: „*Svítlidla T6, MUZE 1000, tady ty klemky (spojovací součástky, svorky nebo držáky) na nové tahy, přenosná bateriová svítidla, která použijeme do muzikálu. Krom těch svítidel do muzikálu potřebuji zbytek ihned.*“ Poznámka: záměrně neuvádíme názvy výrobců s ohledem na řádnou obchodní soutěž a obdobně neuvádíme, co nechceme – i o tom tyto akce jsou...

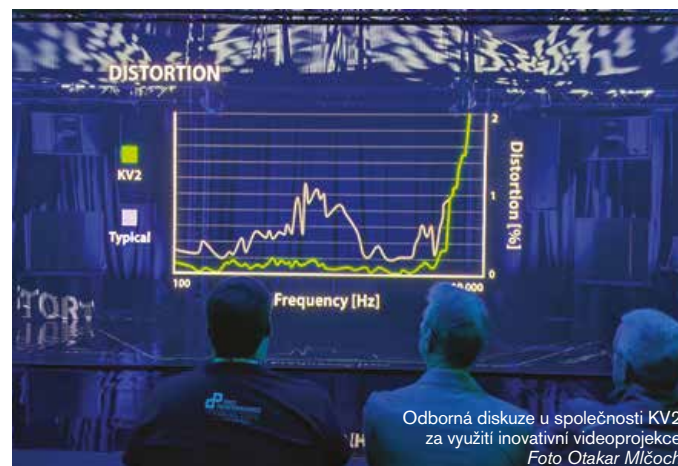
Lukasz Orszulik, mistr zvuku DJM: „*Možná jde o to, jaké finanční prostředky máme. Můj seznam je inovativní*

řešeních, která jsou vám skryta, ale na exkurzích byste se dozvěděli více...

Nutno podotknout, že jsme se potkali s kolegy z celého „Československa“ a mnohé trendy jsme vášnivě prodiskutovali. Po návratu jsme se ihned vrátili do běžného provozu, ale i do příprav nových inscenací. A tady využijeme nových možností a znalostí. Něco půjde hned, něco později. I tak se můžete těšit na další jevištní kouzla!

Vážení diváci! Těšíme se na Vás! A Vy se těšte, bude to jízda!

Otakar Mlčoch,
technický šéf NDM

Prezentace společnosti KV2 za využití inovativní videoprojekce
Foto Otakar MlčochOdborná diskuse u společnosti KV2 za využití inovativní videoprojekce
Foto Otakar MlčochSvítlidlo T6
Foto Otakar MlčochJosef Pácha, mistr zvuku DAD
Foto Otakar Mlčoch

PŘED 100 LETY...

KOČIČÍ HRA (1973) – Naděžda Letenská (Pavla Krausová)
Foto František Krasl

NADĚŽDA LETENSKÁ

(12. 4. 1926 Praha – 26. 2. 2014 Ostrava)

Letenská. Příjmení, které příhodně doslova „vlétlo“ do českého filmového světa meziválečných let a bohužel v povědomí dodnes mrazivě rezonuje i v souvislosti s tragickou popravou talentované herečky Anny. Nositelka stejného příjmení Naděžda se do rodiny Letenských přivdala. Svého prvního manžela (a zároveň syna Anny) Jiřího Letenského poznala jen krátce po válce ve svém prvním profesionálním angažmá v Českých Budějovicích. První angažmá to bylo i pro Jiřího, čerstvého absolventa pražské konzervatoře, zatímco **Naděžda patřila k umělkyním, jimž bylo školou samo divadlo.** Bez herecké průpravy, ale s ochotnickými zkušenostmi začínala v kočovných podmínkách divadelní společnosti tehdy uznávaného koncesionáře Jaroslava Bittla. Možná právě touha získat další profesionální herecké zkušenosti byla důvodem, proč mladé novomanžele už po několika měsících v Budějovicích zlákal další putování. Vystřídali společně několik severomoravských působišť: hráli ve Slezském oblastním divadle v Opavě (1945–1946), v Těšínském

divadle a současně také v novojičínském Beskydském divadle (1947–1951). Jako by ale pro Naděždu po letech kočování přišel čas na trvalé zázemí a řadu štací vystřídalo angažmá stálé. Přestože manželství skončilo, příjmení Letenská, pod nímž se do ostravských rolí nesmazatelně zapsala, už herečce zůstalo.

Počáteční profesní nestálost vystřídala naprostá oddanost Ostravě.

Tři dekády trvající angažmá jí umožnilo projít přirozeným vývojem od rolí mladých dívek, hraných vždy civilně a s přesným zachycením drobných humorných rysů, až k charakterním a komickým úlohám, které se nakonec staly tím nejdominantnějším v jejím repertoáru. K raným rolím patřila Hermie ve *Snu noci svatojanské*, Verunka v *Naších furiantech*, Liza v *Hoří z rozumu* či Duňáša ve *Višňovém sadu*, zatímco první výraznější krok do zralejšího oboru udělala jako Cvrčková ve hře *Ze života hmyzu*. Poté už se její repertoár přirozeně rozšiřoval – ať už to byla Hošková ve *Veselých paničkách windsorských*, Amelie v *Domu doni Bernardy*, slečna Prismová v komedii *Jak*

je důležité mítí Filipa, Gabriela v *Bláznivé ze Chaillot*, nebo Valča Peroutová ve Šrámkově *Létu*. Její přímá povaha jako by se odrážela i v herecké práci. **Zařadila se mezi nejvýraznější ženské opory ansámblu; vedle ní stály vrstevnice Zora Rozsypalová, Vlasta Vlasáková, Milena Asmanová či Jiřina Froňková.** Přestože odešla do důchodu roku 1981, zůstala ještě dalších neuvěřitelných sedmáct let vyhledávanou hostující herečkou. Její poslední shledání s ostravským hledištěm proběhlo až roku 1998 prostřednictvím role Adelaidy Brucknerové v *Kočíčí hře*.

Nejspolehlivější portrét ale nevzniká výčtem rolí, tvoří se z paměti těch, kdo stáli nablízku. Jednou z nich byla i herečka Alexandra Gasnářková: „*Když jsem hrála Manon, byla jsem tehdy úplně na začátku – v divadle sotva dva roky –, na jevišti s námi stála i Naděnka. Pamatuju si na děkovačku: šla jsem se klanět jako poslední, nesměle, skoro jsem se bála udělat krok dopředu. A v tu chvíli se ozvala Naděnka z portálu: „Až k zemi!“ Ona nezkazila žádnou zábavu. Byla věcná, přímá, rovná – a hlavně nebyla hysterická. Hrávala bodré, nekomplikované ženy, v postavách nehledala žádné zákrutky. Její ztvárnění rolí bylo přesně takové, jaká byla ona sama. Naše Naděnka. Moc ráda na ni vzpomínám, byly jsme si opravdu blízké. Vynikala také jako výborná kuchařka. Pamatuju si, jak jednou do Ostravy přijeli v rámci divadelní družby Bulhaři. Můj manžel režisér Bedřich Jansa přišel s nápadem, že je u nás doma pohostí. Úplně jsem se toho vyděsila. A právě tehdy se ukázalo, jaká Naděnka Letenská byla. Jen se na mě podívala a řekla: „Neboj se.“ Přišla k nám domů a během chvilky udělala snad sto dvacet ovocných knedlíků posypaných tvarohem. A co se dělo potom? Ti Bulhaři se o ty knedlíky skoro poprali! Kradli si je navzájem – kdo je nestačil rychle sníst, tomu je klidně brali rovnou z talíře. Ale dodnes mi v hlavě utkvěla hlavně jedna věc: dala mi prsten, který patřil Anně Letenské. Nikdy nezapomenu, jak mi ho věnovala se slovy: „Ten by měl zůstat u herečky.““ (to)*

BLÁZNIVÁ ZE CHAILLOT (1971) – Vlasta Vlasáková (Konstancie), Milena Asmanová (Josefina), Naděžda Letenská (Gabriela), Zora Rozsypalová (Aurélie)
Foto František Krasl

JEDENÁCTÉ PŘIKÁZÁNÍ (1968) – Naděžda Letenská (Veronika), Miluše Dreiseitlová (Julie), Miroslav Olejníček (Florián Králíček)
Foto František Krasl

opera

PREMIÉRY V SEZÓNĚ 2025/2026

Philip Glass (1937)

PROCES

Opera o dvou jednáních z roku 2014

Libreto Christopher Hampton (1946)

podle stejnojmenného románu Franze

Kafky (1883–1924) z roku 1914

Hudební nastudování: Bruno Ferrandis

Režie: Jiří Nekvasil

Premiéry 9. a 10. října 2025

v kostele sv. Václava

© 2014 Dunvagen Music Publishers Inc.

Used by Permission

Uvádíme v anglickém originále

s českými a anglickými titulky

Gioachino Rossini (1792–1868)

MOJŽÍŠ A FARAON

aneb **Přechod Rudého moře**

Opera o čtyřech jednáních z roku 1827

Libreto Luigi Balocchi (1766–1832)

a Victor-Joseph Étienne de Jouy (1764–1846)

Hudební nastudování: David Švec

Režie: Vladimír John

Premiéry 12. a 14. února 2026

v Divadle Antonína Dvořáka

Uvádíme ve francouzském originále s českými

a anglickými titulky

Sergej Prokofjev (1891–1953)

HRAC

Opera o čtyřech jednáních a šesti

obrazech v revidované verzi z roku 1927

Libreto napsal skladatel podle stejnojmenného

románu Fjodora Michajloviče Dostojevského

(1821–1881) z roku 1866

Hudební nastudování: Marek Šedivý

Režie: Jiří Nekvasil

Premiéry 21. a 23. května 2026

v Divadle Antonína Dvořáka

Uvádíme v ruském originále s českými

a anglickými titulky

Opera NDM je na Facebooku:

Opera Národního divadla
moravskoslezského

MOJŽÍŠ A FARAON – Martin Javorský (Amenofis), Daniel Kfelř (Faraon), Pavel Divin (Osirid),

Veronika Rovná (Anaj), Martin Gurbal (Mojžíš), Veronika Kaiserová (Sinaida), sbor opery NDM

Foto Martin Popelář

REPERTOÁR OPERY (BŘEZEN – DUBEN 2026)

Gioachino Rossini
MOJŽÍŠ A FARAON
aneb Přechod Rudého moře
Hudební nastudování: David Švec
Dirigent: Lukáš Kovařík / David Švec
Režie: Vladimír John
3. 3. (18.30), 6. 3. (18.30), 1. 4. (18.30)

Pauline Viardot
POPELKA
Hudební nastudování: Michal Bárta
Klavírní doprovod: Michal Bárta /
Martin Pančocha
Režie: Gabriela Petráková
**7. 3. (18.00), 8. 3. (16.00),
24. 3. (18.00), 18. 4. (18.00),
19. 4. (16.00), 26. 4. (16.00)**

RODINNÉ
VSTUPNÉ

Giacomo Puccini
TURANDOT
Hudební nastudování: Marek Šedivý
Dirigent: Jakub Klecker / Marek Šedivý
Režie: Rocc
**8. 3. – zámek Holešov (koncertní provedení),
26. 3. (18.30), 17. 4. (18.30)**

Giuseppe Verdi
LA TRAVIATA
Hudební nastudování: Robert Kružík
Dirigent: Filip Urban
Režie: Bohuslava Kráčmarová
12. 3. (18.30), 25. 3. (18.30), 30. 4. (18.30)

Leoš Janáček
PŘÍHODY LIŠKY BYSTROUŠKY
Hudební nastudování: Marek Šedivý
Dirigent: Adam Sedlický / Marek Šedivý
Režie: Itzik Galili
**15. 3. (16.00), 20. 3. (18.30),
11. 4. (18.30), 23. 4. (18.30)**

Nino Rota
FLORENTSKÝ SLAMĚNÝ KLOBOUK
Hudební nastudování: Marek Šedivý
Dirigent: Jiří Habart / Marek Šedivý
Režie: Jiří Nekvasil
**19. 3. (18.30), 21. 3. (18.30),
28. 3. (18.30) – derniéra**

Půl hodiny
před každým operním
představením v Divadle
Antonína Dvořáka jsou pro vás
připraveny ve foyeru 1. balkónu
**DRAMATURGICKÉ
ÚVODY**
k danému titulu!

ÚVODNÍK HUDEBNÍHO ŘEDITELE OPERY

Vážení a milí čtenáři,

máme za sebou úspěšnou premiéru pozoruhodného díla Gioachina Rossiniho *Mojžíš a faraon aneb Přechod Rudého moře*. Všem vřele doporučuji tuto inscenaci navštívit. Mladý tým tvůrců pod vedením režiséra Vladimíra Johna a pod zkušenou taktovkou dirigenta Davida Švece vytvořil vynikající inscenaci, kterou opravdu stojí za to vidět a slyšet!

V březnu pro Vás vracíme na repertoár dvě oblíbené stalice: *La traviata* a *Příhody lišky Bystroušky*. Ve Verdiho populární opeře se

můžete těšit na dva debuty v naší inscenaci. V roli Alfreda Germonta vystoupí vynikající tenorista Raman Hasymau a za dirigentským pultem se objeví výborný mladý dirigent Filip Urban. Rovněž doporučuji navštívit hudební frašku *Florentský slaměný klobouk* oscarového skladatele Nina Roty. Odehrajeme už jen tři poslední představení! Přeji krásné jarní dny!

Váš

Marek Šedivý

Marek Šedivý

FLORENTSKÝ SLAMĚNÝ KLOBOUK – Martin Šrejma (Fadinard), Pavel Divín (Emilio), Barbora Perná (Anaide)
Foto Martin Popelář

UVEDLI JSME

Petr Urbánek (Osirid), Lada Bočková (Anaj), Betty (Marie), Miloš Horák (Faraon),
Magdaléna Rovenská (Sinaida), Andrii Kharlamov (Mojžíš), sbor opery NDM
Foto Martin Popelář

Gioachino Rossini (1792–1868)

MOJŽÍŠ A FARAON

aneb Přechod Rudého moře

Opera o čtyřech jednáních z roku 1827

Libreto Luigi Balocchi (1766–1832)
a Victor-Joseph Étienne de Jouy
(1764–1846)

Hudební nastudování **David Švec**
Dirigent **Lukáš Kovařík / David Švec**
Režie **Vladimír John**
Scéna **Kristina Komárková**
Kostýmy a pohybová spolupráce **Barbora Rašková**
Světelný design a videoprojekce **Martin Krupa**
Dramaturgie **Juraj Bajús**

Obsazení:
Martin Gurbal' / Andrii Kharlamov (Mojžíš), **Miloš Horák / Daniel Kfelír** (Faraon), **Martin Javorský / Martin Šrejma** (Amenofis), **Raman Hasymau / Ondřej Koplík** (Eliezer), **Pavel Divín / Petr Urbánek** (Osirid), **Václav Morys / Vít Šantora** (Ofid), **Veronika Kaiserová / Magdaléna Rovenská** (Sinaida), **Lada Bočková / Veronika Rovná** (Anaj), **Betty / Dominika Škrabalová** (Marie) ad.

Dále účinkuje sbor a orchestr opery NDM – koncertní mistři **Jan Šošola** a **Lucie Staňková**

Uvádíme ve francouzském originále
s českými a anglickými titulky

Reprízy 3. 3. (18.30), 6. 3. (18.30) a 1. 4. (18.30) v Divadle Antonína Dvořáka

Máme za sebou úspěšné premiéry opery *Mojžíš a faraon aneb Přechod Rudého moře*, které se uskutečnily 12. a 14. února. Jednu z vrcholných oper italského skladatele Gioachina Rossiniho, která se na české jeviště vrátila po více než 130 letech, jsme světili mladému inscenačnímu týmu v čele s režisérem Vladimírem Johnem. Hudebního nastudování se chopil dirigent David Švec. V titulních rolích se představili Martin Gurbal' / Andrii Kharlamov (Mojžíš) a Miloš Horák / Daniel Kfelír (Faraon).

Ačkoliv je Rossiniho jméno operním posluchačům samozřejmě známé, jsou to nejčastěji jeho komická díla, která si s ním spojujeme. Legendární *Italka v Alžiru* nebo *Lazebník sevillský* (který byl inscenován

jako jedna z prvních oper během úplně první sezóny našeho divadla v roce 1919) se na našem repertoáru objevili za dobu fungování divadla celkem čtrnáctkrát. Nahlédneme-li ovšem do archivu uvádění Rossiniho „vážných“ oper, najdeme pouze jedinou inscenaci *Viléma Tella* z roku 1963. *Mojžíš a faraon* se tak do této linie zapisuje jako výjimečný návrat k méně známé, ale neméně podstatné části skladatelova odkazu.

Opera vznikla v roce 1827 přepracováním staršího skladatelova operního kusu (*Mojžíš v Egyptě*, 1818), který přizpůsobil estetickým požadavkům svého nového bydliště – Paříže, jež v té době inklinovala k monumentálnímu pojetí hudebního divadla. Volba tématu jistě nebyla náhodná – obě

Raman Hasymau (Eliezer), Veronika Rovná (Anaj), Betty (Marie), sbor opery NDM
Foto Martin Popelář

David Švec je český dirigent a klavírista, dlouhodobě spjatý s operním repertoárem. Studoval dirigování a hru na klavír na Konzervatoři České Budějovice a na Janáčkově akademii múzických umění v Brně, absolvoval mistrovské dirigentské kurzy u sira Colina Davise a studijní pobyt na Universität für Musik und darstellende Kunst ve Vídni. V roce 2004 získal cenu Bösendorfer Preis v soutěži Belvedere ve Vídni v kategorii opera coaching.

Již během studií působil v Janáčkově opeře v Brně, od roku 2003 je spjat s Operou Národního divadla v Praze, kde od roku 2011 působí jako stálý dirigent. Nastudoval zde řadu operních i baletních titulů od Mozarta, Donizettiho a Verdiho po Janáčka, Brittena či soudobé autory. Vedle opery se věnuje také baletu a komorní hudbě, pravidelně spolupracuje s předními českými pěvci (Eva Urbanová, Adam Plachetka, Kateřina Kněžíková a další).

Od roku 2022 je šefdirigentem opery Jihočeského divadla v Českých Budějovicích. Působí rovněž na významných zahraničních scénách; v roce 2014 vytvořil pro nakladatelství Bärenreiter nový klavírní výtah Janáčkovy opery *Věc Makropulos*, který při nastudování využila Bavorská státní opera. S Národním divadem moravskoslezským nespolečně spolupracuje poprvé: v roce 2021 zde například nastudoval novodobou premiéru opery Jaroslava Křičky *Bílý pán aneb Těžko se dnes duchům straší*.

díla vznikla v době, kdy evropskou kulturu silně fascinoval Egypt. Politické a vojenské události předchozích let (např. Napoleonovo tažení do Egypta) způsobily, že se pozornost Evropanů dychtivě obrátila k tomuto místu. Egypt se stal ztělesněním exotiky, mystiky i nových duchovních sfér. Volba námětu byla tedy logická a svou atraktivitou odpovídala tomu, po čem publikum prahlo.

Druhým zásadním inspiračním zdrojem je samozřejmě Bible, konkrétně pak jeden z nejslavnějších starozákonních příběhů o mimořádné síle víry. Mojžíš, povoláný k tomu, aby vyvedl svůj lid z egyptského otroctví, čelí faraonově neústupnosti i rostoucímu napětí v zemi sužované Božími ranami. *Mojžíš a faraon* však není pouhou ilustrací biblického příběhu, ale vyzývá k zamyšlení se nad obecnějšími otázkami víry, moci a odpovědnosti. Proti sobě staví také osobní cit a loajalitu ke společenství. V mnoha ohledech tak můžeme v příběhu najít nadčasová podobenství, ať už se v biblické či egyptské mytologii orientujeme, nebo ne.

Hudební nastudování inscenace jsme svěřili dirigentu Davidu Švecovi, který má bohaté zkušenosti jak s klasickým operním repertoárem, tak s méně často uváděnými tituly. V rozhovoru se vrací k práci na Rossiniho *Mojžíši a faraonovi*, k jeho hudebním zvlátnostem i k tomu, proč považuje toto dílo za výjimečný operní zážitek.

V Ostravě nedisregujete poprvé. Zároveň to není poprvé, co se zde setkáváte s méně uváděným operním titulem. Je pro vás větší výzvou pracovat s dilem, které nemá ustálenou interpretační tradici, nebo s repertoárovou klasikou?

Ano, mou minulou premiérou v NDM byl Křičkův *Bílý pán*, skvělá opera, která ale byla předtím devadesát let ukryta v depozitáři, a neexistovala k ní žádná nahrávka ani interpretační tradice k porovnání. U ní jsem zažíval onen badatelský, a skoro až detektivní pocit objevování něčeho, co nikde nemůžete vidět ani slyšet, a musíte se spoléhat na vlastní úsudek a pochopení autorova

zápisu. U Rossiniho *Mojžíše a faraona* je to trochu jiné. Přece jen se ve světě v dnešní době toto dílo již hrálo, i když samozřejmě zdaleka ne tak často jako jiné tituly téhož autora. A navíc, zde tuto objevitelskou práci za nás už trochu udělal Riccardo Muti, který se pro tuto operu obrovsky nadchnul, označil ji za vrcholné, ne-li vůbec nejlepší Rossiniho dílo, v roce 2003 ji nastudoval v milánské La Scale a zažil tam s ní obrovský úspěch. Stále však není příliš známa ani z operních jevišť, ani z nahrávek (v podstatě je k dostání jen jedna jediná CD nahrávka z živého uvedení, studiově tato opera ještě nebyla natočena vůbec). A musím říci, že ačkoli se moc rád pouštím i do klasických titulů, pevně zažitých v mysli interpretů i diváků, pořád je pro mne toto objevování méně známého nesmírně zajímavé a vzrušující.

Čím vás Rossiniho Mojžíš a faraon po hudební stránce nejvíce překvapil?

Je to vrcholné dílo skutečně zralého skladatele, a ačkoli i zde můžeme najít jeho rukopis, možná byste při poslechu některých míst vůbec nepoznali autora *Italky v Alžíru* nebo *Lazebníka sevilského*. Zřejmě i díky vážnému námětu je hudba dramatictější, velkolepější, divočejší. Samozřejmě i zde najdeme brilantní árie, ve kterých mohou pěvci zazářit dokonalou technikou ve vysokých polohách (a že se máte na co těšit), ale kromě toho se v mnohem větší míře uplatní sbor a orchestr. Pro orchestr ostatně není tato opera zdaleka jen doprovodem zpěváků, ale může se sám blýsknout, ať už jako celek (například v závěrečné scéně zuřivě se valících vod Rudého moře), anebo v řadě sólových míst pro dechové nástroje. Rossini totiž velmi často používá sólový klarinet, najdeme tu ale i velké sólo lesního rohu, hoboje či flétny.

Martin Šrejma (Amenofis), Lada Bočková (Anaj)
Foto Martin Popelář

Petr Urbánek (Osirid),
Miloš Horák (Faraon),
Magdaléna Rovenská (Sinajda),
Vít Šantora (Ofid),
sbor opery NDM
Foto Martin Popelář

Celkově je to nesmírně vyzrálá a vyvážená opera, v níž vás nadchnou brilantní a dramatické pasáže i dojmy klidné a lyrické ansámby.

Co pro vás bylo při hudebním nastudování Mojžíše a faraona nejsložitější?

Na rozdíl od vzpomínaného *Bílého pána* Jaroslava Křičky jsme tentokrát nemuseli rekonstruovat ztracené či nedochované části, jelikož máme k dispozici tradiční a vcelku čitelný hudební materiál italského hudebního vydavatelství Ricordi. Bohužel i v tomto materiálu je řada chyb (což je možná také dáno tím, že se tato opera nehraje tak často), ale naštěstí hudební jazyk Gioachina Rossiniho je tak přímočarý, že vcelku ihned odhadnete, jestli má zaznít f nebo fis. V dirigentské partituru si navíc opisovač ulehčoval práci a šetřil ruku vynecháním domnělých zbytečností, jako jsou například posuvky na začátku řádků v celých dlouhých scénách, takže se občas i tady nechtěně dočkám oné badatelské

a detektivní práce z neznámých oper...

Z té skutečné dirigentské práce ale asi jsou kromě tempového rozvržení nejzajímavější dynamické změny v orchestru, neboť Rossini často nechává celé dlouhé plochy v jedné dynamické hladině a já jsem se je rozhodl v souladu s dobovou interpretací trochu ozvláštnit a vystavět podle dramatickosti v hudbě, ději nebo textu, a tak se mnohem častěji než v tištěné partituru ztíšíme do piano nebo naopak rozburácíme ve fortissimu.

Co se ale složitosti hudebního nastudování týče, musím hlavně složit obrovskou poklonu našim sólistům, neboť už jen nastudování tak rozsáhlého díla ve francouzštině není jednoduché, navíc zde Rossini dokázal využít brilantní techniku nejlepších pěvců své doby až na maximum možností lidského hlasu. Výkony našich sólistů za těmi tehdejšími nikterak nezaostávají a já jsem moc rád, že máme k dispozici tak skvělé zpěváky, kteří jsou schopni autorovy nemalé požadavky splnit beze zbytku.

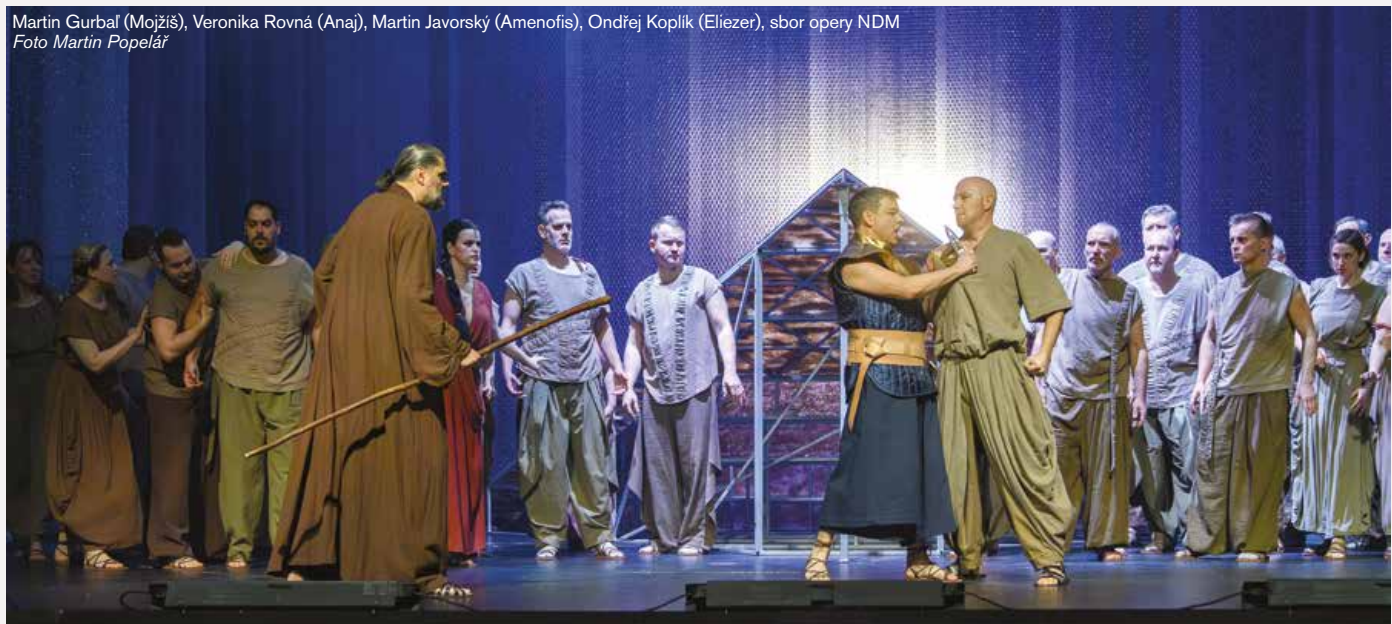
Proč by podle vás měli diváci přijít právě na Mojžíše a faraona?

Jednou větou: protože je to skvělá a výjimečná opera ☺

A pokud by toto nestačilo, pak tedy sedm důvodů, proč by diváci měli přijít:

1. Osvěží si biblické dějiny (pravda, trochu si je i přibarví přimyšleným vztahem hebrejské dívky a faraonova syna, ale kdo z nás nechce vidět v opeře lásku, být nešťastnou ☹)
2. Ponoří se do starého, a přesto stále živoucího příběhu, podepřeného detailně vypracovanou režii, působivou scénou i krásnými kostýmy
3. Popřemýšlí o hlubokých dilematech mezi city a povinnostmi k rodině, národu, Bohu
4. Nechají se okouzlit nádhernými italskými melodiemi, které si budou (možná i nedobrovolně) notovat ještě po cestě domů
5. Budou uchvázeni bravurní technikou našich sólistů, mohutností zvuku sboru a barevností orchestru
6. Budou mít příležitost poprvé v Ostravě slyšet výjimečné dílo, které mohou doposud znát pouze diváci La Scaly, pařížské opery, salcburského festivalu a několika nejvýznamnějších světových operních domů
7. Zažijí nevšední zážitek, který potěší srdce i duši, což je ostatně naše poslání nejen u této opery ☺

(bs)

Martin Gurbal (Mojžíš), Veronika Rovná (Anaj), Martin Javorský (Amenofis), Ondřej Koplík (Eliezer), sbor opery NDM
Foto Martin Popelář

Sergej Prokofjev (1891–1953)

HRÁČ

Opera o čtyřech jednáních a šesti obrazech
v revidované verzi z roku 1927

OPERNÍ HITY
20. století

Sergej Prokofjev
Foto archiv

Ostravské operní publikum čeká v květnu mimořádná událost: poprvé zde zazní opera Sergeje Prokofjeva ***Hráč***. Uvádění Prokofjevových oper patří na jevištích spíše k výjimkám, a tak není náhodou, že posledním titulem tohoto autora uvedeným v Ostravě byl *Ohnivý anděl*, jehož úspěšná inscenace měla derniéru v roce 2016. Tentokrát se pozornost obrací k rané opeře

Libreto napsal skladatel podle stejnojmenného románu Fjodora Michajloviče Dostojevského (1821–1881) z roku 1866

Hudební nastudování
Dirigent
Režie
Scéna
Kostýmy
Sbormistr
Dramaturgie

Marek Šedivý
Marek Šedivý / Filip Urban
Jiří Nekvasil
Daniel Dvořák
Sylva Zimula
Hanáková
Jurij Galatenko
Juraj Bajús

Obsazení:
Josef Benci / Martin Gurbal (Generál ve výslužbě), **Anna Nitrová / Barbora Perná** (Polina), **Alexander Kravets / Luciano Mastro** (Alexej), **Lucie Hájková** (Bábinka), **Raman Hasymau / Josef Moravec** (Markýz), **Pavel Divín / Bence Szabó** (Pan Astley), **Jana Hrochová / Eliška Zajícová** (Slečna Blanche)

Dále účinkuje sbor a orchestr opery NDM – koncertní mistři **Jan Šošola** a **Lucie Staňková**

Premiéry 21. a 23. května 2026
v Divadle Antonína Dvořáka

Uvádíme v ruském originále s českými a anglickými titulky

Hráč, inspirované stejnojmenným románem **Fjodora Michajloviče Dostojevského**. Ostravské nastudování vychází z revidované verze z roku 1927, samotné dílo však vzniklo už o deset let dříve jako Prokofjevova druhá opera. Premiéry inscenace v hudebním nastudování **Marka Šedivého** a režii **Jiřího Nekvasila** se uskuteční **21. a 23. května**. V hlavních rolích Alexeje a Poliny se představí Alexander Kravets / Luciano Mastro a Anna Nitrová / Zuzana Revai.

Sergej Prokofjev (1891–1953) patří k autorům, jejichž hudba je často vnímána skrze několik ikonických děl, především balet *Romeo a Julie*. Takový pohled však zastiňuje mimořádnou šíři jeho tvorby i význam, který měl pro moderní hudbu. Nelze totiž popřít, že se jedná o jednoho z nejvýznamnějších skladatelů své doby, jehož dílo vzdoruje jednoduchému zařazení. Byl současně modernistou i klasikem, ironikem i lyrikem, autorem symfonií, baletů, filmové hudby i oper – a v každém z těchto žánrů dokázal prosadit svůj osobitý hudební rukopis. Jeho tvorba není výsledkem jediné estetické linie, ale neustálého pohybu: pohybu mezi tradicí a novostí, mezi lyrikou a sarkasmem, mezi osobní ambicí a tlakem okolností.

Narodil se roku 1891 na území dnešní Ukrajiny a hudba ho obklopovala od raného dětství. Jeho matka, sama klavíristka, byla nejen první učitelkou, ale také průvodkyní světem hudby. S kompozicí začal už v sedmi letech, ve třinácti byl přijat na petrohradskou konzervatoř a velmi brzy se profiloval jako mimořádná osobnost – technicky brilantní klavírista i sebevědomý skladatel. Studium zakončil jako sólista ve vlastním klavírním koncertu, čímž symbolicky potvrdil dvojí roli, která ho provázela celý život; za tento výkon získal Rubinsteinovu cenu.

Se stejnou samozřejmostí, s jakou hudbu psal, ji dokázal také interpretovat. Zároveň

byl bedlivým pozorovatelem soudobého umění: sledoval Stravinského, obdivoval moderní malířství a zajímal se o nové literární směry. Přesto nikdy neusiloval o čistou avantgardu. Hledal spíše hudbu, která by byla ostrá, přesná a současná, ale zároveň dramaticky účinná. Zejména v raných dílech se tak prolínají vlivy celé řady skladatelských osobností – od Mozarta až po Rachmaninova.

TIP NA POSLECH č. 1
(raná tvorba):

- *Symfonie č. 1 „Klasická“* (1916–1917)
- *Klavírní koncert č. 1* (1911–1912 / rev. 1917)
- *Maddalena* (1911–1913)

Mezi svobodou a systémem

Po dokončení studií odešel **Sergej Prokofjev** na Západ, kde střídavě působil ve Spojených státech a v západní Evropě. V Americe byl vnímán jako exotický zjev a získal přezdívku „bolševický klavírista“, v Paříži se pohyboval v okruhu Ďagilevova souboru Ballets russes i skladatelů sdružených kolem skupiny Pařížská šestka a zkoumal nové formy hudebního divadla. Sedmáct let strávených mimo Rusko pro něj znamenalo období tvůrčí svobody i profesní stability; úspěšně se živil jako koncertní pianista, jeho kompozice se však ne vždy setkávaly s porozuměním.

Počátkem třicátých let se rozhodl k návratu do Sovětského svazu. Motivy byly osobní i ideové: stesk po domově, víra v možnost komunikovat s domácím publikem, ale také přesvědčení, že jeho estetická východiska nejsou v rozporu s oficiálními kulturními požadavky. Teprve postupně se ukázalo, že prostor pro svobodnou tvorbu byl výrazně omezenější, než očekával.

Prokofjev se v novém systému pohyboval s proměnlivým úspěchem. Zatímco filmová hudba mu po určitou dobu přinášela uznání – a jeho tvorba byla dokonce opakovaně oceněna Stalinovou cenou – jiná díla se stále více ocitala pod jhem ideologických očekávání. Od roku 1948 byl oficiálně kritizován pro „formalistický“ styl a poslední léta jeho života poznamenala izolace i vážné zdravotní problémy.

Zemřel roku 1953, shodou okolností ve stejný den jako Stalin. Zatímco země se ponořila do státního smutku, zpráva o smrti jednoho z nejvýznamnějších skladatelů 20. století zapadla téměř bez povšimnutí. O to zřetelněji dnes vystupuje paradox Prokofjevova odkazu: hudba vznikající v neustálém napětí mezi svobodou a omezením si dokázala uchovat mimořádnou vitalitu i schopnost přesně vystihnout nuance lidského jednání v mezních situacích.

TIP NA POSLECH č. 2
(zralá a pozdní tvorba):

- *Romeo a Julie* (1935–1936)
- *Alexandr Něvský* (1938)
- *Symfonie č. 7* (1952)

Hráč

Prokofjevův zájem o hudební divadlo se v opeře *Hráč* potkává s textem, který mu byl blízký svou strukturou i tématem. Román **Fjodora Michajloviče Dostojevského** se od autorových rozsáhlých filozofických děl liší kompaktností a výrazně dramatickým charakterem. Vychází ze spisovatelovy vlastní zkušenosti s hazardním hraním i putováním po německých lázeňských městech. Je vystavěn především z dialogů a vypjatých situací – tedy z materiálu, který se přirozeně nabízí k jevištnímu zpracování.

Libreto se románové předlohy drží poměrně věrně: neusiluje o hlubokou psychologickou analýzu ani o filozofický výklad, soustředí se na dění samotné. Prokofjev zde naplňuje svou představu moderní opery: hudba sleduje přirozený tok řeči, její rytmus, zadrhávání i prudké zvraty. Tradiční árie ustupují plynulé konverzaci, která působí až dokumentárně. I to byl jeden z důvodů, proč se pěvci před původně plánovanou premiérou v roce 1917 bouřili. Pasáže jim připadaly nezpěvné a doslova nezpívatelné. Výraznou roli hraje v díle také satira; postavy jsou často zachyceny s ironickým odstupem, jako by byly součástí mechanismu, který nemohou ovlivnit.

Klíčovým tématem opery jsou mezilidské vztahy a temná zákoutí lidské duše,

RULETA – ZÁKLADNÍ PRAVIDLA

Cíl hry: uhodnout, na kterém čísle se zastaví kulička
Hrací kolo: očíslovaná pole **0–36** (evropská ruleta)

Průběh hry:

- krupiér roztočí kolo
- vhodí kuličku
- kulička se zastaví na jednom čísle

MOŽNOSTI SÁZEK:

- **jedno číslo**
- **skupiny čísel** (např. 2–4 čísla)
- **barva** (červená/černá)
- **sudá/lichá**
- **nízká/vysoká čísla** (1–18 / 19–36)

ZÁKLADNÍ PRINCIP:

- čím **přesnější sázka**, tím **vyšší výhra**
- každé roztočení kola je **zcela nezávislé** na předchozím
- výsledek je **náhodný**

především Alexejova neopětovaná náklonnost k Polině a jeho zničující posedlost hazardem. Obě linie se neustále proplétají a vzájemně posilují, aniž by kterákoliv z nich byla uspokojivě uzavřena.

Bence Szabó je maďarský basista. Studoval na Konzervatoři v Bratislavě a v současnosti pokračuje ve studiu na Akademii umění v Banské Bystrici. Je laureátem řady mezinárodních pěveckých soutěží: v roce 2018 získal první místo na Mezinárodní pěvecké soutěži Rudolfa Petráka, v roce 2019 se stal absolutním vítězem Mezikonzervatorní soutěže a uspěl také na soutěžích Mikuláše Schneidera-Trnavského, Józsefa Simándyho či Erzsébet Házyové. Jeho dosud největším úspěchem je první místo v juniorské kategorii Mezinárodní pěvecké soutěže v Karlových Varech v roce 2024. Na této soutěži získal i cenu Národního divadla moravskoslezského.

Eliška Zajícová je pražská rodačka a mezzosopranistka. Vystudovala Konzervatoř Jana Deyla a již během studia získala řadu ocenění na soutěžích a interpretačních přehlídkách (uspěla například na Mezinárodní pěvecké soutěži v Karlových Varech). Spolupracovala s předními českými sbory, jako jsou Martinů Voices a Pražský filharmonický sbor. Mezi její operní role patří Mercedes (*Carmen*), Teta v opeře *Woman such as myself* (světová premiéra na festivalu NODO) a Anděl v imerzivním provedení *Loutny české*. Od roku 2019 studovala na Zürcher Hochschule der Künste; během studií založila vlastní produkční platformu AnarchArt Production, zaměřenou na mezioborové projekty.

Wiesbaden: prostor pro závislost

V minulém čísle jsme představili první z trojice německých lázeňských měst, která sloužila Dostojevskému jako inspirace pro fiktivní Roulettenburg, dějiště románu *Hráč*. Z Baden-Badenu se nyní přesouváme více na sever, do hesenského **Wiesbadenu**.

Lázeňské město na pravém břehu Rýna zažilo svůj vrchol po připojení k Prusku a stalo se vyhledávaným centrem evropské aristokracie, zejména té ruské. V době Dostojevského pobytu zde žilo více milionářů než v kterémkoli jiném německém městě. Elegantní kolonády, hotely a Kurhaus s kasinem vytvářely kulisu světa, v němž se lázeňský život přirozeně propojoval s hazardem – především s ruletou, kolem níž se soustřeďoval večerní společenský život.

Právě zde se naplno rozvinula Dostojevského závislost na hazardu. V roce 1865 zůstal ve Wiesbadenu uvězněn celé dva měsíce poté, co prohrál všechny peníze; živil se čajem a v dopisech žádal přátele o pomoc. Tento osobní propad se stal jedním z impulsů nejen pro *Hráče*, ale i pro vznik románu *Zločin a trest*. Wiesbaden se tak v Dostojevského imaginaci proměňuje z konkrétního města v obecný model prostoru, v němž závislost určuje rytmus života.

(bs)

KLAUNI – DYSTOPIE – POEZIE HAIKU – DEMENCE – NEKONEČNO A ... N-A-D-Ě-J-E!

Bienále festivalu se uskuteční v pěti dnech – **od úterý 23. června do soboty 27. června** – a nabídne sedm představení současných skladatelů: šest světových premiér, pro festival přímo napsaných, a jednu evropskou premiéru, novinku z Montrealu.

Jako jediný kontinuální festival nové opery v České republice se NODO systematicky věnuje hudebnímu divadlu dneška a podniká prostřednictvím umění odvážné intervence do našich životů.

Ostravské centrum nové hudby a **Národní divadlo moravskoslezské** tak od roku 2012 společnými silami sází na stále živý proces operního žánru, který reaguje na aktuální proměny světa: ať už představeními v obou klasických divadlech, či ve zchátralém hotelu v centru města, nebo na tenisových kurtech v centrálním parku Ostravy.

Letošní dramaturgie otevírá témata zrození, lásky, paměti, identity, osamělosti, naděje i beznaděje i širších filozofických otázek lidské existence a reflektuje, co zajímá dnešní tvůrce napříč generacemi (od skladatelů po inscenační týmy), jak v jejich díle rezonuje dnešní svět. Na festivalu NODO 2026 se potkají skladatelé z Česka, ze Slovenska, Velké Británie, Kanady i Spojených států. Do „operního“ orchestru zasednou členové mezinárodní Ostravské bandy, které povedou renomovaní dirigenti, mezi sólisty

budou hvězdná jména současné opery z tuzemska i zahraničí.

Zahajovací dvojvečer

Festival zahájíme v úterý **23. června** v **Divadle Antonína Dvořáka** a nabídneme dvě světové premiéry. Jednoaktová opera **No. 61 (David)** britského skladatele **Richarda Ayrese** vychází z autorovy osobní zkušenosti s demencí vlastního otce. Ayres se na festival NODO vrací po úspěšných uvedeních svých děl *V Alpách* a *Zahrada*, a i tentokrát kombinuje osobní výpověď s výraznou hudební imaginací. Operu nastuduje dirigent **Marek Šedivý**. Hlavní inscenační tým: **Michal Pěchouček** a **Patricia Talacko**.

Ve stejný večer zazní také **Company** perkusionistky a skladatelky **Kristýny Švihákové** – instrumentálně-divadelní dílo pro dvě perkusionistky, hlas a elektroniku, inspirované novelou Samuela Becketta. Performance rozšiřuje tradiční představu opery a ukazuje, že hudební divadlo může vznikat i v prostoru mezi zvukem, pohybem a tichem. Hlavní inscenační tým tvoří **Jiří Nekvasil** a **David Bazika**.

Off Theatre

Před lety kompresorovna v DOV, poté ski-areál na Čeladné a do třetice ve středu 24. června Komenského sady v Ostravě. Na louce, tenisových kurtech OSTRA Sport Centra i v hale TJ Baník – světová premiéra dystopické sci-fi opery o třech částech *White Death (Bílá smrt)* skladatele **Miroslava Tótha** v režii **Nely H. Kornetové**

a pod taktovkou dirigenta **Jana Bubáka**. Inscenace už ve stadiu příprav nahání hrůzu – naše Země se vychýlí ze své oběžné dráhy...

Ve čtvrtek **25. června** se vydáme do vybydleného **Hotelu PALACE** (naposledy před jeho rekonstrukcí), kde uvedeme dvě novinky českých skladatelů. V bývalé kuchyni hotelu to bude *Nová nauka o harmonii* **Milana Guštara**, inspirovaná stejnojmenným teoretickým traktátem Aloise Háby, jednoho z nejavantgardnějších umělců 20. století u nás. Vzniká v týmu **Veroniky Trokšiarové** a **Laury Černákové**. Druhou operou večera bude poetické dílo *V očích vášky* **Jakuba Rataje**, založené na japonských haiku. Inscenační tým **Gabriela Gabašová** a **Helena Ratajová** ji koncipují do bývalého tanečního sálu zchátralého hotelu. Obě operní premiéry bude dirigovat **Pavel Šnajdr**.

Návrat na velká jeviště

V pátek **26. června** zazní v **Divadle Jiřího Myrona** opera *SUBSTANCE: The Infinite Spinoza* avantgardního amerického skladatele **Elliotta Sharpa**. Dílo inspirované revolučními myšlenkami Barucha Spinozy propojuje hudbu, projekce a zvukový design a tematizuje pojem nekonečna v jeho filozofickém i vizuálním rozměru. Dirigentem bude **Petr Kotík**, inscenační tým **Lukáš Jiříčka** a **Carolina Arandia**.

Závěrečný večer bienále NODO v sobotu **27. června** se koná v **Divadle Antonína Dvořáka**. Česká premiéra opery *Clown(s)*

skladatelky **Any Sokolović** navazuje na velký úspěch její opery *Svatba*, uvedené na festivalu NODO před šesti lety. Nové dílo s nedávnou premiérou v Montrealu, inspirované světem klaunů a cirkusu, uzavírá festival v podobě, která je hravá i dojemná zároveň. Režijní tým tvoří **Jiří Nekvasil** a **David Bazika**, dirigentem bude **Bruno Ferrandis**, jeden z nejzkušenějších dirigentů Ostravského centra nové hudby. (bs)

**ZKOUŠET NEVYZKOUŠENÉ,
PROZKOUMAT NEZNÁMÉ,
POTKAT NEČEKANÉ,
OBJEVOVAT NEOBJEVENÉ
– TO JE NODO 2026!!!**

DNY NOVÉ OPERY NEW OPERA DAYS OSTRAVA

23—27/6/2026

**Ayres Šviháková
Tóth Guštar Rataj
Sharp Sokolović**

POŘÁDÁ

www.newmusicostrava.cz

DVĚ SLAVNÉ OPERY

S blížícím se jarem se na repertoár Národního divadla moravskoslezského po téměř roční pauze vrací operní díla, která jsou si hudebně i výrazově velmi vzdálená, a přesto každé svým způsobem zanechalo v dějinách hudby nesmazatelnou stopu. *Příhody lišky Bystroušky* a *La traviata* se znovuobjevují v březnovém a dubnovém programu jako připomínka toho, jak široké spektrum emocí, témat i poetik může operní jeviště nabídnout.

PŘÍHODY LIŠKY BYSTROUŠKY

Leoše Janáčka patří k jeho nejnápaditějším a nejosobnějším dílům. Inspirací se stal kreslený seriál ilustrátora Stanislava Lolka s texty Rudolfa Těsnohlídka, který Janáček

přetavil v poetické hudební vyprávění oscilující mezi světem lidí a zvířat. Pod lehkostí a humorem příběhu chytré lištičky se skrývá hluboký vztah k přírodě, rozjímání nad nezastavitelným koloběhem života i tiché vyrovnávání se s lidskou konečností. Janáčková hudba nechává promlouvat přírodu a prostřednictvím zvířecích postav nastavuje zrcadlo i mnohdy pošramocnému lidství. Vytváří přitom operu, která je zároveň hravá, dojemná i existenciálně naléhavá.

Inscenace *Příhody lišky Bystroušky* se na jeviště Divadla Antonína Dvořáka vrací v hudebním nastudování **Marka Šedivého** a režii a choreografii **Itzika Galiliho**. K setkání s lesním světem Janáčkovy opery

zvou reprízy v termínech **15. a 20. března a 11. a 23. dubna**.

„*Hostující režisér Itzik Galili vytvořil poetickou, pohádkově laděnou inscenaci, v níž výraznou roli hraje baletní složka a fantazijní kostýmy Simony Rybákové. Pěvci nejsou stylizováni do zvířecího naturalismu, ale vystupují jako lidé – v souladu s poselstvím díla, že svět lidí a zvířat se v podstatě odvíjí stejnými zákonitostmi. (...) Byl to povznášející večer, který vzbuzuje chuť vypravit se do Ostravy – za účelem opakování zážitku.*“

Dana Herzowa, Der neue Merker,
12. 12. 2024

LA TRAVIATA Giuseppe Verdiho patří k pilířům světového operního repertoáru a bývá označována za nejhranější operu vůbec. Její síla však nespočívá jen v melodické krásě, ale také v odvaze, s níž vstoupila do společenské reality své doby. Když Verdi uvedl na operní jeviště příběh pařížské kurtizány, otevřel téma, které bylo v polovině 19. století krajně nepohodlné. *Traviata*, tedy „zbloudilá“, neukazuje pouze tragédii jedné ženy, ale odhaluje i pokrytectví společnosti, která je schopna takovou ženu využívat, a zároveň jí upírat plnohodnotné místo mezi ostatními. Tím, že Verdi použil hudební jazyk své doby, umožnil publiku vstoupit do světa hlavní hrdinky bez odstupu a moralizování. I proto se k tomuto dílu diváci opakovaně vrací. Navzdory tragickému konci zůstává operou hluboce lidskou a spíše než soud nabízí porozumění.

Ostravská inscenace v hudebním nastudování **Roberta Kružíka** a režii **Bohuslavy Kráčmarové** se po roční pauze znovu vrací na jeviště Divadla Antonína Dvořáka. Příležitostí k návštěvě však nebude mnoho: *La traviata* zazní **12. a 25. března, 30. dubna a 30. května**.

Pro ostravskou operu jde už o čtrnácté nastudování tohoto titulu, který se na zdejší jeviště vrací s pozoruhodnou pravidelností od roku 1922. Jednou z divácky nejoblíbenějších představitelů hlavních rolí byla v 70. a 80. letech sopranistka **Mária Turňová**.

LA TRAVIATA (1977) – Mária Turňová jako Violetta Valéry
Foto Vladimír Dvořák

Mária Turňová slaví letos významné jubileum

Sopranistka Mária Turňová (* 3. března 1946) patří k výrazným osobnostem ostravské operní historie. **Sólistkou opery v Ostravě byla v letech 1972–1980**; nastoupila sem

bezprostředně po absolvování bratislavské VŠMU. Právě zde získávala své první zásadní divadelní zkušenosti a vyprofilovala se jako pěvkyně s výbornou koloraturní technikou.

Ostravské publikum si ji pamatuje mimo jiné jako Violettu v *La traviatě*, Norinu v *Donu Pasqualovi*, Konstanci v Mozartově *Únosu ze serailu*, Gildu v *Rigolettovi* nebo Natašu v Prokofjevově *Vojně a míru*. V roce 1980 přijala angažmá v opeře Slovenského národního divadla v Bratislavě a následně pravidelně hostovala na domácích i zahraničních scénách, a to i v koncertním repertoáru.

„*V Ostravě jsem dostala své první angažmá. Zde jsem získávala také první divadelní zkušenosti. Pro začínajícího zpěváka je ostravská opera ideální scénou. (...) Panuje zde atmosféra přátelství a pohody, která je velmi důležitá pro nabytí zdravého sebevědomí a víry ve své schopnosti.*“

(OKM, č. 1/1980, Schůzka v zákulisí s Márií Turňovou)

Márii Turňové srdečně blahopřejeme k jubileu a přeje mnoho zdraví, energie a radosti. (bs)

Činohra

PREMIÉRY V SEZÓNĚ 2025/2026

Pavel Klusák (1969)
AGNETHA VOLÁ S.O.S.
Scény z manželského života
Režie: Josef Doležal
Premiéra 31. srpna 2025 v Divadle „12“

Neil LaBute (1963)
PODOBA VĚCI
Naše těla si začínají rozumět...
Režie: Josef Doležal
Překlad: Petra Hanáková
Premiéra 18. října 2025 v Divadle „12“

Alistair Beaton (1947) – Dietmar Jacobs (1967)
KARDINÁLNÍ CHYBA
Proč musí být najednou všechno mladý a moderní?
Režie: Vojtěch Štěpánek
Překlad: Iva Michňová
Česká premiéra 8. listopadu 2025 v Divadle „12“

Fjodor Michajlovič Dostojevskij (1821–1881)
IDIOT
Krása, která spasí svět
Režie: Jakub Šmíd
Překlad: Libor Dvořák
Premiéra 10. ledna 2026 v Divadle Antonína Dvořáka

Ferdinand von Schirach (1964)
BŮH
Kdo má právo rozhodnout?
Režie: Vojtěch Štěpánek
Překlad: Ondřej Šebesta
Česká premiéra 28. února 2026 v Divadle Antonína Dvořáka

Samuel D. Hunter (1981)
VELRYBA
Jaké to je vážit si sám sebe?
Režie: Aminata Keita
Překlad: Markéta Kočí Machačíková
Česká premiéra 18. dubna 2026 v Divadle Antonína Dvořáka

Činohra NDM je na Facebooku:
Činohra Národního divadla moravskoslezského

Činohra NDM je na Instagramu:
cinohrandm

IDIOT – Robert Finta (Kníže Lev Nikolajevič Myškin),
Kamila Janovičová (Nastasja Filippovna Baraškovová),
Mateo Fajgl (Nikola „Kolja“ Ardalionovič Ivolgin)
Foto Martin Kusyn

REPERTOÁR ČINOHRY (BŘEZEN – DUBEN 2026)

Alistair Beaton – Dietmar Jacobs
KARDINÁLNÍ CHYBA
Režie: Vojtěch Štěpánek
3. 3. (19.00), 20. 3. (19.00), 7. 4. (19.00)

Ferdinand von Schirach
BŮH
Režie: Vojtěch Štěpánek
4. 3. (18.30) – 1. repríza, 17. 3. (18.30), 22. 3. (15.00), 10. 4. (18.30)

Fjodor Michajlovič Dostojevskij
IDIOT
Režie: Jakub Šmíd
5. 3. (18.30), 7. 3. (18.30), 27. 3. (18.30), 9. 4. (18.30), 25. 4. (18.30), 29. 4. (18.30)

Pavel Klusák
AGNETHA VOLÁ S.O.S.
Režie: Josef Doležal
6. 3. (19.00), 15. 3. (16.00), 1. 4. (19.00), 22. 4. (17.00 a 19.30) – hostování v Divadle Komedie v Praze

Georges Feydeau
TULULUM
Režie: Vojtěch Štěpánek
8. 3. (15.00), 26. 4. (16.00)

Andrzej Saramonowicz
TESTOSTERON
Režie: Vojtěch Štěpánek
10. 3. (18.30)

Federico García Lorca
KRVAVÁ SVATEBA
Režie: Martin Františák
11. 3. (18.30)

Kamila Hladká – Václav Klemens
HORNICKÉ VDOVY
Režie: Václav Klemens
12. 3. (19.00)

Neil LaBute
PODOBA VĚCÍ
Režie: Josef Doležal
14. 3. (19.00), 2. 4. (19.00)

Euripidés
MÉDEA
Režie: Jakub Šmíd
18. 3. (18.30), 24. 3. (18.30)

Marius von Mayenburg
SOUMLAK NAD KRAJINOU
Režie: Vojtěch Štěpánek
21. 3. (19.00)

Florian Zeller
PRAVDA
Režie: Vojtěch Štěpánek
25. 3. (19.00), 26. 3. (19.00)

Alena Kastnerová
O LÍNĚ BABIČCE
Režie: Tomáš Jirman
29. 3. (16.00), 28. 4. (10.00) – školy, 29. 4. (10.00) – školy

Tomáš Svoboda
GOLDONI PO OSTRAVSKU
aneb **Sluha dvou pánů**
Režie: Tomáš Svoboda
31. 3. (18.30)

Terrence McNally – David Yazbek
DONAHA! (Hole dupy)
Režie: Pavel Šimák
11. 4. (18.30), 30. 4. (18.30)

Samuel D. Hunter
VELRYBA
Režie: Aminata Keita
18. 4. (18.30) – česká premiéra, 24. 4. (18.30) – 1. repríza, 28. 4. (18.30)

RODINNÉ
VSTUPNÉ

ÚVODNÍK ŠÉFA ČINOHRY

Milí diváci,

činoherní premiéry této sezóny spojuje jedno téma: důstojnost. V *Podobě věcí* obětujeme vlastní důstojnost lásce, v *Kardinální chybě* je důstojnost jen prázdným pojmem. V *Idiotovi* bojuje důstojnost o své místo ve společnosti a v inscenaci *Bůh* se tímto termínem zaklínají příznivci i odpůrci asistované smrti.

Poslední premiéra sezóny nás zavede do pokoje, v němž umírá 280 kilogramů vážící čtyřicátník Charlie. Šokézní obézní figura, která v přihlížejících vyvolává směs odporu i voyeurské zvědavosti. Na jevišti se před našimi zraky nemá kam schovat. A díky tomu můžeme zjistit, že Charlie je životním optimistou a skutečným majákem lidskosti. Své poslední dny

zcela věnuje záchraně vztahu se svou dcerou. Vše je potřeba stihnout dříve, než velryba uvízne na dně... Divadelní hra *Velryba*, kterou přenesl na plátno Darren Aronofsky a vynesla Oscara Brendanu Fraserovi, dojala tisíce diváků po celém světě. I během její české premiéry můžeme uvěřit v lidské dobro, ve vlastní

schopnost rozpoznat, co je důležité, a odrazit se ode dna.

Vojtěch Štěpánek

KARDINÁLNÍ CHYBA
– David Viktora (Helmut Koch),
Tomáš Jirman (Konrád Glöckner)
Foto Martin Kusyn

UVEDLI JSME

Fjodor Michajlovič Dostojevskij (1821–1881)

IDIOT

Krása, která spasí svět

Premiérové publikum odměnilo herce dlouhým potleskem vestoje – Jakub Samlík, Magdaléna Kubatková, Vít Roleček, František Štrnad, Sára Erlebachová, Martin Dědoch, Mateo Fajgl, Petr Panzenberger, Robert Finta, Kamila Janovičová, Hana Píterková, David Viktora, Sabina Muchová, Kateřina Breiská, Tomáš Jirman, Petr Houska, Vojtěch Johaník
Foto Martin Kusyn

V sobotu 10. ledna 2026 proběhla na jevišti Divadla Antonína Dvořáka premiéra činohry. Děj slavného románu Fjodora Michajloviče Dostojevského *Idiot* v překladu Libora Dvořáka a v dramtizaci Norberta Závodského zavedl diváky do světa propletených vztahů nejrůznějších postav města Petěrburgu. Když se na premiéře slavnostně otevřela opona, vyšla hlavní postava knížete Myškina (Robert Finta) z podchodu do nádražní haly, kde se rozhostil mumraj všech místních obyvatel. Kníže Myškin, kterého už později málokdo

nazval jinak než idiotem pro jeho naivitu, křehkost i záchvaty epilepsie, z čehož pramení název celého díla, vstoupil stejně jako diváci do nového a zatím neznámého světa s údivem. Právě totiž přijel ze Švýcarska a místní lidi i vztahy začal teprve objevovat se zvědavostí dítěte. Společně s ním mohli diváci navštěvovat různá místa, bohaté domy a přepychové salóny společnosti vysoké a vznešené, stejně jako brlohy těch nejubožejších (jak by řekl sám Dostojevskij, těch uražených a ponížených). Na scéně defilovalo v jevištním obrazu světa sedmnáct roztodivných postav, každá nesla své tajemství, charakter a svůj velký příběh. Někdo tragický, někdo tragikomický, jiný groteskní. Paleta byla opravdu pestrá. O tento orloj propracovaných postav a jejich vzájemně propletených vztahů,

lásek, traumat, přátelství i nenávistí se režijně postaral Jakub Šmíd, který už dříve v Divadle Antonína Dvořáka nastudoval divácky úspěšnou *Médeu*. Na postu dramaturga mu sekundoval Pavel Gejguš. Pozoruhodný svět však ožíval také díky silné vizuální stránce, působivé výpravě – autorem návrhů kostýmů je Martin Chocholoušek a autorem návrhů scény Petr Vítěk, autorem světelného designu je Karel Šimek. Komplexní obraz jevištního světa pak doplňovala velkolepá hudba Ivana Achera. V neposlední řadě stojí za pozornost herecké party a výkony téměř celého souboru činohry NDM. Pokud si přejete pokochat se touto podívanou s velkým jevištním gestem na půdorysu klasického příběhu, nenechte si ujít některou z následujících repríz. (pg)

Překlad **Libor Dvořák**
Dramtizace **Norbert Závodský**
Režie **Jakub Šmíd**
Dramaturgie **Pavel Gejguš**
Scéna **Petr Vítěk**
Kostýmy **Martin Chocholoušek**
Hudba a texty písní **Ivan Acher**
Světelný design **Karel Šimek**

Obsazení:
Robert Finta, Petr Panzenberger, Kamila Janovičová, David Viktora, Sabina Muchová, Hana Píterková, Sára Erlebachová, Martin Dědoch, Tomáš Jirman, Kateřina Breiská, Magdaléna Kubatková, Vít Roleček, Petr Houska, František Štrnad, Vojtěch Johaník, Jakub Samlík, Mateo Fajgl, Filip Škandera

Reprízy 5. 3. (18.30), 7. 3. (18.30), 27. 3. (18.30), 9. 4. (18.30), 25. 4. (18.30), 29. 4. (18.30) v Divadle Antonína Dvořáka

Uprostřed Robert Finta (Kníže Myškin)
Foto Martin Kusyn

„Technologie prodloužily nejen život, ale i umírání. Ferdinand von Schirach se v divadelní hře *Bůh* zamýšlí nad tím, jestli je eutanazie správnou odpovědí na tuto výzvu. Slovo dostává ateista i biskup, etička i člověk, který – ač zdrav – touží umřít.

Kdo je Bůh z názvu? Šifra pro toho, komu patří náš život. Vyšší moci, společnosti, blízkým – nebo nám samým?

Pozvolna se rozvíjí dilema. Žijeme-li ve svobodné společnosti, měli bychom si i o smrti moci rozhodnout sami, ani lékaři by o nás neměli rozhodovat jako bohové.

Ale když kývneme na eutanazii, nebude mít stát povinnost pomoci i těm, kteří „jen“ nechtějí žít, přestože nejsou nemocní? Právě tak argumentuje protagonista hry: Povinnost žít přece neexistuje.“

Tereza Matějčková, filozofka

Ferdinand von Schirach (1964)

BŮH

Kdo má právo rozhodnout?

Překlad **Ondřej Šebesta**
Režie a scéna **Vojtěch Štěpánek**
Dramaturgie **Pavel Gejguš**
Kostýmy **Hana Kelar Knotková**

Obsazení:

Vladimír Čapka, Petra Kocmanová,
Sabina Muchová, Kamila Janovičová,
Alena Sasínová-Polarczyk, Vít Roleček,
Petr Houska a Jan Fišar

**Reprízy 4. 3. (18.30) – první repríza,
17. 3. (18.30), 22. 3. (15.00), 10. 4. (18.30)
v Divadle Antonína Dvořáka**

**Inscenace jako zasedání etické
komise. Je to ještě vůbec divadlo?**

V poslední době jsou činohry NDM často spojovány s výrazným režijním a výtvarným gestem (*Médea, Ptáčci, Krvavá svatba, Idiot*). Inscenace hry *Bůh* však vyžaduje zcela odlišné řešení a nabízí divákovi zcela jiný prožitek. Diváci se totiž stávají hosty zasedání etické komise. Na scéně jen několik herců, mikrofony a argumenty. A především témata, která se týkají každého z nás – téma lidské svobody, důstojnosti, téma našeho žití a dožití. Hra *Bůh* zvedá téma a přináší diskuzi. *Bůh* garantuje neobvyklý divadelní zážitek, který balancuje na samé hranici toho, co je ještě divadlem.

Richard Gärtner:

**Chybí mi.
Chybí mi, když procitnu,
chybí mi, když usínám.
Chybí mi při všem, co dělám,
při všem, co vidím.
Ona je pryč a já jsem tady.
To není správné.
Chci zemřít.
... a není na tom nic
nemorálního, egoistického
nebo nemocného.**

**Komu patří náš život? Kdo rozhoduje
o naší smrti?**

Autor hry *Bůh* Ferdinand von Schirach nás vystavuje nelehkým otázkám a tématům. Argumentační debata o umírání a smrti

Vladimír Čapka v roli Richarda Gärtnera, toho, který chce zemřít...
Foto Petr Chodura

rozhodně klade na diváky své nároky. Ale není to očistné? Je to téma, které se – ať se nám to líbí, nebo ne – týká nás všech. Dotýká se nás z pozice truchlících pozůstalých i těch, kteří se zcela sami jednou vydají na cestu dál. A právě proto může být katarzní vykročit z komfortní zóny a vyslechnout si argumenty všech postav a přemýšlet o nich.

(pg)

Foto Paulus Ponizak

**FERDINAND VON SCHIRACH
(1964)**

Přední německý právník. Po čtyřicítce začal psát romány, jež se staly bestsellery. Čerpá ze zkušeností obhájce i těžkých zločinců a mnohdy filozofické otázky obnažuje v hraničních situacích. V češtině dosud vyšly dvě sbírky povídek, *Vina a Zločiny*, a jeho románová prvotina *Případ Collini*. Patří ke světově nejhranějším dramatikům. V České republice byly uvedeny jeho hry *Teror* a *Děšť*.

Beseda na témata hry *Bůh*

Jako rozšiřující program k činoherní inscenaci *Bůh* pořádá NDM ve spolupráci s kavárnou a kulturním Centrem PANT besedu. Samotná divadelní hra autora Ferdinanda von Schiracha *Bůh* nese celou řadu zajímavých a důležitých témat – společenských, etických i právnických – která jistě stojí za odbornou debatu. Hra řeší otázky možnosti důstojného odchodu ze života, problematiku eutanazie a paliativní péče. Přes diskuzi o ideálním řešení těchto otázek spíše na poli práva a společenské či lékařské morálky se dostává až k filozofickým úvahám o tom, komu vlastně patří náš život, a tedy i naše právo zemřít. Debatu s předními současnými filozofy Terezou Matějčkovou a Tomášem Hříbkem můžete navštívit 12. března 2026 v 18 hodin v Centru PANT. Srdečně vás zveme k účasti na besedě.

(pg)

centrum
pant

DEBATNÍ FORUM
KNIHKUPECTVÍ
KAVÁRNA

ČTVRTEK
12/03/26
18:00
ŽÍT SE MUSÍ!

Vstupné dobrovolné

Jsme
klub Mladý divák
pro všechny
milovníky kultury
ve věku 15-25 let.

Máme **slevy**
na představení,
koncerty a výstavy.
Díky **doprovodným**
programům si
z nich odneseš
ještě víc.

Chceš být
kultuře blíží?
Naskenuj QR kód,
vyplň formulář
a my ti vytvoříme
kartičku.
A pak už jen přijď
a užij si s námi.

členství je zdarma.

mladý divák.cz

Moravskoslezský kraj

OSTRAVA!!!

Samuel D. Hunter (1981)

VELRYBA

Jaké to je vážit si sám sebe?

 Martin Dědoch při výrobě masky
 Foto Roman Mrázek

Činohru NDM čeká v polovině dubna poslední premiéra probíhající sezóny. Divadelní hra *Velryba* (*The Whale*) amerického dramatika Samuela D. Huntera není příběhem o obezitě. Je to příběh o tíze – fyzické, psychické i morální. Komorní

Překlad	Markéta Kočí Machačíková
Režie	Aminata Keita
Dramaturgie	Norbert Závodský
Scéna a kostýmy	Ján Tereba
Hudba	Martin Hůla
Světelný design	Karel Šimek

Obsazení:
Martin Dědoch (Charlie), **Petra Kocmanová** (Liz), **Alois Bartoň** (Starší Thomas), **Hana Piterková** (Ellie) a **Kateřina Breiská** (Mary)

Česká premiéra 18. dubna 2026 v 18.30 hodin v Divadle Antonína Dvořáka

Reprízy 24. 4. (18.30) – první repríza, 28. 4. (18.30) v Divadle Antonína Dvořáka

 Nejprve je třeba namíchat silikon...
 Foto Roman Mrázek

 ... aby se pak mohl nanést na obličej
 Foto Roman Mrázek

Zdravotní sestra Liz představuje archetyp pečující osoby, fenomén, který sociologie i medicína v posledních letech intenzivně zkoumá. Je stabilní, racionální, sarkastická – ale zároveň vyčerpaná. Nese tíhu zodpovědnosti za Charlieho život a současně potlačuje vlastní truchlení nad ztrátou bratra. Její postava otevírá důležitou otázku: kde končí pomoc a začíná spoluzávislost? Liz zachraňuje druhé možná proto, že neumí zachránit sebe. Divák v ní snadno rozpozná lidi, kteří „fungují“, ale platí za to skrytou daň. Misionář Thomas vnáší do hry téma víry. Nikoli však jako odpověď, ale jako další lidskou strategii, jak se vyrovnat s opuštěním a chaosem. Jeho náboženské přesvědčení působí zpočátku jako útěcha, postupně se však ukazuje jeho křehkost. Thomas není nositelem pravdy, ale nejistoty. Víra je pro něj způsobem, jak si strukturovat svět, který jinak nedává smysl.

Mary je Charlieho bývalá manželka; ostrá, ironická a emočně zraněná žena, která si kolem sebe vybudovala tvrdý obranný krúnýř. Její cynismus a výbušnost nejsou krutostí, ale reakcí na bolest, zklamání a pocit zrady. Navenek působí nekompromisně a bezcitně, ve skutečnosti je však hluboce zranitelná a stále svázaná s minulostí, kterou se jí nikdy nepodařilo uzavřít. Ve *Velrybě* představuje hlas potlačovaného hněvu i nevyčleně lřtosti.

Maska Charlieho: technika, etika a empatie

Ztvárnění Charlieho na jevišti je výjimečnou výzvou – nejen hereckou, ale i etickou. Herec využívá speciální masku a tělový kostým, který dramaticky mění siluetu těla. Nejde však o karikaturu ani efekt. Kvalitní maska musí splnit několik protichůdných požadavků: být vizuálně přesvědčivá, umožnit jemnou mimiku, dýchání i pohyb, a zároveň nepřebít herecký projev.

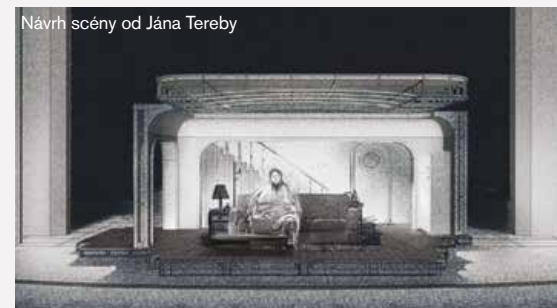
Z hlediska divadelní vědy je maska „prodloužením“ těla postavy; stává se nástrojem empatie. Divák si má postupně přestat všimnat její umělosti a začít vnímat tíhu, s níž se Charlie pohybuje, sedá, dýchá. Masku tak paradoxně neoddaluje, ale přibližuje: nutí nás zpomalit a dívat se pozorněji.

 Filmový maskér Marek Capoušek se svým výtvoem
 Foto Roman Mrázek

Film *Velryba* (*The Whale*, 2022) režiséra Darrena Aronofského získal dva Oscary na 95. udílení cen. Brendan Fraser obdržel Oscara za nejlepší mužský herecký výkon v hlavní roli za ztvárnění morbidně obézního učitele Charlieho, čímž završil svůj velký návrat do Hollywoodu. Druhého Oscara snímek získal za nejlepší masky.

Proč jít do divadla právě teď?

Velryba není hra, která by diváka hladila po srsti. Je to zážitek, který klade otázky o odpovědnosti, vině, těle a možnosti odpuštění. Vidět ji naživo znamená sdílet prostor s postavami, jejichž dech, ticho i nepohodlí jsou hmatatelné.

Návrh scény od Jána Tereby

Česká premiéra této hry je výjimečnou příležitostí setkat se s textem – který patří k nejvýraznějším dramatům současného světového divadla – a zažít jej v plné síle, bez filmového filtru, v přímém kontaktu s hercem, maskou a lidskou křehkostí. (nz)

MARTIN DĚDOCH

Tři hodiny jsem neviděl, neslyšel a nemohl mluvit

Herec **Martin Dědoch** se připravuje na jednu z největších rolí dosavadní kariéry. Pro připravovanou inscenaci *Velryba* se mu vyrábí speciální tělová i obličejová maska. Jak náročný je proces její výroby? A proč se na cestu „na dřeň“ Martin vlastně těší?

V jaké fázi výroby masky se momentálně nacházíme? Co všechno jsi už musel podstoupit?

Výroba masky je v plném proudu. Před Vánoci jsem byl v dílnách NDM, aby mi udělali odlitky rukou. Proces byl velmi rychlý, strávil jsem tam jen půl hodinky. To

náročnější přišlo až s maskou na obličej. Jel jsem kvůli tomu na svou první „služebku“ do Prahy, za filmovým maskérem Markem Capouškem. Potřeboval si odlít mou bustu, aby podle ní mohl začít vyrábět celoobličejovou masku. Nejdřív nanesl na ramena, krk a celou hlavu (kromě nosu) silikon v několika vrstvách, a až uschnul, začal nanášet sádku. Celý proces trval necelé tři hodiny, během kterých jsem neviděl, neslyšel a nemohl mluvit. Byl to trochu klaustrofobický zážitek, ale nejtěžší bylo se nehýbat. Možná jsem i na chvíli usnul, ale jistý si nejsem.

Jaké jsou tvoje první dojmy z postavy Charlieho a co tě na ní nejvíce fascinuje?

Na první dobrou ho vnímám jako laskavého člověka s neochvějnou vírou v lidské dobro. V tomto pohledu na svět se s ním úplně neztotožňuji, takže mě čeká docela protiúkol. A pak samozřejmě hraní v takto výrazné masce je něco jedinečného. Moc se těším na to, až budu zjišťovat její přednosti i limity. Zatím si to ale úplně neumím představit.

Velryba otevírá hodně citlivá témata, jako např. sociální izolace nebo vztah k vlastnímu tělu. Jsi připravený na to, že s celým tvůrčím týmem půjdeš tzv. na dřeň?

V určitém sebemrškačském smyslu se na to opravdu těším. Už teď pozoruji, že to, jak Charlie vypadá a v jaké je situaci, je důsledek mnohem hlubšího problému. Bude zajímavé ho rozkrývat. Velkou výzvou ale bude celý proces, protože se v něm objevuje spousta „poprvé“: první spolupráce s režisérkou Aminatou Keitou, první velká dramatická role, a navíc i první zkušenost s takto výraznou maskou.

Jsmo krátce před první čtenou zkouškou. Uvažuješ už teď nad tím, jak chceš, aby publikum Charlieho vnímalo, respektive přijalo?

Ne, ze všeho nejdřív se s ním musím seznámit já sám.

A jak moc podle tebe divákovu vnímání ovlivní již zmíněná maska?

Naprostu zásadním způsobem. Vydali jsme se cestou filmové masky, která by měla být velmi realistická, až naturalistická. Takže když vše dobře dopadne, bude na jevišti postava vážící přes 250 kg. O tom si už podle mě každý něco myslí.

(nz)

MÉDEA
je zpátky
na repertoáru
našeho
divadla

Eurípidés (asi 480 př. n. l. – 406 př. n. l.)

MÉDEA

Z toho se tvoje srdce nikdy nevzpamatuje!

Na jevišti Národního divadla moravskoslezského se vrací inscenace, která zanechala hlubokou stopu u diváků i kritiků. **Médea** v režii **Jakuba Šmída** se znovuobjevuje na našem repertoáru – a to ve dvou březnových reprízách **18. a 24. března**. Pokud jste ji nestihli, nebo se chcete k tomuto výjimečnému divadelnímu zážitku vrátit, lepší příležitost v této sezóně nepřijde.

Šmídova inscenace pracuje s antickým mýtem s až mrazivou současností. Nejde o muzeální tragédii, ale o živé, syrové drama, které se dotýká témat zrady, vykořenění, moci a bezmezného násilí. Právě schopnost otevřít starý příběh dnešnímu divákovi patří k nejčastěji oceňovaným kvalitám inscenace v odborných reflexích.

Středobodem večera je **Petra Kocmanová** v titulní roli. Její Médea není pouhou obětí ani chladnou mstitelkou – je

bytosť plnou vnitřních rozporů, bolesti a spalující energie. Herecký výkon Petry Kocmanové byl opakovaně vyzdvihován

Petra Kocmanová za roli Médey obdržela Cenu Jantar 2024
Foto Martin Kusyn

pro současnou interpretaci antického textu bez patosu, sentimentu a prázdné vznešenosti. **Petr Borkovec a Matyáš Havrda** obdrželi za překlad **Médey** užší nominaci na Cenu Josefa Jungmanna za rok 2024!

Návrat **Médey** na repertoár NDM není jen reprízou úspěšného titulu, ale znovuotevřením silného divadelního zážitku, který rezonuje dlouho po odchodu z hlediště. Dvě březnová uvedení jsou ideální příležitostí vidět inscenaci – jež si vydobyla respekt kritiků a nadšení diváků – a připomenout si, že antická tragédie může být i dnes až bolestně aktuální. (nz)

Reprízy 18. 3. (18.30), 24. 3. (18.30)
v Divadle Antonína Dvořáka

balet

PREMIÉRY V SEZÓNĚ 2025/2026

NEJEN MOZART!

Magie hudby – krása pohybu – chvála humoru
Choreografie: Jiří Kylián, Angelin Preljocaj,
Eric Gauthier, Lea Bessoudo Greck
Premiéry 5. a 7. března 2026 v Divadle Jiřího Myrona

K výročí
narození
W. A. Mozarta

BABYLON BALET

Ztraceno v překladu – nalezeno v pohybu
Koncept: Jiří Nekvasil
Režie a libreto: Rocc
Choreografie: Natalia Adamska, Rei Masatomi
Světová premiéra 13. června 2026
v Divadle „12“

Filip Škandera (Médeiono dítě), Roman Patrik Baroš (Médeiono dítě)
Foto Martin Kusyn

Balet NDM je na Facebooku:
Balet Národního divadla
moravskoslezského

Balet NDM je na Instagramu:
baletndm

NEJEN MOZART! – dole Ida Frau, nahoře Diana Dos Santos
Foto Lucie Maceczková
Grafické zpracování Simone Girolletti

REPERTOÁR BALETU (BŘEZEN – DUBEN 2026)

NEJEN MOZART!

Choreografie: Jiří Kylián,
Angelin Preljocaj, Eric Gauthier,
Lea Bessoudo Greck
**5. 3. (18.30) – premiéra,
7. 3. (18.30) – 2. premiéra,
17. 3. (18.30), 18. 3. (18.30), 19. 3. (18.30),
10. 4. (18.30), 12. 4. (15.00), 16. 4. (18.30),
26. 4. (16.00)**

Johann Sebastian Bach
OKNO
Choreografie: Jo Strömghren
Hudba: Johann Sebastian Bach – suity pro
sólové violoncello
13. 3. (19.00), 14. 4. (19.00) – derniéra

VÝROČÍ

Petr Iljič Čajkovskij
LABUTÍ JEZERO
Choreografie, libreto: Youri Vámos
Hudební nastudování: Alena Hron
Dirigent: Lukáš Kovařík / Adam Sedlický
29. 3. (16.00), 2. 4. (18.30)

Edvard Hagerup Grieg
PEER GYNT
Choreografie: Jeroen Verbruggen
Hudební nastudování: Sander Teepen
Dirigent: Sander Teepen / Filip Urban
21. 4. (18.30), 22. 4. (18.30)

Půl hodiny
před každým
baletním představením
jsou pro vás připraveny
**DRAMATURGICKÉ
ÚVODY**
k danému titulu!

ÚVODNÍK ŠÉFKY BALETU

Vážení diváci,

s velkým potěšením bych Vás ráda pozvala na první premiéru baletu NDM v této sezóně *Nejen Mozart!*, která se uskuteční již 5. března. Inscenaci jsme z velké části věnovali dvěma výjimečným umělcům: hudebnímu skladateli Wolfgangu Amadeu Mozartovi – jehož 270. výročí narození si letos připomínáme – a choreografovi Jiřímu Kyliánovi, který v březnu slaví své narozeniny.

Je mi velkou ctí, že poprvé v historii ostravského baletu uvedeme dvě světoznámé choreografie Jiřího Kyliána – *Petite Mort* a *Sechs Tänze* – v jednom večeru. Díky tomu Kyliánova mistrná díla budou nadále na našem repertoáru, čehož si velice vážíme. Celou dramaturgii večera jsme pečlivě tvořili tak, aby diváci mohli prožít Mozartovu hudbu v mnoha různých podobách. Těšit se můžete například na světovou premiéru choreografie *Requiem* Ley Bessoudo Greck nebo slavné pas de deux z baletu *Le Parc*, známé jako „létaující polibek“, v choreografii Angelina Preljocaje. Program doplní humorný duet *Ballet 102* Erica Gauthiera, který v sobě spojuje precizní baletní techniku s vtipem a nadhledem.

Zároveň se v dubnu po dvou letech rozloučíme s inscenací *Okno*, kterou norský režisér, dramatik a choreograf Jo Strömghren vytvořil na míru našemu souboru a komorní scéně Divadla „12“. Během těchto dvou let nám *Okno* přineslo mnoho radosti, doprovodných besed s diváky a také hostování v pražském divadle PONEC.

V následujících měsících se můžete těšit také na další velká baletní díla – *Labutí jezero* a *Peera Gynta*. Obě inscenace

nabízí fascinující příběhy, okouzlující kostýmy, působivou scénografii a jedinečný choreografický rukopis Youriho Vámose a Jeroena Verbruggena. Na všechna představení Vás srdečně zveme!

S úctou

Lenka Dřimalová

PEER GYNT – v popředí Gvendolin Nagy (Nevěsta), Simone Giroletti (Peer mezi milenci)
Foto Serghei Gherciu

PREMIÉRA

NEJEN MOZART!

Magie hudby – krása pohybu – chvála humoru

Hudba
Wolfgang Amadeus Mozart

Choreografie
**Jiří Kylián, Lea Bessoudo Greck,
Eric Gauthier, Angelin Preljocaj**

Jak jinak si připomenout 270. výročí narození Wolfganga Amadea Mozarta než jeho hudbou. Právě ta je hlavním pojítkem nové baletní inscenace *Nejen Mozart!* Komponovaný večer bude sestávat z celkem pěti choreografií, z nichž u čtyř diváci uslyší skladby tohoto světoznámého rakouského skladatele německého kulturního okruhu, jak říká odborná literatura.

Složeným večerem *Nejen Mozart!* zároveň navazujeme na úspěšnou inscenaci *ČISTÁ RADOSTance*, která v aktuální sezóně zamířila do derniéry. Pokračujeme v uvádění ikonických děl českého choreografa Jiřího Kyliána – po choreografii *Křídla z vosku* diváci uvidí díla *Petite Mort* a *Sechs Tänze*. Stejná věta *Adagio z Koncertu pro klavír a orchestr č. 23 A dur (KV 488)*, jaká zazní u choreografie *Petite Mort*, doprovází také pas de deux z baletu *Le Parc* francouzského choreografa Angelina Preljocaje. Další známé Mozartovo dílo, zádušní mše *Requiem*, se pak stalo předlohou francouzské choreografce Lea Bessoudo Greck, jejíž choreografie *Requiem* bude mít v Ostravě světovou premiéru. Mozartovský večer pak doplní duet *Ballet 102* kanadsko-německého choreografa Erica Gauthiera, který netradičně nedoprovodí hudba, ale pouze jeho hlas. (hh)

Requiem

Choreografie **Lea Bessoudo Greck**
Asistent choreografky **Nadav Gal**

Hudba **Wolfgang Amadeus Mozart**
Scéna **Bruno Sultan**
Kostýmy **Pavel Knolle**

Světová premiéra 5. března 2026
v Divadle Jiřího Myrona, Národní divadlo moravskoslezské v Ostravě, Česká republika

Ballet 102

Choreografie **Eric Gauthier**
Nastudování choreografie **Olivier Vercoutère**
Zvukový doprovod **Eric Gauthier**
Kostýmy **Eric Gauthier**

Světová premiéra 15. října 2016
v Kremelském státním paláci
(Gosudarstvennyj Kremljovskij dvorec)
v Moskvě, Rusko

Pas de deux z baletu Le Parc

Choreografie **Angelin Preljocaj**
Asistent choreografa **Claudia De Smet**
Hudba **Wolfgang Amadeus Mozart**
Kostýmy **Hervé Pierre**
Světelný design **Jacques Chatelet**

Světová premiéra v dubnu 1994
v Garnierově opeře (Opéra Garnier)
v Paříži, Francie
Česká premiéra 5. března 2026
v Divadle Jiřího Myrona, Národní divadlo moravskoslezské v Ostravě, Česká republika

Diana Dos Santos, Ida Frau
Foto Lucie Macezková
Grafické zpracování Simone Girolletti

Petite Mort

Choreografie, scéna **Jiří Kylián**
Asistent choreografa **Stefan Žeromski**
Hudba **Wolfgang Amadeus Mozart**
Kostýmy **Joke Visser**
Světelný design – koncept **Jiří Kylián**
Světelný design – realizace **Joop Caboort**
Technická supervize **Joost Biegelaar**

Světová premiéra v interpretaci Nederlands Dans Theater I. 23. srpna 1991 v Großes Festspielhaus (Velký festivalový sál) na Salzburském festivalu, Rakousko

Sechs Tänze

Choreografie, scéna, kostýmy **Jiří Kylián**
Asistent choreografa **Stefan Žeromski**
Hudba **Wolfgang Amadeus Mozart**
Světelný design – koncept **Jiří Kylián**
Světelný design – realizace **Joop Caboort**
Technická supervize **Joost Biegelaar**

Světová premiéra v interpretaci Nederlands Dans Theater I. 24. října 1986 v Het Muziektheater v Amsterdamu, Nizozemsko

Premiéry 5. a 7. března 2026 v 18.30 hodin v Divadle Jiřího Myrona

Reprízy 17. 3. (18.30), 18. 3. (18.30), 19. 3. (18.30), 10. 4. (18.30), 12. 4. (15.00), 16. 4. (18.30), 26. 4. (16.00)

BALLET 102

Vtipná dekonstrukce klasického baletu

Tanec bez hudby? Ano, i to je balet. Inscenace *Nejen Mozart!* sice staví na hudbě Wolfganga Amadea Mozarta, ale rozhodně u ní nezůstává. Duet *Ballet 102* choreografa Erica Gauthiera dokazuje, že balet může fungovat i bez jediného tónu – s lehkostí, humorem a chytrým nadhledem nad světem klasického baletu.

Choreografie *Ballet 102* staví na principu „lekce“, kdy jsou jednotlivé pozice vyvolávány čísly a tanečníci je bleskově

ERIC GAUTHIER

Kanadsko-německý choreograf, tanečník, moderátor, hudebník a zakladatel souboru Gauthier Dance ve Stuttgartu. Jako sólista působil řadu let ve Stuttgartském baletu, kde spolupracoval s předními choreografy, mimo jiné s Williamem Forsythem, Jiřím Kyliánem, Johnem Neumeierem, Hansem van Manenem či Marcem Goeckem. Gauthierův styl lze charakterizovat jako „vysokoenergetický mix“ virtuózního pohybu, vášně a humoru, který se snaží o pozitivní dialog mezi interpretem a divákem. Jeho díla často obsahují vtíp, nadsázku a snahu pobavit publikum, čímž se vědomě vymezuje proti tradičně vážnému německému tanečnímu divadlu. Jeho styl vychází z pevné baletní techniky. Důkazem jsou jeho úspěšné choreografie jako *Ballet 101*, *Ballet 102* nebo *ABC*, které vtipně a virtuózně dekonstruují základy klasického tance. Jeho choreografie jsou pravidelně uváděny na prestižních světových scénách i baletních galavečerech.

provádějí, což odhaluje technickou náročnost a zároveň absurditu některých klasických póz. Skladba funguje jako „příručka“ obsahující celkem **102 pozic klasického pas de deux**. Dekonstrukce pas de deux jde nad rámec pouhého výčtu pozic; je to sofistikovaná hra s diváckým očekáváním a historií tance. Eric Gauthier v tomto duetu, který měl premiéru 1. března 2017, rozkládá „vysoké umění“ na součástky pomocí následujících mechanismů:

1. Rozbití posvátnosti „pas de deux“

Klasický duet (pas de deux) je tradičně vrcholem romantismu a elegance. Gauthier ho dekonstruuje na technickou sérii 102 pozic, které tanečníci provádějí s až strojovou přesností na povely hlasu. Tím odhaluje, že i ty nejemociálnější momenty

Vjačeslav Nižinskij, 1912, Faun
Foto Adolf de Meyer

v baletu jsou výsledkem drilu a přesně definovaných tvarů těla.

2. Časová a stylistická komprese

Dílo funguje jako zrychlený průlet historií choreografie. Gauthier „cituje“ a vzápětí dekonstruuje specifické rukopisy mistrů:

Rebelie proti tradici: Odkazuje na **Vjačeslava Nižinského** a jeho skandální *Faunovo odpoledne*, čímž ukazuje moment, kdy se balet poprvé začal dekonstruovat sám zevnitř.

Narativní drama: Paroduje vypjaté pózy z děl **Johna Cranka** (*Oněgin*) nebo **Kennetha MacMillana** (*Romeo a Julie*), kde dekonstruuje emoci na pouhé fyzické gesto.

Současná fúze: Do klasického rámce vkládá „nebaletní“ prvky, jako je **moonwalk** **Michaela Jacksona** nebo disco pohyby z *Horečky sobotní noci*, čímž stírá hranici mezi „elitním“ a „lidovým“ uměním.

Vjačeslav Nižinskij (1890–1950) – ruský tanečník a choreograf, legenda souboru *Ballets Russes*, zásadně ovlivnil moderní balet. Tanečníci se po jevišti pohybovali téměř výhradně z profilu, s hlavami a končetinami natočenými do stran, čímž potlačili hloubku prostoru. Zásadně experimentoval, zejména ve svém průlomovém baletu *Faunovo odpoledne* (*L'Après-midi d'un Faune*, 1912). Tento experiment byl tehdejší publikem vnímán jako **radikální a kontroverzní**, protože zcela popíral zavedenou virtuozitu a trojrozměrnou eleganci klasického tance.

John Cranko (1927–1973) – britský choreograf a režisér, který výrazně ovlivnil neoklasický balet. Proslul dramatickými příběhovými balety a vedením Státního baletu ve Stuttgartu, kde vytvořil řadu nadčasových inscenací.

Kenneth MacMillan (1929–1992) – britský choreograf známý emocionálními intenzivními a dramatickými příběhovými balety. Jeho tvorba kombinuje virtuózní techniku s hlubokým psychologickým prožitkem, často zkoumá lidské vášně a konflikty.

Michael Jackson (1958–2009) – americký zpěvák, tanečník a popová ikona, jehož inovativní choreografie a charakteristický pohyb, včetně legendárního moonwalku, zásadně ovlivnily hudbu a taneční umění 20. století.

3. Mechanismus „baletního simulátoru“

Princip dekonstrukce je zde potvrzen strukturou „lekce pro figuríny“. Hlas vypravěče nejdříve pozice představuje v logickém pořadí a následně je vyvolává náhodně a ve stále vyšším tempu. Tanečníci se tak stávají živými nástroji, které musí okamžitě přepínat mezi styly (např. od Petipy k Bigonzettimu), což vtipně ukazuje absurditu snahy o dokonalost v každém z těchto odlišných světů. (ld)

CHOREOGRAFIE DIVÁKY PROVEDE CELÝM BALETNÍM REPERTOÁREM

Duet *Ballet 102* choreografa Erica Gauthiera provede diváky různými tanečními styly – bez hudby, zato s humorem a precizností. Jaké je takovou choreografií tančit a co od ní mohou diváci čekat, přibližují tanečníci souboru baletu NDM Gvendolin Nagy a Hugo Fraresso, kteří choreografii nazkoušeli.

Foto Lucie Macezková

GVENDOLIN NAGY

Tanečnice původem z maďarské Budapešti působí v souboru baletu NDM od sezóny 2023/2024. Vystudovala Maďarskou taneční akademii a bakalářský obor taneční umělec. Věnuje se klasickému i současnému repertoáru, tančila například roli Nevěsty v inscenaci *Peer Gynt*, Velkou labuť v *Labutím jezeru* nebo ve druhé části duetu Andante v choreografii *Heatscape*.

Ballet 102 je velmi specifická choreografie. Jak byste ji popsali divákům, kteří ji nikdy neviděli?

Gvendolin: Je to opravdu velmi zajímavá choreografie. Myslím, že náš soubor dosud nic podobného na svém repertoáru neměl. Není zde žádná hudba. V podstatě se jde od čísla jedna do čísla sto, respektive sto dva. Na začátku ukazujeme baletní kroky pas de deux (*duetu, pozn. red.*). Ve druhé polovině se pak všechna čísla promíchají dohromady a vznikne z toho vtipná choreografie.

Hugo: Ano, je to opravdu hodně zábavná choreografie. A co mi na ní přišlo velmi zajímavé – skrze sto dva kroky projdeme v podstatě celý baletní repertoár. Máme krok inspirovaný baletem *Giselle*, *Donem Quijotem*, *Labutím jezerem* a pak i krok, který je více současný. Takže jako tanečníci projdeme úplně vším, co repertoár nabízí – technicky i umělecky.

Jak jste zmínili, v choreografii nezní hudba, ale hlas choreografa Erica Gauthiera. Jaké to pro vás jako tanečníky je?

Gvendolin: Myslím, že si na to postupně zvykáme. Asi neznám jinou choreografii, kde by to tak bylo, a hodně mě baví mít možnost dělat něco tak odlišného. Celý proces učení pas de deux pro mě osobně byl velmi zábavný.

Hugo: Není to tak, že by tam bylo úplně ticho. Slysíme hlas, který počítá čísla jednotlivých kroků, ve druhé části se pak přidávají i různé zvukové efekty. Takže se jako tanečníci máme čeho „chytnout“.

Jedná se o duet – na jevišti jste jen vy dva, celou dobu tančíte spolu. Co je pro vás při takových choreografiích nejdůležitější?

Hugo: Pro mě jako pro muže je nejdůležitější pochopit, jak funguje tělo partnerky. Každý tanečník je jiný, má jiné proporce, jiný způsob pohybu. Musím vědět, kde potřebuje oporu, jak pracuje s váhou. To většinou poznám během dvou tří zkoušek – u nás to šlo hodně rychle, už od první zkoušky si všechno sedlo.

Gvendolin: Já potřebuji hlavně cítit celkový komfort – nejen v partnerském tanci, ale i lidsky. Druhá věc je pak emoční propojení. Moment, kdy se na sebe podíváme a můžeme „hrát“ jako herci. Protože někdy technicky všechno funguje, ale zvenčí tam není žádné spojení. A u takové choreografie je to zásadní – musíte spolupracovat, abyste zvládli výdrž, techniku i herecký projev.

Ballet 102 bude součástí chystané inscenace Nejen Mozart! Kromě zmíněného duetu diváci uvidí také několik dalších choreografií, jak klasických, tak moderních. Jak se na premiéru těšíte?

Gvendolin: Těším se moc. Zároveň myslím, že nová inscenace se bude divákům velmi líbit. Má všechno, co by mohli chtít vidět. Je tam klasický i současný tanec, humorná i vážná témata. Například *Requiem* (*choreografie Ley Bessoudo Greck, pozn. red.*) je velmi těžké téma, které pojednává o smrti a přináší silné emoce. Pak jsou tu ikonické choreografie Jiřího Kyliána – diváci měli moc rádi *Křídla z vosku* a jsem si jistá,

že se jim budou líbit i choreografie *Petite Mort* a *Sechs Tänze*.

Hugo: A pak je tady pas de deux z baletu *Le Parc* od Angelina Preljocaje. Je to obrovská věc, protože ho uvedeme jako úplně první v České republice. Pro mě osobně je to ikonické dílo. Ve Francii je velmi známé, pouštělo se v televizi, v reklamách, je opravdu slavné. A už jen vědomí toho, že máme takový repertoár, že jsme součástí procesu zkoušení choreografií Preljocaje, Kyliána... je pro mě neuvěřitelné.

Oba v souboru baletu NDM působíte již několik sezón. Kdybyste měli říct, co máte na práci tanečníků nejraději, co by to bylo?

Hugo: Pro mě je odpověď jednoduchá – být na jevišti. Veškerou práci a vše, co tanci musím obětovat, dělám jen kvůli těmto pár hodinám. Je to těžké popsat pro lidi, kteří nikdy nestáli na jevišti. Ale v momentě, kdy tam stojím, je to něco úžasného. A nejde ani tak o potlesk, to už je jen třešnička na dortu. V momentě, kdy tančím na jevišti, prostě vím, že jsem tam správně a že se nemůže stát nic, co bych neovlivnil. Je to magický okamžik, který se nedá ničím nahradit.

Gvendolin: Já jsem hodně citlivý člověk. Kdykoli jdu jako divák do divadla a představení ve mně vyvolá emoci, jsem spokojená. A přesně toho chci dosáhnout jako tanečnice. I kdyby jen jeden divák něco cítil díky tomu, jak jsem tančila, jsem šťastná. Balet je umění. A umění je o tom předávat lidem emoce. Pokud jim dokážeme na chvíli pomoci zapomenout na problémy a přinést jim radost, má to smysl. (hh)

Foto Lucie Macezková

HUGO FRARESSO

Francouzský tanečník působí v souboru baletu NDM od sezóny 2022/2023. Absolvent tanečních škol Académie de danse Carole Massoutié v Toulouse a John Cranko Schule ve Stuttgartu. Pravidelně se objevuje v klasických i moderních inscenacích. Mezi jeho výrazné role patří například Siegfried v *Labutím jezeru*, Ženich v *Peer Gyntovi* nebo Remendado v *Carmen*.

PETITE MORT – Shino Sakurado, Barnaby James Packham, Ida Frau, Rei Masatomi, Laura Moreno Gasulla, Máté Milchram
Foto Serghei Gherciu

NEJEN MOZART!

Baletní večer nesmrtelné hudby a taneční krásy

Baletní premiéra přináší nejen nové choreografie, ale i ikonickou hudbu Wolfganga Amadea Mozarta, která stále uchvacuje diváky po celém světě.

Rok 1781 znamenal pro **Wolfganga Amadea Mozarta** (1756–1791) zásadní životní zlom. Po sporu se salcburským arcibiskupem se natrvalo usadil ve Vídni a stal se svobodným umělcem. Zde zažíval své dosud nejúspěšnější tvůrčí období, které vyvrcholilo triumfální pražskou premiérou opery *Don Giovanni* (1787). Ve svých 31 letech měl za sebou již řadu koncertních turné i rozsáhlý katalog skladeb – oper, baletů, symfonií, instrumentálních koncertů, mší a komorních děl.

PETITE MORT – Natalia Ribalta, Edgar Mateo Navarro
Foto Serghei Gherciu

Ve Vídni Mozart komponoval ve formách přehlednějších a méně ornamentálních, zároveň však s větším rozsahem a ideovou hloubkou. Mezi lety 1784–1786 zde vzniklo **dvanať klavírních koncertů**, včetně *Koncertu č. 23 A dur (KV 488)*, jehož prostřední věta *Adagio* se stala základem pro choreografie Angelina Preljocaje i Jiřího Kyliána. Tyto koncerty svědčí o neobyčejné tvůrčí invenci a schopnosti Mozarta propojit technickou dokonalost s hlubokým emocionálním prožitkem.

Dvě choreografie, jedno *Adagio*

Koncert pro klavír a orchestr č. 23 A dur (KV 488) dokončil Mozart 2. března 1786. Ve složeném večeru zazní jeho

PETITE MORT – Madalena Judas, Jacopo Bianucci
Foto Serghei Gherciu

šestiminutová prostřední věta *Adagio* dvakrát – poprvé v pas de deux z choreografie *Le Parc* Angelina Preljocaje, podruhé v choreografii Jiřího Kyliána *Petite Mort*. *Adagio* je stylizací tzv. siciliány – barokního pastýřského tance z italského ostrova Sicílie, charakteristického pomalým tempem, šestiosminovým taktem a mollovou tóninou.

„*Chtěl jsem, aby polibek trval věčně,*“ říká Angelin Preljocaj o pas de deux z baletu *Le Parc* na zmíněné *Adagio*, které podle něj umožňuje extrémní zpomalení času a stupňování touhy.

Právě proto je toto pas de deux často stavěno do kontrastu s *Petite Mort* Jiřího Kyliána. Zde už nejde o hromadění touhy, ale o intimitu po vrcholu. *Adagio* se stává prostorem pro introspektivní, jemnou blízkost, kde krása okamžiku a křehkost těla převládají nad dramatickým napětím.

O rok dříve Mozart ve Vídni napsal *Koncert pro klavír a orchestr č. 21 C dur (KV 467)*, z něhož v choreografii *Petite Mort* zazní pomalá věta *Andante*. Na rozdíl od úseku z koncertu č. 23 ji zde neotevívá sólový nástroj, ale orchestr a celé vyznění je optimističtější.

„*Mozartova hudba je plná erotiky – ne té povrchní, ale hluboké, lidské a velmi křehké,*“ říká Jiří Kylián.

Sechs Tänze: lehkost a groteska

Zatímco předchází dvě skladby nebyly původně určeny k tanci, *Německé tance*

(*KV 571*) si o choreografii přímo říkají (zazní v choreografii *Sechs Tänze* Jiřího Kyliána). Jedná se o suntu sestávající z šesti krátkých částí v durových tóninách, které představují typickou plesovou slavnostní hudbu plynoucí převážně v rychlých tempech. Wolfgang Amadeus Mozart je zkomponoval roku 1789 v rámci svých pracovních povinností císařského komorního skladatele, což byla jediná oficiální funkce, kterou ve Vídni zastával a do níž byl jmenován až čtyři roky před svou smrtí. Tance byly určeny pro zimní aristokratický karneval konaný v Redutě vídeňském císařském sídle Hofburgu. Ze šestice tanců se poněkud vymyká vnitřně tempově kontrastní poslední tanec, který výrazným použitím tympánů upomíná na dobovou oblíbenost nápodoby hudby

SECHS TÁNZE – Massimo Chiappini, Roberto Tarantino
Foto Serghei Gherciu

tureckých vojenských kapel (alla turca), což souvisí s rakousko-tureckou válkou, jež v oné době probíhala.

Choreografie Jiřího Kyliána *Sechs Tänze* si pohrává s estetikou 18. století – paruky, kostýmy, galantní gesta – aby ji vzápětí rozložila absurditou, groteskou a náhlými zvraty.

„*Mozartova hudba je plná lehkosti, ale zároveň v sobě nese krutost. Právě tento rozpor mě zajímá – smích, který se může kdykoli změnit v mrazení,*“ říká Kylián.

Requiem: hudba života a smrti

Vznik Mozartova posledního díla *Requiem (KV 626)*, jež doprovází choreografii Ley Bessoudo Greck, je opředěn řadou romantizujících mýtů. Objednavatelem byl hrabě Franz von Walsegg a requiem mělo být mší za jeho zesnulou manželku. Mozart práci na díle několik měsíců odkládal a pustil se do ní až v zimě 1791, kdy už ležel na smrtelné posteli a komponoval s vypětím všech duševních sil. Tehdy údajně

SECHS TÁNZE – Natalia Adamska, Rita Pires, Tom Bellec, Hugo Fraresso, Diana Dos Santos
Foto Serghei Gherciu

vyslovl obavu, že píše requiem sám pro sebe. Skladbu se mu dokončit nepodařilo – zemřel 5. prosince 1791. Rozpracované torzo díla pak dokončil vídeňský skladatel Franz Xaver Süssmayr.

Premiéru otevírá *Requiem*, tentokrát v neobvyklé hudební podobě, upravené skladatelem Kostantinosem Papazafeiropoulosem na míru choreografce Lee Bessoudo Greck, která k tomu dodává:

„*První část skladby zazní netradičně v čistě instrumentální verzi, která dává větší prostor vyniknout tanci a pohybu. Ve druhé části se pak přidá sbor, čímž vzniká kontrast mezi dvěma světy – mechanickým a smyslovým. Chci, aby diváci slyšeli Requiem jinak, bez zpěvu, a aby hudba procházela metamorfózou stejně jako tělo.*“

(Petr Ch. Kalina, ld)

REQUIEM – SoJeong Park, Nikolas Sotiriou
Foto Serghei Gherciu

OKNO SE LOUČÍ, BABYLON BALET PŘÍCHÁZÍ

Baletní inscenace *Okno* se po dvou letech loučí. Komorní projekt choreografa Joa Strømgrena se v polovině dubna dočká své derniéry a zbývají poslední dvě příležitosti inscenaci zhlédnout. Scéna Divadla „12“ však bez baletu dlouho nezůstane. Už 13. června 2026 zde bude mít premiéru nová inscenace *Babylon balet* režiséra Rocca, na jejíž tvorbě se budou autorsky podílet sami tanečníci baletního souboru.

Johann Sebastian Bach

OKNO

Choreografie **Jo Strømgren**
Hudba **Johann Sebastian Bach**
– suity pro sólové violoncello

Scéna **Jo Strømgren**
Kostýmy **Bregje Van Balen**
Zvukový design **Jo Strømgren**

**Reprízy 13. 3. (19.00), 14. 4. (19.00) –
derniéra v Divadle „12“**

Babylon balet nabídne příběh o porozumění

Zatímco *Okno* pracovalo s domněnkami a nevyřčenými sděleními, pro *Babylon balet* bude naopak schopnost komunikovat hlavním tématem. Inspirací se slovinskému režiséru Roccovi stal biblický příběh babylonské věže, který chce přenést do současnosti.

„*Jedinec dnešní společnosti je doslova závislý na touze komunikovat prostřednictvím různých jazyků, médií a sociálních sítí. Chce být slyšen, viděn, vnímán. Ovšem jedná se většinou*

o komunikaci jednostrannou, často bez jakékoliv zpětné odezvy,“ popisuje Rocc a pokračuje: „*Důležitým elementem komunikace není projevení sebe, ale naslouchání druhému. Chceme-li skutečně poznat chaotický svět a lidi kolem nás, budme zticha, pozorujeme a vnímejme.*“

Co se ale stane, když lidé začnou mluvit různými jazyky a přestanou si rozumět? Zatímco v příběhu o babylonské věži vznikne chaos, v *Babylon baletu* tanečníci společnou řeč najdou. Ne však ve slovech, ale v tanci. „*Pohybem se vyjadřují – pohybem pozorně naslouchají. Co je ztraceno v překladu, můžeme nalézt v pohybu,*“ dodává Rocc.

Tanečníci jako spolutvůrci inscenace

Výrazným rysem celého projektu je fakt, že choreografii budou pod taktovkou režiséra Rocca tvořit sami tanečníci baletního

BABYLON BALET

Hudba **Erik Satie**
Námět **Jiří Nekvasil**
Scénář, režie, scéna, kostýmy, výběr hudby a světelný design **Rocc**
Choreografie **Natalia Adamska, Rei Masatomi**
Kytara, elektrická kytara **Milan Bátor / Jiří Šoltis**

**Světová premiéra 13. 6. 2026
v 19.00 hodin v Divadle „12“**

*Premiéra se uskuteční u příležitosti
160. výročí narození skladatele
Erika Satieho*

souboru NDM: Natalia Adamska a Rei Masatomi. Podle Rocca půjde o „*osobní zpověď čtyř tanečníků z různých kultur a konců světa, jejichž cesty se setkávají v Ostravě.*“

V kontextu repertoáru baletního souboru jde o dramaturgicky mimořádný přístup, který dává tanečníkům výrazný tvůrčí hlas. Jak ostatně dodává šéfka baletního souboru NDM Lenka Dřimalová, „*péče o budoucnost oboru je úzce propojena nejen s interpretací, ale i s kvalitní tvorbou.*“

Rozhodně se však nejedná o choreografický debut tanečníků. Oba již v minulosti v rámci choreografického ateliéru souboru vytvořili vlastní choreografie *Tanec z celého srdce pro Vás* a *Myslím, tedy jsem*, a *Babylon balet* je tak jejich přirozeným pokračováním.

Přestože přípravy choreografie jsou teprve v začátcích, již nyní můžeme říct, že inscenace divákům přinese silný zážitek. „*Tělo a tanec jsou výraznými prostředky vyjadřování. Naším cílem je vytvořit inscenaci, kterou bude každý divák při každém zhlédnutí vnímat jinak, a najde si v ní svůj vlastní příběh, protože odpovědí může být více a žádná z nich není špatná. Chceme vytvořit intimní atmosféru a zapojit diváky tím, že budeme stírat hranici mezi jevištěm a hledištěm,*“ přibližuje Rei Masatomi.

Zároveň budou tvůrci těžit z komorní scény Divadla „12“, která dává vyniknout detailům a emocím. „*Na celý tvůrčí proces se velmi těším. Podobně jako Okno bude i nová inscenace pracovat se současným tancem, humornými momenty, hlubším přemýšlením i vztahováním se ke skutečným situacím z reálného života. K tomu Babylon balet nabídne také živou hudbu, která podle mého názoru přinese divákům ještě silnější emocionální prožitek,*“ dodává Natalia Adamska. (hh)

Zdroj: wikipedia.org

Francouzský hudební skladatel **Erik Satie** (1866–1925) byl průkopníkem minimalismu a ambientní hudby. Je známý především pro svá nadčasová díla, která ovlivňují moderní žánry i 100 let po jeho smrti.

muzikál

PREMIÉRA V SEZÓNĚ 2025/2026

Tomáš Vůjtek (1967) – Zdeněk Král (1971)

TAK SE NÁM STALO...

Život je jako rozbité zrcadlo – buď se v něm poznáš, nebo se pořežeš

Námět a režie: Gabriela Petráková

Hudební nastudování: Marek Prášil

Choreografie: Ladislav Cmorej

Světová premiéra 23. dubna 2026

v Divadle Jiřího Myrona

Náš Jonáš slaví 100. reprízu!

Inscenace s dnes již legendárními písňemi divadla Semafor měla premiéru v Divadle „12“ v prosinci roku 2022. Od té doby máme stále vyprodáno. Děkujeme!

Muzikál NDM je na Facebooku:
Muzikál Národního divadla
moravskoslezského

Muzikál NDM je na Instagramu:
muzikalndm

JONÁŠ A TINGL-TANGL – Tomáš Savka (Jiří Suchý),
Valentýna Wojtovičová (Divka), Jakub Židek (Jiří Šlitr)
Foto Martin Popelář

REPERTOÁR MUZIKÁLU (BŘEZEN – DUBEN 2026)

Andrew Lloyd Webber – Don Black
LIP SE LOUČÍ V NEDELI
Český text: Pavel Vrba a Michael Prostějovský
Režie: Juraj Čiernik
Hudební nastudování: Jakub Židek
1. 3. (16.00), 10. 3. (19.00), 11. 3. (19.00), 12. 4. (16.00)

Jiří Suchý – Jiří Šlitr
JONÁS A TINGL-TANGL
Režie: Jiří Nekvasil
Hudební nastudování: Jakub Židek
4. 3. (19.00), 5. 3. (19.00), 19. 3. (19.00), 28. 3. (19.00), 10. 4. (19.00), 11. 4. (19.00)

Lionel Bart
OLIVER!
Český text: Jiří Josek
Úprava a aktualizace českého textu: Michael Prostějovský
Režie: Lumír Olšovský
Hudební nastudování: Marek Prášil
Dirigent: Joel Hána / Marek Prášil
Choreografie: Denisa Komarov Kubášová, Lumír Olšovský
8. 3. (16.00) – derniéra

RODINNÉ
VSTUPNÉ

DERNIÉRA

Mel Brooks – Thomas Meehan
PRODUCENTI
Překlad a české texty: Adam Novák
Režie: Gabriela Petránková
Hudební nastudování: Jakub Židek
Dirigent: Marek Prášil / Jakub Židek
Choreografie: Ladislav Cmorej
12. 3. (18.30), 13. 3. (18.30), 14. 3. (18.30), 9. 4. (18.30)

ÚVODNÍK ŠÉFKY MUZIKÁLU

Milí příznivci muzikálu,

poslední čtyři měsíce letošní sezóny jsou pro náš soubor obdobím loučení i nových nadějí. V neděli 8. března padne poslední opona za rodinným muzikálem *Oliver!* A to po padesáti reprízách a dvou a půl letech uvádění před vyprodaným hledištěm. *Oliver!* – který měl v Londýně svoji premiéru v roce 1960 a o rok později se stal vůbec prvním britským muzikálem uvedeným na newyorské Broadwayi – je

Benny Andersson – Björn Ulvaeus – Catherine Johnson
MAMMA MIA!
Český překlad: Adam Novák
Režie: Gabriela Petránková
Hudební nastudování: Jakub Židek
Dirigent, klávesy: Ivo Morys / Jakub Židek
Choreografie: Antonín Blahuta, Ladislav Cmorej
15. 3. (16.00), 20. 3. (18.30), 14. 4. (18.30), 15. 4. (18.30)

Zdeněk Král – Marek David – Tomáš Novotný
INTERVIEW
Režie: Marek David
Hudební nastudování: Jakub Židek
17. 3. (19.00), 18. 3. (19.00), 30. 4. (19.00)

Cyndi Lauper – Harvey Fierstein
KINKY BOOTS
Český text: Pavel Bár, Michael Prostějovský
Režie: Gabriela Petránková, Marek David
Hudební nastudování: Jakub Židek
Dirigent: Jiří Janík / Jakub Židek
Choreografie: Ladislav Cmorej
Choreografie high heels: Antonín Blahuta
21. 3. (18.30), 22. 3. (16.00)

Michael Kunze – Sylvester Levay
ELISABETH
Český text: Michael Prostějovský
Režie: Jiří Nekvasil
Hudební nastudování: Marek Prášil
Dirigent: Marek Prášil / Tomáš Stanček
Choreografie: Ladislav Cmorej
29. 3. (16.00), 31. 3. (18.30), 1. 4. (18.30)

dodnes uváděn v řadě prestižních divadel a stále baví jak dospělé publikum, tak mladé. Často je to právě tento titul, který budoucí muzikáloví fanouškové viděli jako svůj první muzikál vůbec.

Divadelní život je vlastně stálým střídáním nových premiér a loučením se s tituly, které máme rádi. Takový zkrátka je. A tak se 5. května rozloučíme i s *Producenty*. Ti se na našem repertoáru drželi celkem tři a půl roku. A svým zcela nekorektním humorem a pohledem do zákulisí amerického divadelního světa neztratili nic na své aktuálnosti a výjimečnosti.

V dubnu však přicházíme s naprostou novinkou, tedy s původním muzikálem *Tak se nám stalo...* O čem bude? „*Gába, Hanka a Lída jsou nejlepší kamarádky už od dětství a nic na tom nezměnila ani skutečnost, že svět, ve kterém vyrůstaly, se změnil k nepoznání. K nepoznání se změnil i ony samy, protože se v tom světě snažily přežít. V groteskním světě uvědomělých*

Tim Rice – Andrew Lloyd Webber
JESUS CHRIST SUPERSTAR
Přebásnil: Michael Prostějovský
Režie: Jiří Nekvasil
Hudební nastudování: Jakub Židek
Dirigent: Marek Prášil / Jakub Židek
Choreografie: Ivana Hannichová
2. 4. (18.30), 3. 4. (16.00)

John Kander – Fred Ebb – Bob Fosse
CHICAGO
Překlad: Ivo T. Havlů
Úprava českého překladu: Hana Nováková
Režie: Gabriela Petránková
Hudební nastudování: Jakub Židek
Dirigent: Marek Prášil / Jakub Židek
Choreografie: Ladislav Cmorej, Simona Machovičová
7. 4. (18.30), 8. 4. (18.30)

Tomáš Vůjtek – Zdeněk Král
TAK SE NÁM STALO...
Námět a režie: Gabriela Petránková
Hudební nastudování: Marek Prášil
Dirigent: Marek Prášil / Matěj Voda
Supervize: Michael Prostějovský
Choreografie: Ladislav Cmorej
23. 4. (18.30) – světová premiéra, 25. 4. (18.30) – 2. premiéra, 28. 4. (18.30), 29. 4. (18.30)

učitele, stranických funkcionářů, rodících se kapitalistů a umírajících knížat se jejich ideály tříštily na kousky. A mezi všemi těmi střípky jim zbyl jediný kousek štěstí – jejich společný syn.“ Původní muzikál o síle ženského přátelství a o životě v dobách k nepřežití je zasazen do ostravských reálií a věříme, že Vás, naše diváky, osloví. Náš muzikálový soubor se za dobu své existence vždy snažil čas od času vedle světových soudobých i klasických muzikálových hitů uvádět i vlastní původní tvorbu. To k dobrým divadelním mravům patří. Samozřejmě na repertoáru zůstávají ostatní naše inscenace. Těším se tedy na shledanou v hledišti našeho divadla.

Gabriela Petránková

Gabriela Petránková

VÝROČÍ

DESET LET JEŽÍŠE V NDM!

JESUS CHRIST SUPERSTAR – premiérové obsazení
Foto Martin Popelář

Když se řekne *Jesus Christ Superstar*, většině diváků se okamžitě vybaví titul, který překročil hranice žánrů i generací. Rocková opera autorů Andrewa Lloyd Webbera a Tima Rice, jež se během let stala legendou, v sobě stále nese zvláštní napětí. Jde o známý pašijový příběh bez patosu, s energií koncertu, naléhavostí davu a otázkami, které si klademe i dnes: Kdo koho strhne? Kdo koho zradí a kdo nakonec ponese následky? Právě tato nadčasovost, zasazená do ostravského kontextu, dělá inscenaci aktuální tady a teď – v našem čase i našem městě.

Premiéra ostravského nastudování se uskutečnila 17. března 2016 v Divadle Jiřího Myrona a stala se jedním z milníků na cestě tehdy ještě operetně-muzikálového souboru k modernímu muzikálovému divadlu. Jako mimořádně trefný se ukázal režijní nápad propojit postavu Ježíše s konkrétním prostorem a duchem Ostravy. Dominantním obrazem inscenace je replika katedrály Božského Spasitele. Nejde o „zbožštění“ příběhu, ale o jeho ukotvení v krajině, kterou známe, a v otázkách, jež si z divadla odnášíme domů. Tehdejší kritiky si všimly nejen výrazné hudební stránky a výkonů protagonistů, ale i toho, jak inscenace pracuje s odkazy k současnosti a s konflikty, které od nás nejsou vůbec vzdálené.

Tým, který za inscenací stojí, tvoří vedle režiséra Jiřího Nekvasila také autor českého přebásnění Michael Prostějovský, scénograf David Bazika, kostýmní výtvarnice Marta Roszkopfová, autor hudebního nastudování Jakub

Židek, choreografka Ivana Hannichová a dramaturg Patrick Fridrichovský.

Ohlas byl od začátku mimořádný. Po premiéře se psalo o téměř desetinutovém aplausu a o tom, že ostravské nastudování je v mnoha ohledech výjimečné. Zároveň se ale hned rozběhla debata, která k tomuto titulu patří: kde je hranice mezi rockovým koncertem a divadelní interpretací a nakolik má inscenace mířit přímo k současnosti. V médiích se objevovaly zmínky o provokativních aktualizacích a rozpoznatelných narážkách, které posouvají svět Ježíšovy doby blíže tomu našemu.

To, že nejde jen o krátkodobý úspěch, potvrdil čas. Inscenace se stala diváckou stálící repertoáru a v roce 2017 získala výroční cenu magazínu *Musical-opereta*

v kategorii „nejoblíbenější inscenace roku 2016“. V téže anketě se navíc Hana Fialová (Máří Magdaléna) umístila na 3. místě mezi nejoblíbenějšími muzikálovými herečkami.

Dnes, deset let od premiéry, *Jesus Christ Superstar* stále připomíná, proč se z rockové opery stala moderní klasika. Ne proto, že by nabízela jednoduché odpovědi, ale proto, že znovu a znovu otvírá otázky, které se nás týkají i dnes: Kdy se z naděje stane ideologie? Kdy dav přestane vnímat člověka a začne následovat obraz? A co udělá s vírou doba, která je hlučná, unavená a rychlá? Ostravské nastudování nese otisk doby i místa, z něhož vyrostlo – pašijový příběh, klasická rocková hudba a neklidný tep města, ve kterém žijeme. Možná právě proto jej máme na repertoáru už takhle dlouho a věřím, že jej ještě dlouho mýt budeme.

(mad)

Nahoře Juraj Čiernik (Kaifáš), Daniela Roncová (Pílátova žena), Roman Harok (Pílát Pontský), Jan Vlas (Herodes Antipas), Peter Svetlik (Annáš), dole uprostřed Lukáš Adam (Jidáš Iskariotský), Lukáš Vlček (Ježíš Kristus), company
Foto Martin Popelář

TAK SE NÁM STALO...

Rozhovor s autory Tomášem Vůjtkem a Zdeňkem Králem

Námět a režie **Gabriela Petráková**
Hudební nastudování **Marek Prášil**
Dirigent **Marek Prášil / Matěj Voda**
Choreografie **Ladislav Cmorej**
Supervize **Michael Prostějovský**
Choreografie **Ladislav Cmorej / Simona Machovičová**
Scéna **David Bazika**
Kostýmy **Hana Kellar Knotková**

Obsazení:

Andrea Gabřišová / Martina Vlčková (Hana), **Veronika Prášil Gidová** (Gába), **Michaela Horká** (Lída), **Lukáš Adam / Tomáš Krpec** (Připosráněk – syn Hany), **Roman Harok / Adam Živnůstka** (Strýc Hany), **Tomáš Savka / Lukáš Vlček** (Otec Hany), **Eva Zbrožková** (Matka Hany), **Lenka Bartolšicová / Jarmila Hašková** (Učitelka), **Hana Fialová / Lenka Háčková** (Vychovatelka), **Libor Olma / Marcel Školout** (Kníže – otec Gáby), **Tomáš Novotný / Jan Vlas** (Ředitel), **Jakub Bagin, Jan Drahovzal, Jiří Fiala, Petr Miller** (Andělé), **Peter Svetlík** (Režisér porna), **Veronika Boráková / Tereza Dostalová** (Sestřička)

**Světová premiéra 23. dubna 2026
v 18.30 hodin v Divadle Jiřího Myrona**

Na velkém jevišti Divadla Jiřího Myrona jsme připravili zcela původní muzikál, který budete moci vidět ve světové premiéře. Muzikál *Tak se nám stalo...*, ale také proces jeho tvorby vám na následujících řádcích představí samotní autoři: dramatik **Tomáš Vůjtek**, jehož tvorbu můžete v Ostravě vidat nejčastěji na jevišti Komorní scény Aréna, a hudební skladatel **Zdeněk Král**, který se vám představil v Divadle „12“ muzikálem *Interview*. Jejich společný muzikál *Tak se nám stalo...* bude mít **premiéru již 23. dubna 2026**.

Co pro vás bylo klíčovým impulzem nebo tématem, které vás pudilo k napsání tohoto muzikálu?

Z. K.: Námět vychází z reálného života šéfký muzikálu Gabriely Petrákové. Děj je tedy inspirován zážitky a životními peripetiemi jí samotné a jejích dvou kamarádek – ovšem ne doslova. Tomáš Vůjtek toto základní téma autorsky přepracoval, vtiskl mu své vlastní vidění doby a proměnil i předobrazy hlavních postav. Výsledný příběh je tedy reálný spíš v základu než v konkrétních detailech.

T. V.: Lákalo mě, že můžu na příběhu těch tří holek ukázat dobu, ve které jsem vyrůstal. A bavil mě i ten příběh o kamarádkách, které si dokážou pomáhat i s výchovou tak nezdárného syna, jakým je Připosráněk.

Proč si téma žádalo právě muzikálové zpracování?

T. V.: Vždycky je mnohem zábavnější, když se na scéně tančí a zpívá, ať už je téma sebevíc závažné. A písně, které posunují děj, dávají textu větší spád a rytmizují ho. A taky mám rád verš, proto jsou v libretu veršované i pasáže, které se nezpívají. Verš je rychlejší a zábavnější než próza.

Jak probíhala vaše spolupráce? Tvořili jste s představou konkrétních hereckých interpretů?

T. V.: Já jsem něco napsal a režisérka se skladatelem to buď přijali, nebo ne. Někdy jsem to přepsal, někdy zahodil. Tak to v divadle chodí. Představu o hercích jsem neměl, protože soubor až tak dobře neznám. Něco málo jsem si myslel, ale od toho je tady zpravidla režisér.

Z. K.: Původně jsem jednu z hlavních postav – Připosránka – psal s představou Tomáše Savky. Později jsme ale dospěli k tomu, že tato postava musí být typově mladší, a tak jsem už psal bez konkrétního interpreta v hlavě.

Libreto tedy v tomto případě vznikalo jako první a Zdeněk zhudebňoval hotové texty?

Z. K.: Ano, takto jsem zvyklý pracovat. Dostanu text a okamžitě mi k němu

naskakují melodie. Jsem přesvědčený, že první spontánní nápady jsou velmi cenné. Samozřejmě se pak musí pilovat, třídit, něco vyhodit, něco přepsat.

Část děje je zasazena do normalizačního období. Tomáši, proč se ve své tvorbě opakovaně vracíš k tématům z české moderní historie?

T. V.: Ta reflexe je nutná, protože lidé zapomínají, a někteří i cíleně lžou. Ti, kteří tu dobu nezažili, pak můžou být zmateni. Proto je o těch časech třeba vyprávět. Klidně i s humorem, ale pravdivě.

Ovlivnilo konkrétní historické zasazení také hudební složku?

Z. K.: Jsem vzdálený bratranec Milady Horákové a tato doba mě dlouhodobě zajímá; hodně jsem o ní četl a část jsem jí v dětství i sám zažil. Takže ano – měl jsem určité „vnitřní parametry“, jak k hudbě přistupovat (například v písni *Spartakiáda*). Zároveň jsem se ale snažil o hudební pestrost.

Řadu situací jste se rozhodli pojmout komediální formou.

Z. K.: Myslím, že máme obecně tendenci vidět tu dobu velmi černě, přitom ona byla často natolik absurdní, že si o humor sama říkala. Nerad bych ale *Tak se nám stalo...* označoval pouze jako komedii. Je tam i mnoho vážných a dramatických situací.

T. V.: Pro mě je tragikomedie zásadní žánr, protože o vážných tématech se tak

píše nejlépe. A obecně je to tak, že patos sice dokáže povznést i dojmout, ale humor zlidštuje.

Na pozadí dějinných událostí sledujeme individuální osudy tří kamarádek Hany, Lídy a Gáby. Kterou z nich jste si nejvíce oblíbili?

Z. K.: Nejsem v tomhle nijak vyhraněný. Snažil jsem se jim napsat krásné melodie, aby si mohly zazpívat, aby je to bavilo a aby měly prostor se herecky i pěvecky předvést. Každá z těch postav je něčím sympatická a zároveň má něco, co je na ní lehce nerovující. A to je vlastně lidské.

T. V.: Já je také mám rád všechny, ale s Lídou je největší legrace. Je to taková životní „ranařka“.

Sledujeme jejich neplechy, sny, lásky, ale i životní pády. Osudy jejich rodin, ovlivněné normalizační politikou. Prozradíte, jestli vás nějaká část jejich osudů dojmá? Nebo se dotýká vašich osobních zkušeností?

T. V.: Dojímají mě taky všechny, ale Lídiny komentáře mi připomínají, co jsem si o té době myslel, když jsem ji žil.

Z. K.: Moje osobní zkušenost je jiná. Nikdy jsem si nedokázal udržet přátelství tak dlouho jako hrdinky. Určitý paradox ale v mém životě byl: můj otec, ačkoliv jeho rodina – včetně větve reprezentované Miladou Horákovou – byla proti režimu, byl členem komunistické strany. My s bratrem jsme v tom vyrůstali, ale zřejmě nás to

zásadně nepoznamenalo, protože jsme oba sametovou revoluci aktivně vítali, politicky se pohybujeme spíše vpravo a jakoukoli formu totality odmítáme.

Pro jaké diváky je vlastně titul určen?

T. V.: Pro všechny, snad jen děti bych nechal doma. Ti mladší diváci se zábavnou formou dozvědí něco o našich moderních dějinách, dokonce i o pionýrských dobách českého pornoprůmyslu.

Z. K.: Generace, která komunistickou éru zažila, se na ni bude moci podívat s určitým odstupem. Mladší publikum bude mít možnost tu dobu prostřednictvím divadla „zažít“.

Posunula se během procesu tvorby vaše původní představa, o čem píšete? O čem je pro vás muzikál Tak se nám stalo... nyní ve finále?

T. V.: Ta představa je poměrně konstantní. Ten muzikál je o silném ženském přátelství, které překoná normalizaci i divoké devadesátky. Je to takový můj hold ženám, protože přinejmenším v tom muzikálu muži za moc nestojí. Tedy kromě Knížete, toho mám rád, protože rajčata jsou moje oblíbená zelenina (i když z botanického hlediska je rajče ovoce).

Z. K.: Původně jsem si myslel, že je především o dějinných zvratech a o tom, jak je člověk obětí doby. Ve finále je ale mnohem víc o přátelství, které navzdory době přežívá, a o lidské schopnosti jít dál, i když to není jednoduché. (hn)

Tomáš Krpec (Připosráněk), Michaela Horká (Lída), Veronika Prášil Gidová (Gába), Martina Vlčková (Hana)
Foto Adam Živnůstka

RECEPT NA ÚSPĚCH

Reprízy
12. 3. (18.30),
13. 3. (18.30), 14. 3.
(18.30), 9. 4. (18.30)
v Divadle Jiřího
Myrona

2 Tomáš Savka
(Max Bialystock)
a Radek Melša
(Leo Bloom)

3 Roman Harok (Franz Liebkind)

Jak vyrobit zaručený divadelní propadák, shrábnout peníze investorů a odletět si užívat do Ria?

Nejdřív potřebujete zkrachovalého divadelního producenta (foto 1) a jednoho nesmělého a submisivního účetního, jehož největší touhou je vyprodukovat show na Broadwayi (foto 2). Připravte se, že jejich první setkání nemusí dopadnout zrovna ideálně, zvlášť když jim na dveře neustále buší sexuchtivé investorky.

Pak najděte divadelní hru. A vůbec se netrapte tím, kdo ji napsal, i kdyby se jmenoval Franz Liebkind (foto 3) a choval doma několik hajlujících holubů. Hlavně mějte pořad na paměti, o co vám jde. Vytvořit propadák. Naprostý. Nezpochybnitelný.

Další krok. Najděte toho nejhoršího režiséra (foto 4). Pokud má v obýváku zlatého slona, berte to jen jako bonus. Během plnění vašeho plánu se může stát, že vám na dveře zaklepe ambiciózní blondýna ze Švédska. (foto 5). Nabídněte jí místo sekretářky-recepční. Nikdy nevíte, kdy se vám může hodit.

Buďte připravení na nájezdy stovek dalších sexuchtivých investorek (foto 6). Uvědomte si, že jejich peníze potřebujete, abyste mohli vytvořit tu nejhorší divadelní show (foto 7). Dávejte si pozor na lásku na pracovišti (foto 8). Do čistě obchodního vztahu nic takového nepatří, celý plán to může nepříjemně zkomplikovat. No a když se to povede, nikdo na vás nepřijde a všechno půjde podle plánu, tak hurá směr Rio de Janeiro! Ale taky to všechno může dopadnout úplně jinak (foto 9).

Pokud nic z toho absolvovat nechcete, přijďte se na to raději podívat. Ale pospěšte si, **Producenty hrajeme v Divadle Jiřího Myrona už jen do 5. května!**

(mad)

ŠTĚSTÍ PRO ANNU

ŠTĚSTÍ PRO ANNU – Blanka Popková (Iluze),
Petr Miller (Idol), Bohumila Fišarová (Ideal)
Foto Vlasta Pavelková

REKONSTRUKCE A MODERNIZACE DIVADLA JIŘÍHO MYRONA JE PRO JEHO DALŠÍ PROVOZ NEZBYTNÁ!

Divadlo Jiřího Myrona je dnes vyhledávanou muzikálovou scénou, účinkuje zde rovněž činoherní a baletní soubor. Disponuje jedním z největších jevišť v republice a hlediště pojme 615 diváků. Dnes, po čtyřech dekádách provozu, stojí před další zásadní etapou. **Druhá a velmi**

potřebná fáze rekonstrukce má přinést výměnu jevištních technologií, modernizaci hlediště, rekonstrukci zázemí i revitalizaci vnitrobloku s technickým zázemím. Na jeho novou podobu byla vypsána mezinárodní architektonická soutěž, z níž vzešel vítězný návrh týmu **Szymon Rozwalka, Ada Rypl-Žabčíková a Jaroslav Sedlák**. Úpravy se budou realizovat poté, co se pavilon G na Černé louce promění v plnohodnotnou divadelní scénu – variabilní studiový prostor pro přibližně 220 diváků, který bude NDM využívat nejen během rekonstrukce, ale i po ní. (red)

Dne 28. dubna 1986 se **československou premiérou muzikálu Petra Millera znovuotevřelo Divadlo Jiřího Myrona**, které procházelo rekonstrukcí po rozsáhlém požáru v roce 1976 bezmála deset let. Tehdejší sólista operetního souboru, dnes stálý host souboru muzikálového, našel inspiraci v díle Ivana Olbrachta a ujal se autorské práce v plném rozsahu – napsal libreto i zkomponoval hudbu. Dirigentského vedení se zhostil Vladimír Brázda, režii měl na starosti Josef Kobr a choreografii vytvořil Albert Janíček. Výtvarnou podobu inscenace dotvořily kostýmy Elišky Zapletalové a scéna Vladimíra Šrámka. „Čtyřicet let. To je neskutečné. Pro mě je úžasné už jen to, že jsem se toho výročí dožil. (Smích.) Námět vycházel z velmi obsažného románu Ivana Olbrachta Anna proletárka. Když se vynechají politické věci, děj je vlastně jednoduchý: slučka se dostane do města, do bohaté rodiny, a čeká na štěstí, které nepřichází... Oproti románu se děj odehrával v roce 1929, takže sen o úspěchu a štěstí nakonec krachuje. Byl to vlastně muzikál o iluzích té doby,“ vzpomíná Petr Miller. (red)

Divadlo Jiřího Myrona s novou
dostavbou v roce 1986

Návrh budoucí podoby vnitrobloku připravované rekonstrukce areálu Divadla Jiřího Myrona

... TŘEBA V ROZHLEASE

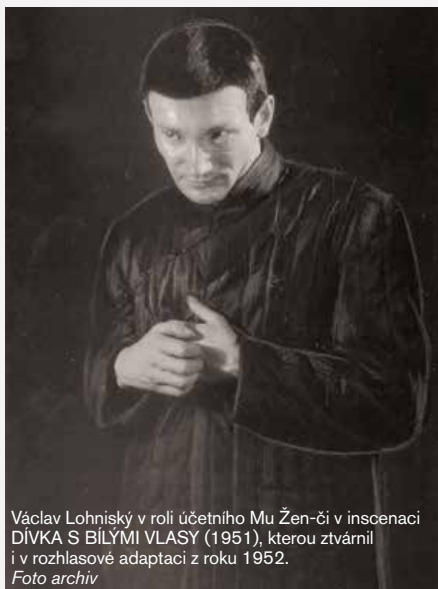
Část III.

V souvislosti s upevňováním poúnorové politické linie se na konci 40. let a na počátku 50. let „nové době“ přizpůsobil i rozhlas. Už v poválečných letech byl patrný příklon k tématům a autorům souvisejícím s vděkem osvoboditelům z Východu. A až se vysílala například pásma *Slavné vítězství* o boji sovětského lidu či *Sibiř* o zemi u severního polárního kruhu, tak ještě v březnu 1948 se realizoval i pořad o Palestině *V zemi Božího hrobu*, inspirovaný Biblí kralkickou. Duchovní tematika byla ale brzy nahrazena náměty, které „lépe odpovídaly“ nově nastavenému směřování společnosti. Jako například *Údernické vlaky*, dramatické pásmo o novátorském hnutí ostravských železničářů, z pera a v režii Oldřicha Šuleře. **Při jejich přípravě se potkávali jak členové činohry po válce opět přejmenované instituce (nejprve od roku 1945 Zemského divadla v Ostravě a od září 1948 Státního divadla v Ostravě), tak i členové nově vzniklého Městského divadla mladých.** Nebo *Brzdy na kolejích*, humoristicko-satirické záběry ze stavby nových hutí Klementa Gottwalda, v nichž účinkovali, jak uváděl programový týdeník, „lidoví herci“ Lubor Tokoš z SDO a Pavel Nebeda z MDM. Případně *Síla není všechno*, hra o nejmladším zlepšovateli VŽKG v režii Miloše Hynšta, od roku 1951 šéfa činohry SDO. Ten režíroval i hru *Atomy a mír* věnovanou „bojovníku míru“ Frédéricu Joliot-Curiemu z pera dramaturga a překladatele Zdeňka Dintera, který pro MDM zdramatizoval německý román *Parta*

z bažin (1955). Literární pásma jako třeba *Jaro očima básníků*, *Polští básníci z české krve* či *V lednové metelici* pak v rozhlasu inscenoval herec František Forman, zakladatel experimentálního Studia při NDMS (1929) a spoluiniciátor vzniku Klubu přátel moderní kultury (1932).

Z jeviště do éteru

Přebíraly se také na jevišti uváděné divadelní kusy s úpravou pro rozhlas. Třeba čínské sociální drama *Dívka s bílými vlasy*, kterou SDO uvedlo v lednu 1951, a rozhlas ji s totožným obsazením hlavních rolí vysílal o rok později. Ale například roli Ženy, kterou na jevišti ztvárnila Libuše Drboutová-Havelková, před mikrofonem odehrála Štěpánka Ranošová. Původní představitelka už v době natáčení

Václav Lohniský v roli účetního Mu Žen-či v inscenaci *DÍVKY S BÍLÝMI VLASY* (1951), kterou ztvárnil i v rozhlasové adaptaci z roku 1952.
Foto archiv

v ostravském angažmá nebyla. Režíroval zkušený „rozhlasák“ Dimitrij Plichta a režisér divadelní inscenace Luboš Pistorius se podílel jen na rozhlasové úpravě textu. Podobně se takto uváděla i sovětská opereta *Trembita*, kterou rozhlas vysílal rovněž rok po její ostravské divadelní premiéře v roce 1951 v totožném divadelním obsazení a opět pod taktovkou Vladimíra Brázdy. A přímo z jeviště obou velkých divadel se v 50. letech realizovalo deset rozhlasových koncertů ať už vážné hudby, nebo estrádního typu.

My jsme mládež nová...

V podobném duchu rozhlas nadále rozvíjel i fenomén školního vysílání, které započalo ve 30. letech a o dvacet let později tvořilo pevnou součást programové skladby. Děti v měšťanských, nižších středních i obecných školách se tak prostřednictvím radiopřijímačů mohly vzdělávat díky pořadům jako zeměpisné pásmo o plodinách *Svět v naší domácnosti*, zdravotnická pohádka *Nepřítel druhé třídy* nebo díky besídkám tu o kožešinách, tu o vodě a její důležitosti. Vedle toho měly nadále své místo i pohádky, jako například veselé psí pásmo *Puntíkův jarní výlet* nebo *Voda z Dračí zahrady* z pera Vojtěcha Martínka. Postupně se nezadržitelně začala vkrádat ideologická nota, třeba ve hře pro mládež *Rakitin, první letec* podle sovětského románu, v pásmu o stávce kladenských havířů *Jak bojovali* podle románu *Siréna* Marie Majerové či v besídce pro děti *Muži na svém místě* inspirované povídkou *Strojník* dalšího z řady hojně

uváděných sovětských spisovatelů pro mládež. I v těchto dramatických pořadech role ztvárňovali členové činohry ZDO/SDO a MDM, v programovém týdeníku ale většinou nebyla jejich jména vysána. **Faktem nicméně zůstává, že díky tomu se ostravští činoherci prostřednictvím rozhlasu setkávali s řadou odlišných žánrů, které řemeslně rozvíjely a vybrušovaly jejich hereckou i réterskou techniku.** Uplatňoval se i Dětský rozhlasový sbor Ostrava, založený Ivo Stolaříkem. Těleso, které v jeho počátcích řídil i hudební skladatel Svatopluk Havelka, se běžně potkávalo se sólisty jako třeba Přemysl Kočí či Jarmila Šuláková jak v rozhlasu, tak později i na jevišti – jeho členové mj. účinkovali v Trojanově dětské opeře *Kolotoč* (1960), kterou SDO uvedlo v československé premiéře.

Budujeme novou společnost

Objem dramatického vysílání se zvětšoval, a tak rozhlas vypisoval soutěže na původní rozhlasové hry i hry pro mládež. Pro rozsah 60 minut byla první cenou odměna 12.000 Kčs a pro pohádkové hry v rozsahu 15, 20 a 30 minut 10.000 Kčs. Což před měnovou reformou byla částka odpovídající dvěma měsíčním platům. Zda autoři, jejichž audio hry a pohádky se točily právě v Ostravě, byli mezi vítězi těchto soutěží, se nepodařilo zjistit. Mnohdy ale měli spojitost, byť třeba jen jednorázovou, s místními divadly. Například častý spolupracovník rozhlasu Ladislav Buš v Krajském divadle loutek režíroval *Dědu Mráze* (1953), Dimitrij Plichta režíroval v činohře SDO a DPB později uvedlo jeho adaptaci filmu *Incident* (1986).

Kukátka a estrády střídají směnu

K 31. lednu 1948 bylo na Moravě a ve Slezsku přes půl milionu rozhlasových příjemců. To znamenalo, že na každého šestého obyvatele připadal jeden přístroj a ze 100 rodin jich 67 mělo rádio, přičemž nejvíce lidí nově přibýlo z vesnic. Ostravské studio mělo proto opět za úkol lehkou zábavou podporovat těžce pracující ve městě i na venkově. A tak se divadelníci začali hojně uplatňovat v lidově orientovaných estrádách a kabaretech, za nimiž často stál jako autor, režisér i účinkující Alois Kachel. Ten se s divadelníky znal i jako autor libreta ke zpěvohře *Námluvy na horách*, kterou v roce 1943 s hudbou Mirko Hanáka uvedl operetní soubor ČDMO.

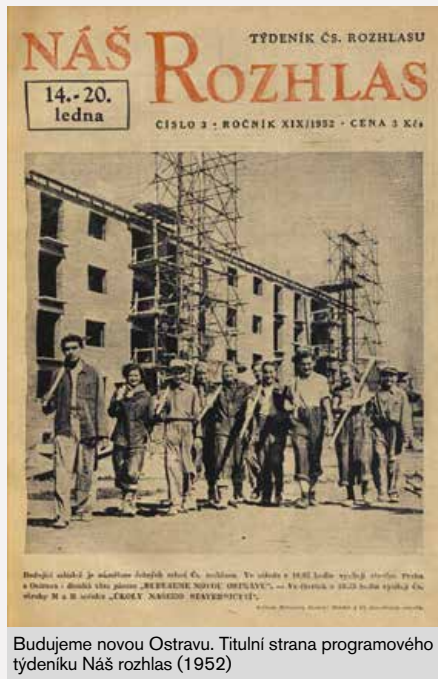
Za typický příklad hudebně-zábavné tvorby může sloužit v únoru 1954 vysílaná hudební groteska *Kukátka do Straussových operet a melodií*. Připravil ji Kosta Holubář, který pořad moderoval s Josefem Kobrem, a účinkovali i další

Ivo Stolařík a Dětský rozhlasový sbor Ostrava, zcela vlevo budoucí moderátorka a režisérka Pavla Příkrylová/Pešatová
Foto archiv Pavly Pešatové

operetní hvězdy jako Liběna Astrová, Oldřich Pika nebo Karel Lupínek. Režíroval Karel Melichar-Skoumal, jehož překlady a úpravy textů zpěvoher divadlo uvádělo od roku 1935 až do roku 2007. Karel Melichar-Skoumal rovněž pravidelně sedával v režii i při dramatické tvorbě.

Velmi oblíbené byly estrádní pořady, mnohdy i ve spolupráci více studií, které podporovaly kolektivistického ducha doby. Propojovali se v nich umělci s amatéry či poloprofesionály, přičemž demonstrovali setření sociálních bariér. Jedním z takových pořadů byla *Estráda stavbařů* (1954) – pestré záběry pro stavitele hornického sídliště v Bludovicích – v níž účinkovali členové SDO, soubor závodního klubu Tatran s lidovými vypravěči a velký estrádní orchestr řídil Vladimír Brázda. Podobně koncipované byly i pravidelné hudební pořady 50. let s názvem *Střídáme směnu* a *Hrajeme po směně*, v nichž také účinkovali vedle „nedivadelníků“ i lidé

Budujeme novou Ostravu. Titulní strana programového týdeníku *Náš rozhlas* (1952)

z divadla, ovšem ve zcela jiných funkcích. A tak se třeba před mikrofonem několikrát sešli původně operní sólisté a později inspicienti Radoslav Svozil a Jaroslav Deršák. Ve studiových hudebních pořadech nadále cyklicky účinkovali sólisté operety i opery jako Marie Vojtková, Zdeňka Diváková, Jiří Herold, Milada Šafránková, Jan Hlavsa, Rudolf Kasl, Lubomír Procházka či Čeněk Mičák. Velice často z přijímačů také zněl alt operetní subrety Jiřiny Hruškové, která pravidelně vystupovala s rozličnými hudebními uskupeními.

O životě a díle

Divadelníci se uplatnili i v publicistických pořadech, jako např. v cyklu *Z kulturního života v kraji*, kde „o posláním oblastní scény“ hovořil tehdejší ředitel Beskydského divadla Vladislav Hamšík, později v letech 1956–1971 ředitel SDO. O své práci mluvil a ze vztahu ke kraji se vyznal akad. malíř Jan Obšil, který od 40. let intenzivně spolupracoval s ostravským divadlem až do své smrti v roce 1983. A výtvarník Oldřich Lasák, scénograf *Pasekářů* (1954), přednesl *Malířské vyprávění* o Petru Bezručovi. V rámci „rozhlasu pro ženy“ se vedle havířek a úderníc prosadila i sólistka opery SDO Milada Šafránková s výpovědí o své umělecké dráze pod mnohoslibným titulem *Tak, jak ji neznáte*. Pestré pásmo operetní hudby a vyprávění *Ostravský radiofilm* bylo věnováno Adolfu Minskému „k jeho 35. jubileu divadelní činnosti“. A právě Minský spolu s dalšími často účinkoval i v pořadech, v nichž se hrály „nové ostravské častušky“ hojně uváděného Rudolfa Kubína nebo Ivana Růžičky, v jehož překladu se později hrála opereta Oscara Strausse *Kouzlo valčíku* (1960). Občasné se za mikrofon v budově na ulici dr. Šmerala dostali i sólisté opavského operního souboru a ve vysílání pro polskou menšinu zase členové Těšínského divadla... (at)

FANFÁN TULIPÁN (1967, Divadlo Petra Bezruče)
– Jan Filip v titulní roli
Foto František Krasl

JAN FILIP

Galantní bonviván s dětskou duší by oslavil 90 let

(7. dubna 1936 Praha – 26. září 2000 Libhošť)

Za ostravským Fanfánem

Na divadelní prkna jeviště Divadla Petra Bezruče vstupuje mladý muž šermířské postavy. Oblečen je do bílé košile a tmavých kalhot. S rozcuchanou čupřinou hustých černých vlasů se hbitě ohání kordem proti svým nepřítelům. V jeho pohledné tváři se šibalským úsměvem se zračí tmavě hnědé oči. Jsou plné mladické zvědavosti a jiskry, jako by to byly oči člověka, který se nebojí světa a jen touží si ho plnými doušky užít. Jevišťem zavládne jeho živý temperament. Diváci se dokonale baví.

Zdařilá inscenace *Fanfán Tulipán* (1967) vznikla na motivy staré kramářské písně a stejnojmenného francouzského filmu se slavným Gérardem Philipem v hlavní roli. Divadelní podobu jí vtiskl Saša Lichý, který roli svěřil tehdy třicetiletému Janu Filipovi. Pro něj se tato postava stala přímo erbovní. Není náhoda, že si místo původního příjmení Zwiefelhofer zvolil umělecký pseudonym

právě po svém hereckém idolu Gérardu Philipovi. Navíc mezi ním a Fanfánem existovala i povahová spřízněnost. **Nadhled, humor a lehkost, s nimiž se herec díval na svět, z něj činily přirozeně báječného společníka na jevišti i mimo něj, na něhož dodnes vzpomíná rád ne jeden herecký kolega.**

Na počátku byl Zwiefelhofer

Pojďme se krátce zastavit u jeho života. Narodil se 7. dubna 1936 v Praze a své dětství prožil v Sušici. Divadlo ho provázelo už od raných let, nejprve jako mladého nadšence a později jako eléva, aby se nakonec stal členem profesionálního hereckého souboru. A tak se z dělníka a inženýrského technického pracovníka Jana Zwiefelhofera zrodil herec Jan Filip. Postupně působil v divadlech v Karlových Varech, Varnsdorfu a Chebu. Do Ostravy přišel v roce 1966 a na deset let zakotvil v Divadle Petra Bezruče. Toto angažmá mu nabídlo řadu rolí – od romantických milovníků až po složitější charakterní postavy. Rok 1976 jej přivedl do činohry Státního divadla v Ostravě, dnešního Národního divadla moravskoslezského. Jeho herectví zde pomalu dozrávalo do plnějších a bohatších poloh. Vzpomeňme alespoň na několik jeho vzácných hereckých výkonů.

Herec mnoha tváří

Například v Shakespearově *Othellovi* v režii Jana Kačera (1985) vznikla mimořádně silná tragická dvojice. Marie Logojdová, která ztvárnila Desdemonu, na Othella v podání Jana Filipa vzpomíná s něhou. Před představením mu říkala: „*Honzičku,*

MONTE CHRISTO (1968, Divadlo Petra Bezruče)
– Milan Koutný (Ludvík) a Jan Filip (Cizinec Dantés)
Foto František Krasl

mějte mě alespoň chvíli rád! ... Vraždil mě od prvního okamžiku.“

Výraznou stopu zanechal Jan Filip v inscenaci *Drobečky z perníku* (1985) v režii Bedřicha Jansy, kde ztvárnil herce na sklonku kariéry, poznamenaného pochybnostmi a nenaplněnými ambicemi. Postavě vtiskl silnou nostalgii, lidskou křehkost i jemný humor. Jeho výkon zaujal natolik, že mu po jednom z představení vzdal uznání i sám Miloš Kopecký.

OTHELLO (1985, Komorní scéna v Divadle loutek)
– Eva Jelinková (Emilia),
Marie Logojdová (Desdemona)
a Jan Filip (Othello)
Foto Josef Hradil

Nezapomenutelný byl bezpochyby v roli chudého mlékaře Tovjeho v muzikálu *Šumař na střeše* (1995). V této houževnaté, životem zkoušené postavě uplatnil vše, co mu bylo vlastní – rozverný herecký projev, hřmotný zpěv i schopnost sebeironie. Herečka Anna Cónová, představitelka jeho dcery Cajtl, vzpomíná na obzvlášť roztomilé gesto: „*Na začátku Šumaře byla velmi těžká píseň. Kdybych tak byl Rothschild, ze které byl nervózní. Čekali jsme spolu v portále, když mě jemně prstíčkem pohladil pod uchem a řekl: „I v těch*

nejtěžších chvílích nesmíme zapomínat na sex.“ *Vzápětí vykročil na jeviště a píseň bravurně odpíval. Honza byl velmi citlivý a cudný člověk a jako Tovje byl jedinečný.*“

Muž vzletných úsloví a čiré komediálnosti

„*Když ještě byl divadelní klub v plném provozu, Honza po představení pronášel se svou typickou rozšafností: „Tak co myslíte, půjdeme odhalit roušku evropské renesance?“ A šlo se do klubu,*“ vzpomíná Tomáš Jirman. „*Honza byl ve svém jádru pozitivní člověk. Vedle něj se nedalo být našťvaný. Byly zkoušky, kdy se něco nedařilo, režisér „frňal“ a herci byli otrávení. Filip se zastavil, zatáhl pupek a jeho kalhoty šly do kolen! Všechno napětí rázem opadlo.*“

K legendárním historkám mezi herci patří i šatna nazvaná „Fifi“. Název vznikl jako zkratka z příjmení herců Jana Filipa a Jana Fišara, kteří šatnu společně užívali. Stejná přezdívka se později přenesla i na hotelový pokoj během zahraničního zájezdu do bulharské Varny v roce 1987,

ŠUMAŘ NA STŘEŠE (1995, Divadlo Jiřího Myrona)
– Anna Cónová (Cajtl) a Jan Filip (Tovje)
Foto Josef Hradil

který probíhal v rámci tehdejší divadelní družby. Bujará setkání v pokoji „Fifi“ dodnes vyvolávají radostné emoce.

Na závěr se rozloučíme milou vzpomínkou herečky Pavliny Kafkové:

„*Jéňa nosil svetr, na kterém bylo vyšité autíčko, no a ono bylo přímo na jeho bříšku. Jednou jsem mu to auto otočením pomyslného klíčku nastartovala, ozvalo se brrrrmm, brrrrmm a Jeníček jako nastartované auto odjel. Smáli jsme se tehdy jako malá děcka. Od té doby, kdykoli měl na sobě tento svetr a potkali jsme se, beze slova a bez pozdravu probíhala tato situace: naznačil, že motor – nevím, jak jinak to říct – „chcíp!“, přišla jsem k němu a autíčko jsem mu znovu nastartovala. Brrrrmm, brrrrmm – cupitavě odjížděl. Po chvíli se otočil a propukl v smích. Ten obrázek mám dodnes před očima. Byla v tom taková lehkost, svěžest a něco tak hluboce lidského. Dětská hravost mu zůstala i v letech, kdy už dávno patřil k respektovaným osobnostem divadla. Tak nastartujem autíčko a jedem!“* (dk)

NDM EXTRA

MIMOREPERTOÁROVÉ AKCE, PŘEDNÁŠKY, DEBATY, BESEDY A VÝSTAVY

NDM EXTRA (BŘEZEN – DUBEN 2026)

CYKLUS KOMORNÍCH KONCERTŮ

HUDBA JAKO INTIMNÍ VYPRÁVĚNÍ EMOCÍ

Cyklus komorních koncertů umělecké agentury Presto ve spolupráci s Národním divadlem moravskoslezským zve posluchače na dva výjimečné večery, které nabídnou hudbu v její nejintimnější podobě – zblízka, bez patosu, zato s maximální hloubkou výrazu.

První koncert se uskuteční 4. března 2026 v 19 hodin a ponese poetický název **Baroko je romantika**. Vystoupí harfistka **Kateřina Englichová** a pěvkyně **Martina Kociánová**, jejichž společný program slibuje večer plný jemnosti, emocí a hudebního vyprávění.

Kateřina Englichová okouzluje posluchače svou lehkou, barevnou hrou na harfu, která dokáže vytvořit téměř

Kateřina Englichová

snovou atmosféru. Její interpretace je citlivá, plastická a přirozeně dýchající, což z harfy činí nástroj schopný vyprávět i ty nejtíšší hudební příběhy. Martina Kociánová je zpěvačka s výrazným, osobitým projevem a mimořádnou schopností vtáhnout publikum do příběhu ukrytého v hudbě i textu. Její interpretace je autentická, emocionálně hluboká a zároveň velmi srozumitelná dnešnímu posluchači. Program koncertu ukáže, že barokní hudba není vzdálenou historií, ale živým jazykem emocí, který dokáže oslovit i současné publikum.

Druhý koncert cyklu s názvem **Komorní poezie romantismu** se uskuteční 22. dubna 2026, rovněž v 19 hodin, ve slavnostním sále Divadla Jiřího Myrona. Představí se trio **Věra Binarová** (viola), **Petr Maceček** (housele) a **Eliška Novotná** (klavír) s programem věnovaným dílům Johannese Brahmsa a Roberta Schumanna.

Věra Binarová patří k výrazným osobnostem české violové interpretace. Její hra se vyznačuje kultivovaným tónem, hlubokým výrazem a schopností citlivě reagovat na komorní partnery. Houslista Petr Maceček zaujme technickou jistotou, muzikálností a smyslem pro detail, díky nimž dokáže dát romantickému repertoáru jasnou formu i emocionální naléhavost. Klavíristka Eliška Novotná je vyhledávanou komorní hráčkou, jejíž klavírní projev spojuje

preciznost, barevnost a přirozený cit pro souhru. Společně vytvářejí kompaktní ansámbl, v němž se jednotlivé hlasy vzájemně doplňují a vedou hudební dialog plný napětí i lyriky.

Cyklus komorních koncertů nabízí jedinečnou příležitost zpomalit, zaposlouchat se a prožít hudbu z bezprostřední blízkosti. Koncerty se konají pod záštitou člena rady Moravskoslezského kraje Petera Harvána, náměstkyně primátora města Ostravy Lucie Baránkové Vilamové a starosty městského obvodu Moravská Ostrava a Přívoz Petra Veselky, což potvrzuje jejich význam pro kulturní život regionu.

Oba večery slibují silné hudební zážitky, které potěší srdce i mysl a připomenou, že komorní hudba má stále sílu oslovit každého, kdo je ochoten naslouchat. (hf)

KOMENTOVANÉ PROHLÍDKY DIVADELNÍHO ZÁKULISÍ

Nabízíme exkluzivní skupinové tematické prohlídky divadelního zákulisí. Cena pro celou skupinu (kapacita do 30 osob) je 2.000 Kč. Termíny prohlídek zveřejňujeme průběžně na webu podle aktuálních provozních možností našich budov. Přípraveny jsou pro vás tři typy prohlídek:

Když jde herec na šichtu – herci činohry NDM vás provedou zákulisím očima interpreta. Nahlédnete do šaten, zkušeben, na jeviště i do každodenního hereckého života.

Historie a technika – detailní prohlídka Divadla Antonína Dvořáka s výkladem o jeho vzniku v souvislosti s vývojem města Ostravy. Zvídaví návštěvníci ocení možnost doptat se na technické detaily týkající se osvětlení, zvuku či stavby dekorací.

Vznik scénických dekorací – návštěva Provozní budovy umělecko-dekoračních dílen za Divadlem Antonína Dvořáka spojená s ukázkou výroby dekorací a profesí, které zůstávají divákům skryté. Představíme vám malířnu, truhlárnu, zbrojírskou i šperkařskou dílnu a mnoho dalších tvůrčích míst.

(ks)

Prohlídka Provozní budovy umělecko-dekoračních dílen za Divadlem Antonína Dvořáka
Foto Martin Kusyn

14. ROČNÍK NOCI DIVADEL

Pravda, absurdita, odvaha – havlovské téma letošního ročníku

V sobotu 28. března 2026 proběhne v celé České republice již čtrnáctý ročník Noci divadel, který nese podtitul **Pravda, absurdita, odvaha**, a připojuje se tak k oslavám 90. výročí narození jedné z nejvýraznějších osobností našich moderních dějin – dramatika, esejisty, politika a státníka Václava Havla.

V Divadle Jiřího Myrona se uskuteční unikátní prohlídky, na které bude možné se přihlásit prostřednictvím rezervačního systému, který bude spuštěn 9. března. Prohlídky budou tematicky laděné k novému muzikálu **Tak se nám stalo...** Více informací naleznete na www.ndm.cz. (pp)

28/03/2026

Pravda, absurdita, odvaha

ÚVODNÍ SLOVO KURÁTORA VÝSTAVY

**JANA FARMANOVÁ:
DO DIVADLA V ŽUPANU**

22. dubna – 30. června 2026

**v Galerii současné malby Divadla
Antonína Dvořáka**

a 22. dubna – 1. června 2026

**v Galerii Opera Divadla Jiřího Myrona
Vernisáž 22. dubna 2026 v 17 hodin
v Galerii současné malby Divadla
Antonína Dvořáka**

Jana Farmanová

Zdroj www.janafarmanova.art

Jana Farmanová (* 1970) patří k nejvýraznějším osobnostem současné slovenské figurální malby. Absolventka Vysoké školy výtvarných umění v Bratislavě (ateliér prof. Jána Bergera) od konce 90. let systematicky rozvíjí malířský jazyk, který spojuje tradiční obraz s aktuálními otázkami identity, paměti a mezilidských vztahů. V České republice vystavuje poměrně sporadicky. V Ostravě se samostatně představuje teprve podruhé, přičemž svou první ostravskou výstavu připravila v Galerii Dole společně

se sochařem Janem Piečkem před téměř dvaceti lety. Jana Farmanová se dlouhodobě vrací k tématům ženského světa a tělesnosti, k proměnám od dívky k ženě, k mateřství, intimitě a zranitelnosti. Stejně důležité je pro ni také téma domova a paměti. Se zvolenými motivy přitom často pracuje cyklicky, vrací se k nim a propátrává je z různých úhlů pohledu. Pracuje velmi soustředěně a senzitivně. Zásadní je, že namísto rozvíjení narativní linky hraje v jejích obrazech významotvornou roli samotná autorčina práce s barvou a způsob jejího nanášení na obrazovou plochu. Cyklem pláten (a ostatně i samotným názvem výstavy) – které představí na jaře roku 2026 v Ostravě hned na dvou místech (Galerie současné malby v Divadle Antonína Dvořáka, Galerie Opera v Divadle Jiřího Myrona) –, akcentuje především motiv ambivalence mezi intimním prostorem a společenským rámcem. Postavy, které maluje, často zkoumá soustředěně zpovzdálí, zezadu, jako by nechtěla narušit ony křehce vzácné okamžiky, kdy lidé odkládají společenské role a jsou na chvíli jen sami sebou. Autorka přitom štětcem příběh jen naznačuje, nedopovídá ho a ponechává ho otevřený. Malby pak působí jako zachycený okamžik zastavený v čase. Zvolenými netypickými vertikálně úzkými formáty obrazů odkazuje mimo jiné k japonskému umění, jež vnímá jako jeden ze svých silných inspiračních zdrojů především pro jeho důraz na jednoduchost malířského či kresebného gesta. Každé její plátno proto naplňuje podmanivá imerzní atmosféra. I proto je její oscilace

Silné pouto (v černém kimonu); olej, 200 x 80 cm, 2026

mezi civilním výjevem a jeho symbolickým vyzněním o to silnější a divácky přitažlivější.

Martin Mikolášek

ATELIÉR NDM

DIVADELNÍ VZDĚLÁVÁNÍ – KREATIVNÍ SETKÁVÁNÍ

KAŽDÁ TŘETÍ NASTASJA

Kráska, kterou nic nezachrání?

HAPPENING OSLOVIL DIVÁKY VE FOYERU DIVADLA ANTONÍNA DVOŘÁKA

„Já čtu Dostojevského a brečím. Zamkni! ... Je přece zamčeno.“

Lednová premiéra inscenace *Idiot* v Divadle Antonína Dvořáka přinesla kromě silného

divadelního zážitku i nový formát setkávání. Projekt **Perfolab** Ateliéru NDM otevřel foyer mladé energii a autorské výpovědi v happeningu ***Každá třetí Nastasja***.

Skupina jedenácti mladých tvůrců pod vedením lektorek Radany Otipkové a Terezy Strmisky vytvořila křehkou, a přesto syrovou reflexi Dostojevského světa. Úspěšné

lednové a únorové uvedení potvrdilo, že dialog mezi klasickým textem a současnou generací je nejen možný, ale i nesmírně naléhavý. Pokud jste lednový start zmeškali, nezoufejte – *Nastasja* se do foyeru vrací i s jarním táním. (ts)

Zveme vás na další uvedení happeningu, který začíná vždy v **18 hodin ve foyeru Divadla Antonína Dvořáka** jako bonus před představením inscenace *Idiot*: **27. března, 9. dubna, 20. května a 8. června 2026**.

Vstupné na happening je zahrnuto v ceně vstupenky na představení činohry *Idiot*.

Foto Maxim Bajza

POETICKÁ KAVÁRNA

Pořad Ateliéru pro divadelní vzdělávání při NDM je určen všem milovníkům poezie a krásného slova. V příjemném prostředí kavárny Národní dům si můžete vychutnat nejen dobrou kávu či víno, ale také to nejlepší z poezie i prózy české i světové. Jednotlivé večery jsou tematicky inspirovány koloběhem roku, významnými výročími i děním v NDM, tedy repertoárem divadla a jeho nejnovějšími premiérami.

V prvních dvou jarních měsících můžete spojit návštěvu kavárny s láskou k poezii **16. března a 13. dubna 2026 v 18 hodin v kavárně Národní dům** (Divadlo Jiřího Myrona).

Kde se na slunce čeká – cesta na sever za básníky Skandinávie a Islandu s Petrou Kocmanovou a Robertem Fintou – se uskuteční 16. března.

O měsíc později se sejdem na další Poetické kavárně – **April!** nabídne poetický aprílový humor v podání Víta Rolečka a dalších interpretů. (dj)

Vstupenky v ceně 200 Kč zakoupíte v prodeji vstupenek NDM nebo on-line na našem webu.

Únorová Poetická kavárna Foto Martin Kusyn

Ateliér NDM je na Facebooku: Ateliér pro divadelní vzdělávání při NDM

Ateliér NDM je na Instagramu: atelier.ndm

Spolufinancováno Evropskou unií

Erasmus+ Enriching lives, opening minds.

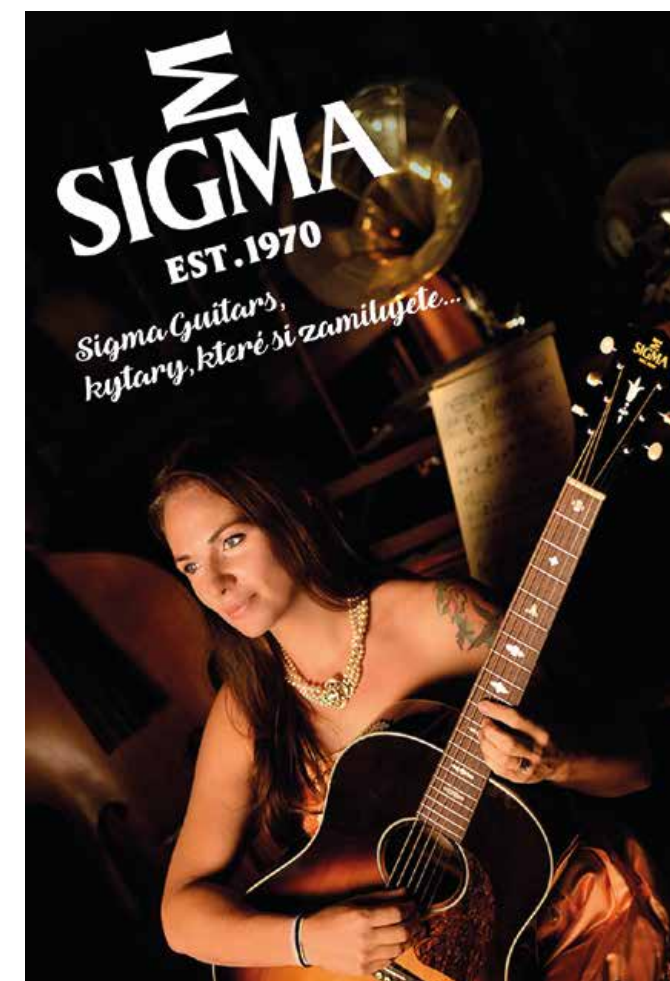
MINISTERSTVO KULTURY

Moravskoslezský kraj

OSTRAVA!!! MORAVSKÁ OSTRAVA A PŘÍVOZ

OSTRAVA!!!

INZERCE

KLIA FLOWERS

KDE NÁS NAJDETE

| Ostrava – Avion | Ostrava – Globus
| Havířov – Globus | Hlučín | Kravaře

 Klia flowers kliaflowers

 **Kavárna
Národní dům**

Od 1. 3. 2026 otevřeno také po každém
představení v Divadle Jiřího Myrona

Sdilejte zážitky
u sklenky dobrého
vína nebo dobrot
od Kolbaby!

Ideální místo pro
pracovní schůzky,
studium nebo
posezení s přáteli

Kavárna
Národní dům
Čs. legií 148/14
Ostrava

 @kavarnanarodni

Sphere

Největší věrnostní program v České a Slovenské republice, nabízí **více než 10 000 možností výhodných nákupů.**

oživte svůj domov

since 1999

Další tisíce partnerů na sphere.cz

 DANCE CONTEXT
taneční aktuality

**Zážitek, který nekončí
oponou. S předplatným
Tanečních aktualit získáte:**

Osobnosti zblízka:
portréty a rozhovory, které jinde nenajdete

Poslech bez limitů:
kompletní epizody našich podcastů

Vizuální zážitek:
články ve formátu scrollytellingu

**Kvalitní obsah pro všechny,
kteří milují tanec.**

Σ
SIGMA[®]

EST. 1970

Kytary, které si zamilujete!

WWW.SIGMAGUITARS.CZ

Produkty značky Sigma Guitars žádejte u svých prodejců hudebních nástrojů!

DIVADLO ANTONÍNA DVOŘÁKA

PROGRAM – BŘEZEN 2026

3.	MOJŽÍŠ A FARAON	E	18.30	O
4.	BŮH – první repríza	ČP	18.30	Č
5.	IDIOT	C	18.30	Č
6.	MOJŽÍŠ A FARAON	D	18.30	O
7.	IDIOT	PS2	18.30	Č
8.	ŘULULUM	N	15.00	Č
8.	Koncertní provedení TURANDOT – zámek Holešov			
12.	LA TRAVIATA		18.30	O
15.	PŘÍHODY LIŠKY BYSTROUŠKY		16.00	O
17.	BŮH	E	18.30	Č
18.	MÉDEA		18.30	Č
19.	FLORENTSKÝ SLAMĚNÝ KLOBOUK	C	18.30	O
20.	PŘÍHODY LIŠKY BYSTROUŠKY		18.30	O
21.	FLORENTSKÝ SLAMĚNÝ KLOBOUK	PS	18.30	O
22.	BŮH	N	15.00	Č
24.	MÉDEA		18.30	Č
25.	LA TRAVIATA		18.30	O
26.	TURANDOT		18.30	O
27.	IDIOT	IV.	18.30	Č
28.	FLORENTSKÝ SLAMĚNÝ KLOBOUK – derniéra		18.30	O
29.	LABUTÍ JEZERO		16.00	B
31.	GOLDONI PO OSTRAVSKU		18.30	Č

GALERIE SOUČASNÉ MALBY DIVADLA ANTONÍNA DVOŘÁKA

Pro návštěvníky představení galerii otevíráme hodinu před představením

17. 2. – 21. 4. 2026
Martin Froulík: REZIDUA PAMĚTI
22. 4. – 30. 6. 2026
Jana Farmanová: DO DIVADLA V ŽUPANU

PROGRAM – DUBEN 2026

1.	MOJŽÍŠ A FARAON	VOP	18.30	O
2.	LABUTÍ JEZERO		18.30	B
9.	IDIOT	VII.	18.30	Č
10.	BŮH	IV.	18.30	Č
11.	PŘÍHODY LIŠKY BYSTROUŠKY		18.30	O
17.	TURANDOT		18.30	O
18.	VELRYBA – česká premiéra	PP	18.30	Č
21.	PEER GYNT	V.	18.30	B
22.	PEER GYNT	II.	18.30	B
23.	PŘÍHODY LIŠKY BYSTROUŠKY		18.30	O
24.	VELRYBA – první repríza	D	18.30	Č
25.	IDIOT	PS	18.30	Č
26.	ŘULULUM		16.00	Č
28.	VELRYBA	ČP	18.30	Č
29.	IDIOT		18.30	Č
30.	LA TRAVIATA		18.30	O

Změna programu vyhrazena!

Červeně označené dny – so, ne, svátky
O – opera, Č – činohra, B – balet, M – muzikál,
K – koncert, Z – zadáno
Předplatitelské skupiny: E, F, C, D, N, V., II., VII., IV., PP, MP, PS, PS2, MS, ČP, VOP

MOJE ABO

- zvýhodnění -30% z celkové částky
- lze zakoupit **on-line** nebo **osobně** v prodeji předplatného
- zvolte si **počet představení, termíny, sedadla i počty vstupenek**
- zakupte vstupenky na **minimálně 4 různá představení**
- **MOJE ABO je přenosné**

www.ndm.cz

Šetřete svůj čas a namíchejte si své vlastní předplatné

DIVADLO JIŘÍHO MYRONA

PROGRAM – BŘEZEN 2026

5.	NEJEN MOZART! – premiéra	PP	18.30	B
7.	NEJEN MOZART! – druhá premiéra	MP	18.30	B
8.	OLIVER! – derniéra		16.00	M
10.	TESTOSTERON		18.30	Č
11.	KRVAVÁ SVATBA	F	18.30	Č
12.	PRODUCENTI		18.30	M
13.	PRODUCENTI		18.30	M
14.	PRODUCENTI	MS	18.30	M
15.	MAMMA MIA!		16.00	M
17.	NEJEN MOZART!	V.	18.30	B
18.	NEJEN MOZART!	II.	18.30	B
19.	NEJEN MOZART!	VII.	18.30	B
20.	MAMMA MIA!		18.30	M
21.	KINKY BOOTS	MS	18.30	M
22.	KINKY BOOTS		16.00	M
29.	ELISABETH		16.00	M
31.	ELISABETH		18.30	M

GALERIE OPERA DIVADLA JIŘÍHO MYRONA

Pro návštěvníky představení galerii otevíráme hodinu před představením

23. 1. – 18. 3. 2026
Arkadiusz Ławrywianiec: SOUČASNÍ ŽIDÉ V POLSKU

ZÁKLADNÍ OBCHODNÍ INFORMACE PLATNÉ PRO 107. DIVADELNÍ SEZÓNU

- Ceny a zvýhodnění jsou poskytovány dle aktuálního ceníku Národního divadla moravskoslezského**
- zvýhodnění 50% pro seniory nad 65 let, pro ZTP, ZTP/P (neplatí pro mimořádná představení a hostující soubory)*
 - zvýhodnění 50% pro držitele ISIC karty / studentské karty, zvýhodnění lze uplatnit také na e-vstupenku (neplatí pro mimořádná představení a hostující soubory)*
 - zvýhodnění 50% pro držitele ITIC karty / pro pedagogy, zvýhodnění lze uplatnit také na e-vstupenky (neplatí pro gala, premiéry, hostující soubory, silvestrovská a mimořádná představení)*
 - zvýhodnění 50% na rodinné vstupné (pouze u takto označených představení)
 - zvýhodnění se nesčítají
 - NDM je oprávněno poskytovat zvýhodnění změnit/uplatnit pouze na vybraná představení
- *pokud není uvedeno jinak

Více na www.ndm.cz

PROGRAM – DUBEN 2026

1.	ELISABETH		18.30	M
2.	JESUS CHRIST SUPERSTAR		18.30	M
3.	JESUS CHRIST SUPERSTAR		16.00	M
7.	CHICAGO		18.30	M
8.	CHICAGO		18.30	M
9.	PRODUCENTI		18.30	M
10.	NEJEN MOZART!	D	18.30	B
11.	DONAHA! (Hole dupy)		18.30	Č
12.	NEJEN MOZART!	N	15.00	B
14.	MAMMA MIA!		18.30	M
15.	MAMMA MIA!		18.30	M
16.	NEJEN MOZART!	C	18.30	B
23.	TAK SE NÁM STALO... – světová premiéra	PP	18.30	M
25.	TAK SE NÁM STALO... – druhá premiéra	MP	18.30	M
26.	NEJEN MOZART!		16.00	B
28.	TAK SE NÁM STALO...	E	18.30	M
29.	TAK SE NÁM STALO...	F	18.30	M
30.	DONAHA! (Hole dupy)		18.30	Č

Změna programu vyhrazena!

ON-LINE REZERVACE, NÁKUP VSTUPENEK I PŘEDPLATNÉHO NA WWW.NDM.CZ

Přes on-line nákup lze využít zvýhodnění pro seniory, ISIC a ITIC

PROGRAM – BŘEZEN 2026

1.	LÍP SE LOUČÍ V NEDĚLI	16.00	M
3.	KARDINÁLNÍ CHYBA	19.00	Č
4.	JONÁŠ A TINGL-TANGL	19.00	M
5.	JONÁŠ A TINGL-TANGL	19.00	M
6.	AGNETHA VOLÁ S.O.S.	19.00	Č
7.	POPELKA	18.00	O
8.	POPELKA	16.00	O
10.	LÍP SE LOUČÍ V NEDĚLI	19.00	M
11.	LÍP SE LOUČÍ V NEDĚLI	19.00	M
12.	HORNICKÉ VDOVY	19.00	Č
13.	OKNO	19.00	B
14.	PODOBA VĚCÍ	19.00	Č
15.	AGNETHA VOLÁ S.O.S.	16.00	Č
17.	INTERVIEW	19.00	M
18.	INTERVIEW	19.00	M
19.	JONÁŠ A TINGL-TANGL	19.00	M
20.	KARDINÁLNÍ CHYBA	19.00	Č
21.	SOUMLAK NAD KRAJINOU	19.00	Č
24.	POPELKA	18.00	O
25.	PRAVDA	19.00	Č
26.	PRAVDA	Z 19.00	Č
28.	JONÁŠ A TINGL-TANGL	19.00	M
29.	O LÍNÉ BABIČCE	16.00	Č

KAVÁRNA
NÁRODNÍ DŮM

PROGRAM – BŘEZEN 2026

16.	POETICKÁ KAVÁRNA	18.00
-----	------------------	-------

PROGRAM – DUBEN 2026

13.	POETICKÁ KAVÁRNA	18.00
-----	------------------	-------

PROGRAM – DUBEN 2026

1.	AGNETHA VOLÁ S.O.S.	19.00	Č
4.	PODOBA VĚCÍ	19.00	Č
7.	KARDINÁLNÍ CHYBA	19.00	Č
10.	JONÁŠ A TINGL-TANGL	19.00	M
11.	JONÁŠ A TINGL-TANGL	19.00	M
12.	LÍP SE LOUČÍ V NEDĚLI	16.00	M
14.	OKNO – derniéra	19.00	B
18.	POPELKA	18.00	O
19.	POPELKA	16.00	O
22.	AGNETHA VOLÁ S.O.S. – hostování v Divadle Komedie v Praze		
26.	POPELKA	16.00	O
28.	O LÍNÉ BABIČCE – školy	10.00	Č
29.	O LÍNÉ BABIČCE – školy	10.00	Č
30.	INTERVIEW	19.00	M

VYUŽIJTE SVÉ ZAMĚSTNANECKÉ BENEFITY

K nákupu vstupenek akceptujeme tyto benefitní platby:

**PLUXEE
EDENRED
UNIŠEK
BENEFIT PLUS
GALLERY BETA**

Poukázky mohou být použity pro nákup vstupenek na všechna představení NDM, více na www.ndm.cz.

SLAVNOSTNÍ SÁL
JANA ŠKODY

PROGRAM – BŘEZEN 2026

4.	KONCERT AGENTURY PRESTO Baroko je romantika Kateřina Endlichová (harfa) Martina Kociánová (zpěv)	19.00	K
----	---	-------	---

PROGRAM – DUBEN 2026

22.	KONCERT AGENTURY PRESTO Komorní poezie romantismu Věra Binarová (viola) Petr Maceček (housle) Eliška Novotná (klavír)	19.00	K
-----	---	-------	---

Změna programu vyhrazena!

INFORMUJEME VÁS

KDE SI MŮŽETE ZAJISTIT VSTUPENKY
ČI DÁRKOVÉ VOUCHERY?

**• PRODEJ VSTUPENEK
v pasáži v Divadle Jiřího Myrona,
Čs. legii 148/14, Ostrava**

pondělí 9.00 – 12.00 13.00 – 17.00
úterý 9.00 – 12.00 13.00 – 17.00
středa 9.00 – 12.00 13.00 – 17.00
čtvrtek 9.00 – 12.00 13.00 – 17.00
pátek 9.00 – 12.00 13.00 – 17.00
sobota a neděle zavřeno

tel.: **596 276 203, 596 276 242**
e-mail: vstupenky@ndm.cz
objednávky vstupenek nad 10 ks
tel.: **596 276 189, 596 276 260**

**• PRODEJ PŘEDPLATNÉHO
v pasáži v Divadle Jiřího Myrona,
Čs. legii 148/14, Ostrava**

pondělí 9.00 – 12.00 13.00 – 15.00
úterý 13.00 – 17.00
středa 9.00 – 12.00 13.00 – 17.00
čtvrtek zavřeno
pátek 9.00 – 12.00
sobota a neděle zavřeno

tel.: **596 276 202, 724 892 133**
e-mail: predplatne@ndm.cz

- e-VSTUPENKY, DÁRKOVÝ VOUCHER a MOJE ABO**
– nakupujte, platte a tiskněte v pohodlí domova na www.ndm.cz
(zvýhodnění senior, dítě, ISIC, ITIC lze uplatnit i na e-vstupenky)
- v prodejních sítích Colosseum Ticket a Ticketportal**
- hodinu před začátkem představení u pokladny**
– v Divadle Antonína Dvořáka – telefon: **596 276 420**
– v pasáži Divadla Jiřího Myrona – telefon: **596 276 242**
- na dalších prodejních místech NDM – jejich seznam najdete na www.ndm.cz**

VEŘEJNÉ GENERÁLKY
Vstupenky je možné zakoupit **on-line**, ale také v pokladně **v pasáži v Divadle Jiřího Myrona**. Na veřejné generálky platí jednotné vstupné. Konání veřejné generálky určuje inscenační tým.

CENÍK VSTUPENEK
Ceník vstupenek na jednotlivá představení a přehled poskytovaných zvýhodnění naleznete v pokladnách NDM.

U nevyprodaných představení jsou vstupenky v prodeji hodinu před začátkem představení přímo ve večerních pokladnách v Divadle Antonína Dvořáka a v divadelní pasáži v Divadle Jiřího Myrona.

PODPORUJÍ NÁS

Činnost Národního divadla moravskoslezského, příspěvkové organizace, je financována z rozpočtu statutárního města Ostrava. Aktivity Národního divadla moravskoslezského jsou také finančně podporovány Ministerstvem kultury České republiky a Moravskoslezským krajem.

prodej – předprodej vstupenek

www.ndm.cz

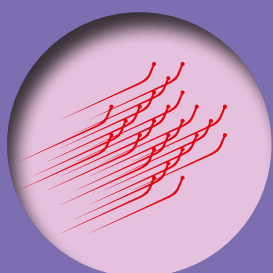
REDAKCE

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ
příspěvková organizace statutárního města Ostrava
Čs. legii 148/14, 701 04 OSTRAVA – Moravská Ostrava,
telefon: 596 276 111, e-mail: vstupenky@ndm.cz

Ředitel: Jiří Nekvasil
Správní ředitel: Vítězslav Raszka
Hudební ředitel opery: Marek Šedivý
Šéf činohry: Vojtěch Štěpánek
Šéfka baletu: Lenka Dřimalová
Šéfka muzikálu: Gabriela Petráková
Šéf výpravy, scénograf: Pavel Klein
Technický šéf: Otakar Mlčoch
Šéfka marketingu a obchodu: Markéta Chlebová
Tisková mluvčí a PR: Šárka Swiderová
Šéfka mimořádných projektů: Kateřina Svobodová
Manažerka mimořádných projektů: Petra Pífková
Adresa redakce: Čs. legii 148/14, 701 04 Ostrava – Moravská Ostrava
Odpovědná redaktorka: Zuzana Váhalová Rausová
Autoři textů: Juraj Bajús, Marek David, Lenka Dřimalová, Halina Františáková, Pavel Gejguš, Helena Havranová, Daniela Jirmanová, Daniela Kopecká, Martin Mikolášek, Otakar Mlčoch, Hana Nováková, Tereza Osmančíková, Karolína Pečenková, Petra Pífková, Barbora Skálová, Tereza Strmisková, Kateřina Svobodová, Vojtěch Štěpánek, Alice Taussiková, Norbert Závodský
Program a repertoár: Milena Sladká
Technická spolupráce: Hana Marušáková
Grafická úprava: Václav Melecký
Redakční uzávěrka: 1. 2. 2026
Vychází: 26. 2. 2026
Vydalo: Národní divadlo moravskoslezské
Tisk: CZECH NEWS CENTER, a. s., CZECH PRINT CENTER tiskárna Ostrava
ISSN 2533-705X

VIDÍM,
SLYŠÍM,
CÍTÍM.

*Naše
srdce
bije pro
divadlo!*

Koncem března
vám představíme
novou sezónu **2026/27.**

Předplatné v prodeji
od 5. května 2026.